

การทดลองการให้ค่าปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ปริญญาณีพนธ์

ของ

เพชรสุภา เพชรใส

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตงมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

31 ต.ค. 2525

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
เมษายน 2525

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

90349

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปัญหานี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

<u>นาย ศักดิ์วาทย์ธรรม</u>	ประธาน	<u>นาย ศักดิ์วาทย์ธรรม</u>	ประธาน
<u>นาย วิเศษ</u>	กรรมการ	<u>นาย วิเศษ</u>	กรรมการ
		<u>อ. พันธุ์ พงษ์ประยูร</u>	กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาทดลองครั้งนี้สำเร็จด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาจากท่านอาจารย์
พรณพิต วาณิชการ และผู้ช่วยศาสตราจารย์สมสร วงษ์น้อย ที่ได้ให้ความ
ช่วยเหลือ แนะนำทางในการศึกษาทดลอง ตลอดจนได้ช่วยตรวจแก้ไขให้ ผู้วิจัย
ขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านทั้งสองเป็นอย่างสูงยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ ทน. วชิรญา บัวศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมศร อภัยพันธ์
และผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ที่ช่วยเหลือให้คำแนะนำและคอยเป็น
ห่วงใย ตลอดจนให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ คณะครูแนะแนว คณะครูโรงเรียน
พิบูลวิทยาลัย ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง ตลอดจนขอขอบใจ
นักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย ที่ให้ความร่วมมือมาในนี้ด้วย

ในที่สุด ขอกราบขอบพระคุณ คุณตาทองอยู่ เพชรรุ่ง คุณพ่อบุญธรรม
คุณแม่วิชนา เพชรใส พี่และน้องทุกคน คุณคาร์ณี วงษ์น้อย และเพื่อน ๆ
ทุกคน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือตลอดจนคอยห่วงใย และให้กำลังใจผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

เพชรสุภา เพชรใส

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	7
เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว	7
ความหมายและความสำคัญ	7
แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าว	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว	17
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ค่าปรึกษาแบบกลุ่ม	22
ความเป็นมาและความหมาย	22
จุดมุ่งหมายของการให้ค่าปรึกษาแบบกลุ่ม	25
หลักการที่สำคัญของการให้ค่าปรึกษาแบบกลุ่ม	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ค่าปรึกษาแบบกลุ่ม	44
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	49
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	50
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	50
เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	50
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	51

บทที่

หน้า

การดำเนินการเก็บข้อมูล	57
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	60
4 ผลการทดลองและการวิเคราะห์ข้อมูล	61
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	61
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	64
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	64
กลุ่มตัวอย่าง	64
เทคนิคและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	64
* วิธีการดำเนินการทดลอง	64
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
อภิปรายผล	65
ข้อเสนอแนะทั่วไป	67
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย	67
ข้อจำกัดเกี่ยวกับการนำเอาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ไปใช้	68
บรรณานุกรม	69
ภาคผนวก	76
ภาคผนวก ก	77
ภาคผนวก ข	96

๗1-๗๕

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังมีการทดลอง	61
2	พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังมีการทดลอง	62
3	เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม หลังมีการทดลอง	63

ภูมิหลัง

สภาพของสังคมไทย ปัจจุบันกำลังอยู่ในระยะการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกด้านทั้งทางด้านการศึกษา สังคม การเมือง และเศรษฐกิจ ทำให้คนเราต้องปรับตัวตลอดเวลา จากสภาพการณ์เช่นนี้ทำให้บุคคลโดยเฉพาะวัยรุ่น ซึ่งส่วนหนึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาเกิดความเครียดเครียดทางอารมณ์ มีการสับสนในการปรับตัวและเกิดความคับข้องใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่จะเป็นแรงจูงใจผลักดันหรือกระตุ้น ก่อให้เกิดพฤติกรรมทั้งเหมาะสมและไม่เหมาะสม สุขา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (สุขา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2522 : 50) กล่าวว่า การกระทำหรือพฤติกรรมที่เด็กใช้มาบดบังความต้องการหรือแรงจูงใจนั้นอาจจะขัดต่อสังคมหรือไม่ขัดต่อสังคมก็ได้ โดยที่เด็กเองตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ และอาจไม่รู้สึกรู้สีกว่าพฤติกรรมที่เด็กประพฤติแล้วไม่เป็นภัยต่อสังคม ก็ไม่เป็นการเสียหายแต่อย่างใด แต่สำหรับพฤติกรรมที่ขัดต่อสังคม หรือเป็นภัยต่อสังคมนั้น เป็นพฤติกรรมที่ผู้ใหญ่ควรจะช่วยกันแก้ไขโดยเร็ว โดยเฉพาะถ้าเด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นต้นว่า คือวันไม่สนใจครูสอน ลักขโมย หนีโรงเรียน แกล้งผู้อื่น นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่เกิดจากแรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive) ผลักดันและกระตุ้นออกมา ซึ่งทำให้ห้องเรียน โรงเรียนขาดระเบียบวินัย ตลอดจนทำให้เกิดความวุ่นวายในสังคม พฤติกรรมนี้คือ พฤติกรรมก้าวร้าว การแสดงออกของแรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าวนี้จะแสดงออกมาโดยการทำร้ายผู้อื่น อาจจะโดยทางร่างกายหรือคำพูด แมคเนล (McNail, 1970 : 275) กล่าวว่า การแสดงควมก้าวร้าวทางร่างกาย เช่น การต่อสู้กับผู้อื่น ตะ ค่อย ผลัก และรังแกผู้อื่น ส่วนความก้าวร้าวทางคำพูด เช่น คำควยถ้อยคำที่หยาบคาย ใช้คำพูดเยาะเย้ยถากถาง ช่มชู้

บุคคลสบาน ทะเลาะกับผู้อื่น นอกจากนี้พฤติกรรมก้าวร้าวยังรวมถึงการทำลาย
 สิ่งของโดยการฉีก หรือทำให้แตกหัก และรบกวนผู้อื่น (Downing, 1968 :
 338) พฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่อาจก่อกวนขัดขวางการเรียนการสอนใน
 ห้องเรียน รบกวนความสงบ ซัดค่อกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน และอาจก่อให้เกิด
 ภัยพิบัติต่อสังคม ดังเช่น บูลล็อก และบราวน์ (เบญจกุล จินาพันธุ์ 2517 :
 8 อ้างอิงมาจาก Bullock and Brown.) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อสำรวจความ
 เห็นของครูที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยให้ครู 112 คน ผู้ซึ่งสอนเด็กที่มีปัญหา
 ทางอารมณ์ ทำแบบสำรวจความคิดเห็นชื่อ Behavioral Dimension Rating
 Scale ซึ่งแบบสำรวจนี้ได้แบ่งประเภทของเด็กตามพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้
 เป็น 4 ประเภท คือ ประเภทพฤติกรรมก้าวร้าว ชอบแสดงออก และพวกชน
 เกเรอยู่ไม่สุข ประเภทที่ 2 ได้แก่ พวกที่ชอบเก็บตัว ประเภทที่ 3 พวกที่มี
 ความวิตกกังวล และประเภทที่ 4 พวกที่มีช่วงความสนใจสั้น ขาดความรั
 มัดชอบ ผลปรากฏว่า ร้อยละ 96 ของครูทั้งหมดลงความเห็น ว่า พฤติกรรมก้าวร้าว
 ชอบแสดงออก ชนเกเร อยู่ไม่สุข เป็นปัญหาร้ายแรงอันดับแรก มานะ วีระไพบุลย์
 (มานะ วีระไพบุลย์ 2514 : 1) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ถ้ามีการ
 แสดงออกในลักษณะที่รุนแรงและบ่อยครั้ง จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างหนักต่อ
 สังคมโดยรวม ซึ่งนอกจากจะไม่ช่วยให้การพัฒนาประเทศก้าวหน้าไปเท่าที่ควร
 ยังจะกลายเป็นอุปสรรคขัดขวางการดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้อของ
 บุคคลอื่นให้ต้องหยุดชะงักไปอีกด้วย ฉะนั้นพฤติกรรมก้าวร้าวจึงเป็นพฤติกรรมที่เป็น
 ปัญหาที่ครู ครูแนะแนวจะต้องพยายามให้ความช่วยเหลือ ปรับปรุง และบำบัดเพื่อ
 รักษาระเบียบของห้องเรียนของโรงเรียน เพื่อว่าเด็กจะได้มีพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับ
 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และไม่เป็นที่หวาดกลัวในภายหน้า โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งควรมีการปรับการแสดงออกของพฤติกรรมขณะที่จะแสดงแรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว
 ออกมาเป็นพฤติกรรมโดยหยุดคิด มีสติ รวมทั้งพิจารณาว่าจะแสดงพฤติกรรมอย่างไร

ออกมาจึงจะเหมาะสมไม่เป็นภัย หรือรบกวนผู้อื่น รวมทั้งไม่ทำลายสิ่งของ สมัยก่อน
 ได้มีผู้วิจัยหลายท่านใช้การปรับพฤติกรรมก้าวร้าว โดยใช้วิธีการการใช้แรงเสริม
 ทางสังคม ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลโดยการสังเกต ดังเช่น สก็อต และคณะ (Scott
 and others. 1967 : 53 - 62) ได้ศึกษาผลของการใช้การเสริมแรงทาง
 สังคมที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กชายอายุ 4 ปี ในโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง
 พบว่า ผลการทดลองทำให้ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจาก 41 ครั้ง

เหลือเพียง 10 ครั้ง เช่นเดียวกับ เรนูน มุ่งถื่น (เรนูน มุ่งถื่น 2517 : 16
 - 17) ได้ศึกษาการให้การเสริมแรงทางสังคม เพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าวเช่นกัน
 โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างเด็กพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 3 คน ที่กำลังศึกษาอยู่
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนประจักษ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลปรากฏว่า
 ความสนใจและคำชมเชย ซึ่งเป็นแรงเสริมทางสังคมจากครูจะลดพฤติกรรมก้าวร้าว
 ในเด็กลงได้ จากการศึกษาค้นคว้าของนักการศึกษาที่ใช้แรงเสริมทางสังคมปรับ
 พฤติกรรมก้าวร้าว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทดลองเป็นเด็กอายุต่ำกว่าวัยรุ่นเป็นส่วนมาก

สำหรับเด็กวัยรุ่น มีวิธีการหนึ่งที่น่าจะนำมาใช้ปรับพฤติกรรมก้าวร้าวโดย
 ปรับการแสดงออกของพฤติกรรม ควรแสดงออกอย่างไรจึงจะเหมาะสมไม่ซัดหรือ
 รบกวน การเรียนการสอนของครูและเพื่อนในห้องเรียน รวมทั้งไม่เป็นการก่อกวน
 ความสงบของโรงเรียนและความสงบของสังคม วิธีการนั้นก็คือ การให้คำปรึกษา
 แบบกลุ่ม เพราะว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลใหม่
 การยอมรับ ปัญหาของตนเองและพยายามแก้ไขปัญหานั้นเสียก่อนที่จะกลายเป็น
 ปัญหาที่รุนแรง (Ohlsen. 1970 : 31) และการให้คำปรึกษาในโรงเรียนมัธยม
 ยังเป็นวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้นักเรียนได้ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อตนเอง
 และยอมรับตนเอง สนับสนุนให้มีการตัดสินใจ การวางแผนและการแก้ปัญหาต่าง ๆ
 มีการปรับตัวที่เหมาะสมด้วย (ทองเรียน อมรัชกุล 2521 : 1) นอกจากนี้การให้
 คำปรึกษาแบบกลุ่มยังเหมาะสมกับเด็กวัยรุ่นมาก เพราะมีวิธีการตรงกับความต้องการ
 และธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการคือ

1. ในระยะวัยรุ่นผู้ใหญ่ไม่มีใครได้ใกล้ชิด และเด็กมักจะคิดว่าผู้ใหญ่ล้าสมัย ไม่เข้าใจคน เพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันมีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากกว่าผู้ใหญ่ ฉะนั้นถ้าผู้ใหญ่เข้าใจเด็กวัยนี้แล้วน่าจะเห็นว่าเด็กวัยนี้ที่มีปัญหาคล้ายกันมารวมกลุ่มกัน โดยมีผู้ใหญ่คอยช่วยเหลือจะทำให้เด็กวัยรุ่นพร้อมที่จะร่วมมือกันแก้ปัญหา
2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ช่วยสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นที่ต้องการรู้จักตนเอง รู้จักขอบเขต ความสามารถ สิทธิ และหน้าที่ของตน
3. เนื่องจากสังคมคาดหวังให้วัยรุ่นมีหน้าที่และความรับผิดชอบมากขึ้น แต่เด็กวัยรุ่นปรับตัวไม่ทัน ทำให้เกิดความไม่มั่นใจในตนเองเมื่อเด็กเหล่านี้มาเข้ากลุ่ม บรรยากาศของกลุ่มที่มีการยอมรับซึ่งกันและกันจะทำให้เด็กวัยรุ่นกล้าแสดงความรู้สึกนึกคิด จะได้พบว่าคนอื่นก็มีปัญหาเช่นเดียวกับตน ทำให้มีกำลังใจจะเผชิญและแก้ปัญหาต่อไป (วัชรวิ ทรัพย์มี 2518 : 39 - 41) และจากการวิจัยของ โรเจอร์ส (Rogers. 1902 : 30 - 31) โดยการออกแบบสอบถามให้สมาชิกที่เคยได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่น่าพึงพอใจ สมาชิกร้อยละ 30 มีความเห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มให้ผลในทางสร้างสรรค์ และในประเทศไทย อำนวย ทะพิงค์แก (อำนวย ทะพิงค์แก 2513 : 66 - 72) ได้ทำการศึกษาพบว่า นักศึกษาร้อยละ 70 มีความเห็นว่าการให้คำปรึกษามีประโยชน์ต่อการปรับตัวทำให้มีความอบอุ่นใจ และมีแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น นักศึกษาร้อยละ 65 เสนอแนะว่า ควรเสนอให้ทางมหาวิทยาลัยตั้งสำนักงานให้คำปรึกษาเพื่อช่วยนักศึกษาแก้ปัญหา ดังนั้นด้วยเหตุผลดังกล่าว การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทดลองปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่น โดยใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษานี้มีความสำคัญดังต่อไปนี้คือ

1. จะได้ทราบถึงผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ.4) เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้กับบุคคลอื่น และเพื่อให้มีการปรับพฤติกรรมให้เหมาะสม
2. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อครูแนะแนวจะได้นำเอาวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ไปแก้ปัญหาค่านพฤติกรรมก้าวร้าวและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ.4) ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงของโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2524 จำนวน 16 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่ เทคนิคการปรับพฤติกรรมก้าวร้าว แบ่งเป็น

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การไม่ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

พฤติกรรมก้าวร้าว

นิยามศัพท์เฉพาะ

< การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (Group Counseling) หมายถึง ขบวนการกลุ่มของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในบรรยากาศการยอมรับกันและกัน การเคารพ

กันและกัน และมีความเข้าใจไว้วางใจกัน เพื่อที่จะปรับปรุงตนเองโดยทำงานกับ
กลุ่มเพื่อน ร่วมกับผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) ซึ่งมีการสำรวจปัญหาและความ
รู้สึกของแต่ละคน พยายามปรับปรุงทัศนคติพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและเพื่อที่จะนำไป
จัดการกับปัญหาของตนเองให้เหมาะสม

✓ พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การแสดงออกของความรู้สึกก้าวร้าวที่มีต่อบุคคล
อื่น หรือสิ่งของ การแสดงพฤติกรรมออกมานี้ไม่เหมาะสมในลักษณะต่าง ๆ ทั้งทางตรง
และทางอ้อม ดังต่อไปนี้ การแสดงออกทางกาย เช่น การขว้างปา ต่อย ผลัก
ทุบ หยิก ตี ต่อย และรังแกเด็กอื่น ๆ รวมทั้งการทำลายสิ่งของ การแสดงออก
ทางคำพูด เช่น การคำถ้อยถ้อยคำหยาบคาย ข่มขู่ โจมตี โต้เถียงครูและเพื่อน
พูดจาอวดดี พูดเยาะเย้ยถากถาง พูดตะโกนส่งเสียงล่อเลียนครูขณะสอน คำหิ
ติเคียดแค้นและกล่าวโทษผู้อื่น ลักขโมย ซึ่งพฤติกรรมพวกนี้เป็นผลมาจากแรงจูงใจ
ใฝ่ก้าวร้าว กระตุน ผลักดัน จูงใจให้แสดงออก ในการศึกษาครั้งนี้วัดพฤติกรรม
ก้าวร้าว โดยใช้แบบสอบถามเพื่อมุ่งวัดที่แรงจูงใจทางก้าวร้าว ซึ่งผู้วิจัยได้สร้าง
ขึ้นเอง

✓ การปรับพฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การเปลี่ยนพฤติกรรมก้าวร้าวเป็น
พฤติกรรมที่เหมาะสมโดยใช้กระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การเปลี่ยนหรือปรับ
พฤติกรรมจะเน้นที่ตรงช่วงก่อนที่แรงขับทางก้าวร้าวจะแสดงพฤติกรรมออกมา โดยให้
คิดพิจารณาก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมใดจึงจะเหมาะสม และไม่เป็นการรบกวนผู้อื่น
รวมทั้งไม่ทำลายสิ่งของ

✓ นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ.4) ปีการศึกษา
2524 ของโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว
 - 1.1 ความหมายและความสำคัญ
 - 1.2 แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าว
 - 1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 2.1 ความเป็นมาและความหมาย
 - 2.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 2.3 หลักการที่สำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

1.1 ความหมายและความสำคัญ

สิ่งที่ช่วยในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมนั้น พรรรณี ชูทัย (พรรรณี ชูทัย 2523 : 2-26) ได้กล่าวว่ามี 2 ประเด็นคือ

1. ตั้วกำหนดพฤติกรรม
2. แรงจูงใจบางประการในการแสดงพฤติกรรม ได้แก่ ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ และแรงจูงใจทางสังคม

ซึ่งตัวกำหนดพฤติกรรมนั้นสามารถอธิบายได้ 2 กรณี คือ

1. ในแง่ของการเรียนรู้ คนแสดงพฤติกรรมนั้นจนคิดเป็นนิสัย หรือเป็นบุคลิกภาพ การคิดเป็นนิสัยเพราะเมื่อแสดงพฤติกรรมออกไปแล้วได้รับการเสริมแรงทำให้คนพึงพอใจกับการแสดงพฤติกรรมนั้น หรือว่าการแสดงพฤติกรรมนั้นสามารถลดความเครียด หรือลดความไม่สบายใจต่าง ๆ ได้

2. ในแง่ของการรับรู้ภาพเงาของตน หรือความรู้สึกนึกคิดที่แต่ละบุคคลมีต่อตนเองว่าเป็นคนเช่นไร และผลจากความเชื่อนี้จะมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมของคน

ส่วนแรงจูงใจบางประการในการแสดงพฤติกรรมนั้น พรรัณี รุทัย ได้กล่าวว่า การแสดงพฤติกรรมเป็นปฏิกริยาโต้ตอบระหว่างการเรียนรู้และแรงจูงใจ ซึ่งการเรียนรู้หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อันเนื่องมาจากประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงนี้จะรวมทั้งสิ่งที่เคยทำมาเป็นประจำจนกลายเป็นนิสัย ความรู้ ทักษะ และความคาดหวังต่าง ๆ

การจูงใจ เป็นตัวกระตุ้นเป็นแรงผลักดัน แรงขับ ให้คนแสดงพฤติกรรม และควบคุมแนวทางของพฤติกรรม

ในที่นี้ จะกล่าวแต่เฉพาะแรงจูงใจใฝ่ก้าวหน้า อาการ์ก้าวร้าวไม่ว่าจะโดยทางวาจา หรือท่าทาง เป็นลักษณะหนึ่งของมนุษย์ ที่จะชักความรู้สึกลับข้องใจ หรือความรู้สึกโกรธต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไปยังผู้อื่น ซึ่ง สุภา มาลากุล ๗ อยุรยา และคณะ (สุภา มาลากุล ๗ อยุรยา และคณะ 2520 : 4) ได้กล่าวว่า ความก้าวร้าวเป็นลักษณะบุคลิกภาพอย่างหนึ่งของบุคคล มีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กันตามความเชื่อในทฤษฎีของแต่ละคนที่แตกต่างกัน เช่น

เฟชบาช (Feshbach. 1956 : 257) อธิบายไว้ว่า ความก้าวร้าวเป็นการระบายอารมณ์ที่ตึงเครียด ซึ่งก็สอดคล้องกับคำจำกัดความที่ บารูธ (สุภา มาลากุล ๗ อยุรยา และคณะ 2520 : 5) อ้างอิงมาจาก

Baruch .) : กล่าวว่ ความก้าวร้าวเป็นการระบาย ปลดปล่อย ความรู้สึกโกรธ ความกลัว ความรู้สึกที่ไม่ดีต่าง ๆ ออกมา

ในทำนองเดียวกับที่ ฟรอยด์ (ประพันธ์ สุตทาวศ 2519 : 10 อ้างอิงมาจาก Freud .) ให้ความหมายของความก้าวร้าวในเชิงทฤษฎีสัญชาตญาณไว้ว่า ความก้าวร้าวที่แสดงออกมา คือการทำลายคนอื่น มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้รับความก้าวร้าวนั้นมีอันตรายแตกดับไป ตามความหมายนี้ ถ้าเป็นการทำให้คนอื่นเดือดร้อนโดยเจตนา หรือไม่เจตนาก็ตาม ถือว่าเป็นความก้าวร้าวทั้งสิ้น

ในทางตรงกันข้าม ฟรีดแมน และคณะ (Freedman and others . 1970 : 101 - 104) มีความเห็นว่า ความก้าวร้าว นั้นเป็นพฤติกรรมใด ๆ ที่เป็นอันตราย กระทบความเสียหายให้แก่ผู้อื่น โดยทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเจตนา และจุดมุ่งหมายของการกระทำด้วย และนอกจากนี้เขากล่าวเสริมว่า สังคมที่มั่นคงมีความผูกพันกันมักจะต่อต้านและตำหนิความก้าวร้าว การอยู่รอดของสังคมนั้นขึ้นอยู่กับคนในสังคมสามารถควบคุมหรือลดความรู้สึกก้าวร้าว ความโกรธ และพฤติกรรมก้าวร้าวของตนให้เหมาะสมได้

ส่วนกอแรนสัน (สุภา มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ 2520 : 3) อ้างอิงมาจาก Goranson .) ได้กล่าวว่า ความก้าวร้าว หมายถึง การกระทำที่รุนแรงเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมารุนแรงกว่าปกติ เช่น เขียนกระดานแรง ๆ นิ่งแรง ๆ กระทบบังตา ประศแรง ๆ เป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสียหาย จากความหมายของความก้าวร้าวดังกล่าวแล้วข้างต้น สรุปได้ว่า ความก้าวร้าว มีลักษณะที่สำคัญ คือ

1. เป็นการกระทำที่รุนแรงกว่าปกติธรรมดา
2. เป็นการกระทำที่ทำให้อื่นหรือตนเองเจ็บปวด เสียหายทั้ง

เจตนาและไม่เจตนา

3. เป็นการกระทำเพื่อปลดปล่อยความตึงเครียด ความคับข้องใจ ความโกรธ และความรู้สึกไม่ยุติธรรม

*พฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกในห้องเรียน จะเป็นผลทำให้เกิดปัญหา ความมากล่าวคือ อาจเป็นเหตุทำให้ห้องเรียนขาดระเบียบวินัย ทำให้การเรียน ของเพื่อนหยุดชะงัก ขาดสมาธิ และยังเป็นเหตุทำให้การดำเนินการสอนของครู เป็นไปอย่างไร้ความหมาย (เรดลีย์ มดุงถิ่น 2517 : 1) ฉะนั้นพฤติกรรมก้าวร้าว ในห้องเรียนจึงเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูจะต้องขจัดให้หมดไป เพื่อรักษา ระเบียบของห้องเรียนเพื่อว่าเด็กจะได้มีพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับ อยู่ร่วมกับเพื่อน ได้อย่างมีความสุข และทั้งยังไม่เป็นปัญหาให้กับตนเองและสร้างปัญหาให้กับคนอื่น รวมทั้งสังคมด้วย

1.2 แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับความก้าวร้าว

จากการศึกษาคนควาของนักจิตวิทยาหลายท่าน ซึ่งมีแนวความคิด ต่าง ๆ กันออกไป เกิดเป็นทฤษฎีเกี่ยวกับความก้าวร้าว หลายทฤษฎีด้วยกัน ดังเช่น สุกา มาลากุล ฌ อยุรยา และคณะ (สุกา มาลากุล ฌ อยุรยา และคณะ 2520 : 4-5) นำมารวบรวมไว้แล้วสรุปเป็นทฤษฎีใหญ่ ๆ 3 ทฤษฎีคือ

1.2.1 ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับพันธุกรรม ทฤษฎีนี้มา

จากความเชื่อของ ฟรอยด์ ที่ว่า ความก้าวร้าวของบุคคลมีมาแต่กำเนิดและเห็นว่า ความก้าวร้าวเกิดจากสัญชาตญาณแห่งการดำรงพันธุ์ (Sexual Instincts) นั่นคือ เมื่อไม่ได้รับการบำบัดความต้องการเกี่ยวกับเรื่องเพศแล้ว คนเราจะเกิด ความก้าวร้าวได้ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ฟรอยด์เคยเชื่อว่าสัญชาตญาณของ มนุษย์มี 2 ประเภทคือ สัญชาตญาณแห่งการดำรงพันธุ์ซึ่งกล่าวแล้วกับสัญชาตญาณ แห่งการดำรงตน (Ego Instincts) ต่อมาภายหลังความคิดของฟรอยด์

เกี่ยวกับเรื่องนี้เปลี่ยนแปลงไป จึงเอาสัญชาตญาณแห่งการดำรงพันธุ์ไปรวมเข้ากับสัญชาตญาณแห่งการดำรงตน แล้วให้ชื่อเสียใหม่ว่า สัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิต (Life Instincts) และตั้งสัญชาตญาณแห่งการทำลายชีวิตหรือสัญชาตญาณแห่งการตาย (Death Instincts) ขึ้นมาคู่กัน นอกจากนี้ فروยดยังได้กล่าวถึงเรื่องการมีความสุขหรือความพอใจทางเพศ จากการถูกรวบเพศทำให้เจ็บปวดจะโดยทางร่างกายหรือจิตใจ (Masochism) ว่าเป็นแนวโน้มที่บุคคลจะเพิ่มความรู้สึกพึงพอใจจากการทำลายตัวเอง ซึ่งมีผลมาจากความต้องการทำลาย หรือก้าวร้าวผู้อื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความก้าวร้าวต่อคนอื่นนั้นไม่สามารถแสดงออกมาได้ง่าย ๆ จึงหันมาทำลายตนเอง فروยดให้ความเห็นว่า บุคคลที่มีลักษณะเช่นนี้เป็นเพราะมีความรู้สึกผิดคึกอยู่ในจิตใจไว้สำนึก เป็นต้นว่า เมื่อยังเด็กเคยถูกพ่อแม่ ผู้มีอำนาจเหนือตนเองลงโทษ เด็กต้องการจะทำร้ายพ่อแม่เป็นการตอบแทน แต่ก็แสดงออกไม่ได้ จึงต้องหันมาทำร้ายตนเอง ส่วนการมีความสุขหรือมีความพอใจทางเพศ จากการทำให้ถูกรวบเพศเจ็บปวดทางร่างกายหรือจิตใจ (Sadism) นั้น เป็นแนวโน้มของพวกที่มีสัญชาตญาณในการทำลาย หรือก้าวร้าวที่ชอบแสดงออกต่อคนอื่น ดังนั้น فروยดจึงมีความเห็นว่าอย่าให้บุคคลเก็บความกดดัน และความก้าวร้าวไว้มาก ๆ ควรจะหาทางปลดปล่อยความก้าวร้าวไปในทางที่สังคมยอมรับ และไม่เป็นที่เคียดแค้นแก่ผู้อื่น ซึ่งตรงกับแนวคิดของ ประสาร ทิพย์ธารา (ประสาร ทิพย์ธารา 2521 : 100) ได้กล่าวว่า วิธีการแก้ไขเด็กก้าวร้าวควรให้เด็กมีความรับผิดชอบโดยการยกย่องให้เป็นผู้นำหรือหัวหน้า

1.2.2 ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม นักจิตวิทยาที่เชื่อในทฤษฎีนี้มีความเห็นว่า สภาพแวดล้อมทำให้บุคคลเกิดความคับข้องใจ ซึ่งจะก่อให้เกิดความก้าวร้าวทฤษฎีนี้แบ่งความคิดเป็น 2 แนวทางคือ

1.2.2.1 / สมมติฐานความก้าวร้าวที่มาจากความคับข้องใจ

(Frustration Aggressive Hypothesis) มาจากความเชื่อของ
 คอธลาร์ต และ มิลเลอร์ ว่าความก้าวร้าวของบุคคลมีสาเหตุมาจากความคับข้องใจ
 เขาได้อธิบายความหมายของความคับข้องใจว่าเป็นความรู้สึก หรือพฤติกรรมที่
 เกิดจากบุคคลถูกขัดขวาง ไม่ให้บรรลุผลสำเร็จ /สรุปว่าเมื่อคนเราถูกขัดใจ
 จะเกิดความคับข้องใจ ซึ่งเมื่อสะสมไว้จะเกิดเป็นความก้าวร้าวได้ในที่สุด และ
 ผู้ที่ถูกก้าวร้าวก็มักจะเป็นผู้ที่ทำให้เกิดความคับข้องใจนั่นเอง ควรหาทางระบาย
ความคับข้องใจไปในทางที่เหมาะสม ซึ่งเรื่องนี้ ประสาร ทิพย์ชาราทา (ประสาร
 ทิพย์ชาราทา 2521 : 400) ได้กล่าวไว้ว่า ควรหาทางหาหนทางให้เด็กทำอยู่เสมอ
อย่าให้มีเวลาว่าง หาทางทดแทนให้เด็กได้ใจกำลังให้เป็นประโยชน์ เช่น ในทาง
 กีฬา และให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้กล้ามเนื้อ และออกแรง เช่น การต่อโต๊ะ
 และการเลื่อยไม้ เป็นต้น รวมทั้งควรหาโอกาสให้ได้ระบายความก้าวร้าวออกมา
 ทางศิลปะดนตรี การปั้น การแกะสลัก

1.2.2.2 / ทฤษฎีสัญญาณความก้าวร้าว (Aggression Cues

Theory) แนวคิดนี้มาจาก เบอริคโวิท (Berkowitz. 1970 : 312)
 ซึ่งมีรากฐานจากความเชื่อที่ว่า ความก้าวร้าวเกิดจากความคับข้องใจ แต่การ
 แสดงออกจะมากน้อยหรือไม่แสดงออกเลยนั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์กระตุ้นที่ทำให้
 เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว กล่าวคือ ลักษณะภายในของบุคคลกับสถานการณ์กระตุ้น
 จะต้องสัมพันธ์กัน นั่นคือ ถ้าเกิดความคับข้องใจน้อยแต่มีสถานการณ์กระตุ้นมาก
 ก็เกิดความก้าวร้าวได้ /หรือถ้าเกิดความคับข้องใจแต่มีสถานการณ์กระตุ้นน้อย
 ก็ไม่เกิดความก้าวร้าว ฉะนั้น วิธีควบคุมใจก็คือควรหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่จะ
กระตุ้นทำให้เกิดความก้าวร้าว

1.2.3 ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ทางสังคม ทฤษฎี
 นี้เน้นความสำคัญของการเรียนรู้ โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ความก้าวร้าว นั้น

เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ของบุคคล ตามความเห็นของแบนดูรา และวอลเตอร์ (Bandura and Walters, 1963 : 40) ที่เชื่อว่า ถ้าบุคคลได้เห็น ตัวอย่างความก้าวร้าว และทำพฤติกรรมนั้น บ้างแล้วได้รับรางวัล บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมนั้นอีก ทฤษฎีนี้จึงเน้นการเสริมแรง (Reinforcement) คือ ถ้าบุคคลนั้นได้รับการเสริมแรงก็จะแสดงพฤติกรรมนั้นต่อไป แต่ถ้าได้รับการลงโทษ บุคคลก็จะเลิกแสดงพฤติกรรมนั้น

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ แม่แบบ (Model) และแรงเสริม

กอสลิน (Goslin, 1969 : 136) ได้กล่าวถึงการทดลองของแบนดูรา รอส และรอส (Bandura, Ross & Ross) ซึ่งในการทดลองนี้ เขาให้เด็กอนุบาลได้เห็นแม่แบบแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว โดยแบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่ม ให้เห็นตัวแปรต่าง ๆ กัน กล่าวคือ

- กลุ่มที่ 1 มีแม่แบบเป็นคนจริง ๆ
- กลุ่มที่ 2 มีแม่แบบเป็นภาพยนตร์
- กลุ่มที่ 3 มีแม่แบบเป็นการ์ตูนในหนังสือ
- กลุ่มที่ 4 ไม่มีแม่แบบ

เมื่อเด็กดูแม่แบบทั้ง 4 นี้แล้ว จะถูกชักใจโดยไปให้เล่นที่เด็กอยากเล่น หลังจากนั้น ปล่อยให้เด็กให้อยู่ตามลำพังในห้องที่มีของเล่นชนิดหนึ่งที่คล้ายกับสิ่งที่ถูกแม่แบบแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวให้เด็กเห็นมาแล้ว ผลปรากฏว่า เด็กในกลุ่มที่ 1 เล่นของเล่นชนิดนั้นอย่างก้าวร้าวมากที่สุด และเด็กในกลุ่มที่ 4 เล่นอย่างก้าวร่ววน้อยที่สุด ส่วนกลุ่มที่ 2 และที่ 3 เล่นอย่างก้าวร้าวใกล้เคียงกัน

ต่อมาเขาได้ทำการทดลองอีกโดยให้เด็กดูแม่แบบที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว แล้วถูกลงโทษกับที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแล้วได้รับรางวัล ผลปรากฏว่าเด็กกลุ่มที่ดูแม่แบบที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแล้วถูกลงโทษ แสดงความก้าวร่ววน้อยกว่า

เด็กอีกกลุ่มหนึ่ง จากการทดลองนี้ เขาให้เด็กเล่าปรากฏการณ์ที่เด็กเห็นมา ปรากฏว่า เด็กเล่าได้ถูกต้อง เพราะจำเหตุการณ์นั้นได้ แสดงว่าความก้าวร้าวของเด็กเกิดจากการเรียนรู้จากสิ่งที่เกิดขึ้น และได้เห็นมันเอง

ในทำนองเดียวกัน พรรณี ชูทัย (พรรณี ชูทัย 2520 : 231) ได้แสดงความคิดเห็นคล้ายคลึงกันว่า พัฒนาการของความรู้สึกก้าวร้าวมีพัฒนาการมาตั้งแต่เด็ก โดยการเลียนแบบจากพ่อแม่ บุคคลใกล้ชิด และจากเพื่อนรวมทั้งสังคมแวดล้อม และให้ข้อเสนอแนะว่า การที่ครูอาจารย์จะช่วยเหลือเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวได้โดยเฉพาะเด็กในวัยรุ่นนั้น ควรที่จะใช้วิธีการสร้างความสัมพันธ์กับเด็กเหล่านั้น ให้เขาเกิดความรู้สึกอบอุ่นว่าครูคือผู้ที่ช่วยเหลือให้คำแนะนำ มิใช่ผู้ควบคุม ควรให้เขาเรียนรู้แบบที่เหมาะสม โดยเสนอแนะและสนับสนุนการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และเมื่อใดที่เด็กแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ควรให้คำชมเป็นการเสริมแรง แม้ว่าเด็กจะยังไม่สามารถแสดงได้คือความคาดหวังของครูก็ตาม ทั้งนี้เพื่อให้เด็กเกิดกำลังใจ รู้ว่าตนเองกำลังไปในทิศทางที่ถูก ในที่สุดเด็กจะเลิกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้น โดยหันมาแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกว่าแทน ทั้งระบายความก้าวร้าวออกมาในทางที่เหมาะสม การแก้นิสัยก้าวร้าวของเด็กซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ นั้น ให้ใช้วิธีทำเฉยเมยไม่สนใจเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และเมื่อใดที่เด็กแสดงพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับ ให้รีบชมทันทีทันทีให้เวลาสักช่วงหนึ่ง เราจะสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับนั้น ให้กลายเป็นพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับได้ พฤติกรรมก้าวร้าวในที่นี้ มิได้หมายถึงการก้าวร้าวที่เกินกว่าเหตุที่เป็นการทำอันตราย หรือทำข่าวของเสียหาย

ที่กล่าวมาแล้วนี้จะสรุปได้ว่า การที่จะเข้าใจเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนนั้นจะต้องดูว่ามีอะไรเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้เขาทำเช่นนั้น ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้แรงจูงใจในการทำความเข้าใจพฤติกรรมของนักเรียน โดยการวัดแรงจูงใจซึ่งการวัดแรงจูงใจ ออลพอร์ต (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2522 : 46 อ้างอิงมาจาก Allport.) ได้กล่าวว่า

วิธีวัดแรงจูงใจนั้นแบ่งออกกว้าง ๆ ได้ 2 วิธีด้วยกัน คือ

1. การวัดทางตรง (Direct method) หรือการทดสอบโดยตรง ได้แก่ การให้ผู้ทำการทดสอบตามผู้ถูกทดสอบเกี่ยวกับแรงจูงใจ และพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้ถูกทดสอบโดยไม่มีอาการอ้อมค้อม ไม่แสดงให้ผู้ถูกทดสอบเข้าใจไปว่า กำลังวัดเรื่องอื่น ๆ การวัดทางตรงอาศัยวิธีการต่อไปนี้คือ

- 1.1 การสัมภาษณ์
- 1.2 การให้ทำแบบทดสอบ
- 1.3 การศึกษาจากประวัติส่วนตัวของผู้ถูกทดสอบ

2. การวัดทางอ้อม (Indirect method) วิธีนี้ใช้มากในการรักษาโรคจิตของคนไข้ซึ่งจิตแพทย์และบุคคลอื่น ๆ เชื่อกันว่าสามารถใช้สภาพของจิตตลอดถึงการหางานของจิตได้อย่างลึกซึ้ง การวัดแรงจูงใจทางอ้อมใช้วิธีดังต่อไปนี้คือ

2.1 การระบายความในใจ (Projective technique) ได้แก่ การวัดแรงจูงใจโดยใช้เนื้อเรื่อง คำถาม หรือสิ่งของที่เปิดโอกาสให้ผู้ถูกทดสอบได้บรรยายความรู้สึกของตนออกมาได้อย่างกว้างขวางโดยไม่จำกัดวิธี และเนื้อหาที่ตอบมากนัก ต่อจากนั้นผู้ทดสอบก็จะรวบรวมคำตอบต่าง ๆ เหล่านี้มาตีความหมาย เพื่อศึกษาให้เข้าใจถึงสภาพจิตของผู้ถูกทดสอบนั้น

2.2 การวิเคราะห์ความฝัน (Psychological analysis of dreams) การวิเคราะห์ความฝันนี้นักจิตวิทยามีความคิดเห็นแตกต่างกันออกไป แต่บุคคลที่ควรนำมากล่าวถึงได้แก่ ซิกมันด์ فروยด์ เพราะความคิดเห็นของท่านผู้นี้ไม่ขัดแย้งกับหลักวิทยาศาสตร์และสามารถอธิบายความเชื่อต่าง ๆ ทางไสยศาสตร์ได้อีกด้วย นั่นคือ สามารถอธิบายเหตุและผลของความฝันได้ ทฤษฎีของ فروยด์ กล่าวว่า "ความฝันเป็นผลทางจิตและขึ้นอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในจิต" นอกจากนี้ فروยด์ ยังได้กล่าววว่าความฝันต่าง ๆ ของบุคคลใช้วินิจฉัยโรคจิตได้ ความฝันเป็นการพาดพิงหรือการปลอมแปลงของความจริง หรือความรู้สึกภายในจิต

เป็นการบำบัดความต้องการที่ถกตกไว้ โดยผู้นั้นเองอาจจะไม่รู้สึกตัวถึงการบำบัดนี้ ฉะนั้นเราจึงสามารถวัดความต้องการ เหตุและแรงจูงใจที่มีอยู่เหนือความรู้สำนึกของผู้ถูกวิเคราะห์ได้

2.3 วิธีสัมพันธ์คำพูด (Association method)

บุคคลที่มีชื่อเสียงตัวนี้ได้แก่ คาร์ล จี จุง (Carl G. Jung) โดย จุง ได้ใช้คำประมาณ 100 คำ ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม และคำคุณศัพท์ต่าง ๆ รวมคละกันไป นำมาทดลองโดยให้ผู้ถูกทดสอบบอกคำแรกที่คิดได้โดยเร็วที่สุด หลังจากให้ผู้ทดสอบอ่านคำใดคำหนึ่ง ให้ผู้ถูกทดสอบฟังต่อไป ผู้ทดสอบจะจดคำตอบและระยะเวลาที่ผู้ถูกทดสอบตอบ มาวิเคราะห์เพื่อศึกษาแรงจูงใจของผู้นั้นต่อไป

2.4 การวิเคราะห์เนื้อความ (Content analysis)

ได้แก่ การให้ผู้ถูกทดสอบเขียนเรื่องราวขึ้นจากการดูรูปภาพ หรือวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วจึงนำเรื่องราวที่ผู้ถูกทดสอบเขียนนั้น มาวิเคราะห์เพื่อศึกษาแรงจูงใจต่อไป โดยใช้คู่มือการวิเคราะห์ซึ่งเขียนขึ้นใช้เป็นมาตรฐานของการวัดนั้น

นอกจากนั้น แม็คเคลล์แลนด (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2522 : 48 อ้างอิงมาจาก McClelland.) ได้แบ่งวิธีการวัดแรงจูงใจออกเป็น 3 วิธีคือ

1. ให้ผู้ถูกทดสอบรายงานเกี่ยวกับตนเอง (Self - rating by the subject) วิธีนี้มีว่าเป็นวิธีที่ง่ายและเก่าแก่ที่สุด โดยการถามผู้ถูกทดสอบโดยตรง หรือใช้วิธีการถามทางอ้อมก็ได้ การถามผู้ถูกทดสอบโดยตรงนั้น จะให้ผู้ถูกทดสอบรายงานเกี่ยวกับตนเองว่า เขามีแรงจูงใจอะไรและมีพลังแรงจูงใจนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด ส่วนวิธีการทางอ้อมได้แก่การถามผู้ถูกทดสอบว่า เขาชอบหรือไม่ชอบกระทำสถานการณ์หรือสิ่งของต่าง ๆ ต่อจากนั้นจึงนำคำตอบมาพิจารณาถึงแรงจูงใจของเขาอีกทีหนึ่ง

2. ให้ผู้อื่นสังเกตพฤติกรรมและรายงานถึงแรงจูงใจของผู้ทดลอง (Rating of Motivation by outside observers) วิธีนี้พบว่า

มีความเชื่อถือได้ค่ามาก เพราะการสังเกตอาจจะมีความลำเอียง หรือใช้ความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปประกอบการตัดสินใจได้

3. การวัดแรงจูงใจโดยดูจากพฤติกรรมของผู้ถูกทดสอบ (Behavioral measure of motivation) การวัดแรงจูงใจโดยวิธีนี้ สิ่งที่ต้องคำนึงถึง คือพฤติกรรมแต่ละอย่างนั้นไม่ได้เกิดจากแรงจูงใจเพียงอย่างเดียว พฤติกรรมอย่างหนึ่งอาจจะเกิดจากแรงจูงใจหลายอย่างก็ได้ ผู้สังเกตจึงต้อง เป็นผู้ที่ชำนาญและศึกษาแรงจูงใจให้ดี โดยถูกต้องที่สุด

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีวัดแรงจูงใจโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งให้ผู้ถูกถาม รายงานเกี่ยวกับตนเอง โดยการใช้วิธีการทางอ้อม แบบสอบถามจะเป็นคำถามในรูปสถานการณ์ที่เกี่ยวกับความก้าวร้าวต่าง ๆ

1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าว

งานวิจัยในประเทศ

* เรณู ผดุงถิ่น (เรณู ผดุงถิ่น 2517 : 16-17) ศึกษาการใช้การเสริมแรงทางสังคม เพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าว โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างเด็กพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวน 3 คน ที่กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยคัดเลือกจากการเสนอแนะของครูที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 4 คน ซึ่งใช้หลักการปรับพฤติกรรม คือให้ความสนใจและความชมเชยกับพฤติกรรมที่เหมาะสม และไม่ให้ความสนใจหรือไม่เอาใจใส่กับพฤติกรรมก้าวร้าว ผลการวิจัยพบว่า ความสนใจและความชมเชยจากครูจะลดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กลงได้

อีก 2 ปีต่อมา มีผู้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในห้องเรียน ซึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวในห้องเรียนด้วย คือ พรชูลี อาชาวำรุง และ สงบ ลักษณะ (พรชูลี อาชาวำรุง และ สงบ ลักษณะ 2519 : 50-55) ได้ทดลองการปรับพฤติกรรมกอดกวนในห้องเรียนโดยใช้

Technology of behavior กับกลุ่มนักเรียนในห้องเรียนที่มีพฤติกรรมก่อกวน อัตราสูง ซึ่งระบุถึงพฤติกรรมต่อไปนี้คือ พุดตะโกนเสียงดัง ทำให้เกิดเสียงดัง จากการกระแทกของลม เก้าอี้ ทุบโต๊ะ เดินออกนอกห้องเรียน เดินไปมาโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย และรบกวนการทำงานของเพื่อน เช่น หยอกล้อทางร่างกาย ยึดยุคเครื่องมือของเพื่อนโดยให้มีอัตราการก่อกวนลดน้อยลง ด้วยวิธี Directive Teaching ABAB Model ผลปรากฏว่า การปรับพฤติกรรมการก่อกวนได้ผล ด้วยอิทธิพลขององค์ประกอบ 3 ประการคือ การตั้งระดับความหวังของนักเรียน ที่ได้รับการถ่ายทอดทางภาษา จากผู้ทดลองที่กำหนดหมายเลขไว้ล่วงหน้า จะเป็น แรงจูงใจได้อย่างหนึ่ง การให้สิ่งเร้าที่ไม่ชอบตอพฤติกรรมก่อกวน และให้ แรงเสริมทางบวกตอพฤติกรรมไม่ก่อกวน พร้อมกันนี้ทำให้ลักษณะเป็นการ "กด" พฤติกรรม "ก่อกวน" และ "ดึง" พฤติกรรม "ไม่ก่อกวน" ทำให้การปรับ พฤติกรรมได้ผลเร็วขึ้น และการปรับพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณกลุ่ม ก็ักได้รับอิทธิพลของการยอมรับของกลุ่ม ได้รับผิดชอบร่วมกัน ทำให้เกิดความตั้งใจ ที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมของตนมากขึ้น

ในปีถัดมา เนื่องจากมีเด็กนักเรียนโดยเฉพาะอาชีวศึกษา มีภาวะทะเลาะวิวาททำร้ายกันอยู่เสมอ จึงได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นกลุ่ม ของนักเรียนอาชีวศึกษา คือ สุภา มาลาภกุล ณ อยุธยา และคณะ (สุภา มาลาภกุล ณ อยุธยา และคณะ 2520 : 9-23) ทำการวิจัยกับกลุ่ม ตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษา ซึ่งมาจากโรงเรียนที่มีประวัติในการแสดง ความก้าวร้าวเป็นกลุ่มบ่อยครั้ง ซึ่งอายุของกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ ทำกว่า 16 ปี และ 20 ปีขึ้นไป การศึกษาจัดกระทำกับนักเรียนอาชีวศึกษา ในแผนกช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างยนต์ ช่างวิทยุโทรทัศน์ ช่างก่อสร้าง ช่างโลหะ บริหารธุรกิจ และช่างภาพ เป็นนักศึกษาทั้งหมดในปีที่ 1, 2, 3 ทั้งที่เป็นนักศึกษา ภาคปกติและภาคค่ำ ของโรงเรียนอาชีวศึกษา 7 แห่ง มีจำนวนทั้งหมด 1600 คน

พบว่า เด็กอายุที่น้อยที่สุด ก้าวร้าวมากที่สุด (p.05) และมีความคับข้องใจสูงในทุกด้าน มีความรู้สึกในความเป็นหมู่พวกสูงสุด เด็กที่ก้าวร้าวมากที่สุด ไม่ได้เป็นเด็กที่มีวิชาดีในแผนกที่ต้องใช้ร่างกาย แต่กลับเป็นพวกที่ไร้สมอง และไม่มีโอกาสจะออกแรงทางกาย เพื่อลดความคับข้องใจ อันเป็นการลดความก้าวร้าวไปในตัวลง และยังพบอีกว่าภาคของการเรียนไม่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าวไม่ว่าจะเป็นเด็กอาชีวศึกษาในภาคเช้าหรือภาคค่ำ ต่างก็มีความก้าวร้าวพอกัน ทั้งเด็กที่มีพ่อแม่ฐานะดีก็มีความก้าวร้าวและความคับข้องใจสูงกว่าเด็กที่บิดามารดาฐานะต่ำกว่า รองลงมาได้แก่พวกฐานะของบิดามารดาต่ำ

นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยในปีเดียวกันนี้เกี่ยวกับสถานภาพพฤติกรรมของเด็กว่าเป็นเช่นไร ซึ่งผลปรากฏว่า พฤติกรรมส่วนมากของเด็กนักเรียนส่อไปในทางก้าวร้าวมาก ดังเช่น ที่เขตการศึกษา 6 อาคม จันทสุนทร (อาคม จันทสุนทร 2520 : 10-11) ได้สำรวจสภาพความประพฤติของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตการศึกษา 6 โดยการดำเนินงานวิจัยนี้ คณะศึกษานิเทศก์เขต ได้ช่วยกันพิจารณาวางเค้าโครงการวิจัย และสร้างเครื่องมือโดยอาศัยพื้นฐานการกำหนดลักษณะความประพฤติของนักเรียน จากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยความประพฤติของนักเรียน ประมวลกฎหมายอาญา แนวปฏิบัติต่าง ๆ ในค่านิยมธรรมไทย ของสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ โดยนำไปสอบถามกับกลุ่มโรงเรียนในเขตศึกษา 6 จำนวน 28 โรงเรียน เป็นจำนวนนักเรียน 2,145 คน ครูจำนวน 139 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนมีปัญหาความประพฤติที่ส่อไปในทางพฤติกรรมก้าวร้าวมากที่สุด ดังนี้คือ

1. ใจคำคากับเพื่อนด้วยความไม่พอใจ ด้วยคำหยาบคาย มีนักเรียนชาย 43.19% นักเรียนหญิง 34.96%
2. ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนด้วยกำลัง มีนักเรียนชาย 40.21% นักเรียนหญิง 16.01%

3. โต้แย้งหรือทะเลาะกับครูด้วยความไม่พอใจ มีนักเรียนชาย 20.71% นักเรียนหญิง 22.27%

เมื่อพิจารณาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว จะเห็นว่าส่วนมากเป็นการวิจัยแบบสำรวจและรวบรวมข้อมูลด้วยการสังเกต แต่การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการทดลอง โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งการใช้แบบสอบถามจะออกมาในรูปการวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

งานวิจัยต่างประเทศ

สกอต และคณะ (Scott and others. 1967 : 53-63) ได้ศึกษาผลของการใช้การเสริมแรงทางสังคม ที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กชายอายุ 4 ปี ในโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการปรับพฤติกรรม เพื่อให้เขามีความสัมพันธ์กับเพื่อนเพิ่มขึ้น โดยมีวิธีการดังนี้ ในระยะแรกครูเพียงแต่สังเกตและบันทึกความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวต่อมาในระยะที่ 2 ครูได้รับคำแนะนำให้ใช้การเสริมแรงทางสังคม คือให้คำชมเชย และให้ความสนใจเมื่อเขาแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม คือช่วยเหลือผู้อื่น แสดงความเห็นใจผู้อื่น พูดคุยกับผู้อื่นอย่างเป็นมิตร มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็น ในขณะที่เดียวกันครูไม่ให้การเสริมแรงเมื่อเขาแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น ทำร้ายร่างกาย ชมชู้ และเรียกร้องเมื่อพบว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาลดลงจนเห็นได้ชัด ครูจึงกลับกระบวนกาใหม่ คือ ให้ความสนใจกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และไปให้ความสนใจกับพฤติกรรมที่พึงปรารถนาพบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหามีความถี่สูงขึ้น ดังนั้น ในระยะสุดท้ายครูจึงกลับมาให้ความสนใจกับพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่ให้ความสนใจกับพฤติกรรมก้าวร้าวอีกครั้ง ผลของการทดลองแสดงให้เห็นว่า ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจาก 41 ครั้ง เหลือเพียง 10 ครั้ง

ควยวีธีเดียวกันนี้ ฮาร์ท และคณะ (Hart and others. 1968 : 73-76) ได้ศึกษาวิธีการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กในโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง

โดยใช้การเสริมแรงทางสังคม ผู้รับการทดลองเป็นเด็กหญิงอายุ 5 ปี ซึ่งแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว คือ ปากร้าย และใช้คำพูดลบประมาท ผู้วิจัยได้เริ่มแก้ไขให้เขามีพฤติกรรมการเล่นกับเพื่อนเพิ่มขึ้น ในช่วงระยะแรก พบว่าเขาอยู่ใกล้เด็กอื่น ๆ ร้อยละ 50 ของเวลาทั้งหมด และเล่นร่วมกับเด็กอื่นน้อยกว่าร้อยละ 5 ของเวลาทั้งหมด และในระยะนี้ครูให้ความสัมพันธ์ประมาณร้อยละ 10 ต่อมาในช่วงเวลา 7 วัน หลังจากระยะแรกครูได้ให้ความสนใจอย่างใกล้ชิด พร้อมทั้งได้ให้ของเล่นที่ค่อนข้างง่าย เมื่อเขาเล่นร่วมกับเพื่อน ในขณะที่เดียวกันครูไม่ให้ความสนใจเมื่อเขาแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ผลปรากฏว่า การเล่นร่วมกับเด็กอื่นเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 ในระยะต่อมาเมื่อครูไม่ให้การเสริมแรงกับพฤติกรรมที่เหมาะสมก็ปรากฏว่า พฤติกรรมการเล่นกับเพื่อนลดลง ในที่สุดครูกลับไปใช้วิธีการเช่นเดิม คือให้การเสริมแรงกับพฤติกรรมที่เหมาะสม ผลปรากฏว่า พฤติกรรมการเล่นร่วมกับเด็กอื่นเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 75

ผลการวิจัยนี้จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวลดลงและพฤติกรรมการเล่นกับเด็กอื่นเพิ่มขึ้น เนื่องจากครูใช้การเสริมแรงทางสังคม

นอกจากนี้ได้มีผู้วิจัยว่าพฤติกรรมก้าวร้าว นั้นเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหารุนแรงอันคับแค้นที่ครูจะต้องหาทางแก้ไขให้เหมาะสม กล่าวคือ บลูลอค และบราวน์ (เบญจกุล จินาพันธุ์ 2517 : 8 อ้างอิงมาจาก Bullock and Brown.) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจความเห็นของครูที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาประเภทต่าง ๆ โดยให้ครู 112 คน ผู้ซึ่งสอนเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ ทำแบบสำรวจความคิดเห็น ชื่อ Behavioral Dimension Rating Scale ซึ่งแบบสำรวจนี้ได้แบ่งประเภทของเด็กตามลักษณะพฤติกรรม ซึ่งสามารถสังเกตได้เป็น 4 ประเภทที่ขอบแสดงออกและก้าวร้าว พวกชนเกรออยู่ไม่สุข ประเภทที่ 2 ได้แก่พวกที่ชอบเก็บตัว ประเภทที่ 3 พวกที่มีความวิตกกังวล และประเภทที่ 4 พวกที่มีช่วงความสนใจสั้น ขาดความ

รับผิดชอบ ผลปรากฏว่าร้อยละ 96 ของครูทั้งหมด ลงความเห็นว่า พฤติกรรม ก้าวร้าวขอแสดงออก พฤติกรรมประเภทขมเกลอยู่ไม่สุข เป็นปัญหาร้ายแรง อันดับแรก สำหรับประเภทชอบเก็บตัวและประเภทที่มีช่วงความสนใจสั้น ขาด ความรับผิดชอบ เป็นปัญหาอันดับรองลงมาตามลำดับ

จากงานวิจัยที่ได้อ่านมาแล้วนั้นทำให้เห็นว่า พฤติกรรม ก้าวร้าวของนักเรียนนั้นเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหารุนแรงอันดับแรกที่ครูจะต้องหา ทางแก้ไขให้เหมาะสม ดังนั้นในฐานะครูแนะแนวผู้วิจัยจึงคิดที่จะทดลองปรับ พฤติกรรมก้าวร้าว

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังกล่าว จะเห็นว่าส่วนมากทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีอายุต่ำกว่าวัยรุ่น ยังไม่มี ใครทดลองทำกับวัยรุ่นเลย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็น เด็กที่อยู่ในวัยรุ่น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

2.1 ความรู้เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

2.1.1 ความเป็นมาและความหมาย

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เกิดต่อเนื่องมาจากการแนะแนว แบบกลุ่ม (Caplan, 1957 : 124) และได้ดัดแปลงเอาเทคนิคและหลักการ มาจากจิตบำบัดแบบกลุ่ม โดยที่มีลักษณะการแสดงออกทางอารมณ์ในการให้คำ ปรึกษาน้อยกว่าจิตบำบัด ไร้อะนาถการคิดหาเหตุผลมากกว่า ยิ่งไปกว่านั้น การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มยังมุ่งที่จะให้บุคคลแสดงศักยภาพทั้งหมดของตนออกมา (ทองเวียน อมรชกุล 2520 : 101) การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแตกต่างจาก การแนะแนวกลุ่ม ในแง่ที่ว่ากรแนะแนวกลุ่มเน้นเนื้อหาส่วนการให้คำปรึกษา

แบบกลุ่มสนใจทั้งความรู้สึก หักสนคติ อารมณ์ ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคน (วัชร ทรัพย์มี 2522 : 173)

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นวิธีการหนึ่งในการช่วยให้บุคคลรู้จักป้องกันแก้ไขปัญหารวมทั้งปรับปรุง พัฒนาส่งเสริมบุคคลทางด้านต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการให้บุคคลรู้จักตนเอง มีความมั่นใจในตนเองพร้อมที่จะแก้ปัญหาหรือเผชิญปัญหาได้ และนอกจากนี้ มาเดอร์ (Mahler. 1969 : 9-10) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะมีการสำรวจปัญหาความรู้สึกของสมาชิกแต่ละคน และจะพยายามหาทางแก้ไขปรับปรุงเพื่อที่จะพัฒนาตนเองอีกด้วย มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้มากมาย ดังนี้ คือ

เชอรัท เซอร์ และสโตน (Shertzer and Stone. 1968 : 446-449) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า หมายถึง การที่บุคคลมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในท่านใดท่านหนึ่ง หรือต้องการที่จะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษารื้อกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษารวมอยู่ด้วย บทบาทของผู้ให้คำปรึกษาเปลี่ยนจาก ยึดผู้นำเป็นศูนย์กลาง เป็นยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลาง สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหาได้ใช้ความคิดในทางแก้ไขปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง ทั้งยังได้รับฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น ทั้งได้ตระหนักว่า ผู้อื่นก็มีปัญหาเช่นกัน ไม่ใช่ตนเองมีปัญหาเพียงคนเดียว วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความภาคภูมิใจว่าตนสามารถให้ข้อคิดเห็นอันจะเป็นประโยชน์แก่กลุ่ม เช่นเดียวกับ โอลเซน (Ohlson. 1970 : 31) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า เป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติให้มีการยอมรับปัญหาต่าง ๆ ของตนเอง และพยายามแก้ไขปัญหานั้นเสียก่อนที่จะกลายเป็นปัญหาที่รุนแรง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มยังจะช่วยให้

ผู้ที่มีปัญหาสามารถเรียนรู้ที่จะนำความคิดทั่วไปจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน ส่วน กอร์รี และบราวน์ (Growry and Brown. 1973 : 21) ได้กล่าวถึง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า เป็นการสร้างกระบวนการเพื่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับความอบอุ่น และเปิดโอกาสให้สมาชิกภายในกลุ่มได้ทดสอบ ตรวจสอบ และเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับเขา จุดประสงค์จะถูกสร้างขึ้นจากสมาชิกภายในกลุ่ม การเข้ากลุ่มของสมาชิกจะไม่มีการบังคับ สมาชิกจะเข้าร่วมกลุ่มด้วยความสมัครใจ มีจุดสนใจร่วมกัน มีปัญหาเหมือนกัน และแฮนเซน วอร์เนอร์ และสมิธ (Hansen Warner, and Smith. 1976 : 6) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มคือ ขบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตัวเองและสำรวจสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตน แล้วพยายามแก้ไขปรับปรุงทัศนคติและพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น

สำหรับในประเทศไทย ทองเวียน อมรัชกุล (ทองเวียน อมรัชกุล 2520 : 88) กล่าวถึง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า หมายถึง ขบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างความสัมพันธ์กับผู้ขอรับคำปรึกษาจำนวนหนึ่ง เพื่อแก้ปัญหา ร่วมกันโดยอาศัยความสัมพันธ์ของบุคคลในกลุ่มเป็นแรงผลักดันที่สำคัญ และวัชรินทร์พณี (วัชรินทร์พณี 2518 : 38) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า หมายถึง การที่บุคคลซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต้องการจะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษากันซึ่งกันและกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะได้มีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเอง กล้าที่จะเผชิญปัญหา และได้ความคิดในการที่จะแก้ปัญหา หรือปรับปรุงตนเอง นอกจากนี้ ปราณี เถกิงพล (ปราณี เถกิงพล 2520 : 362) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยสรุปไว้ดังนี้

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง การช่วยให้ผู้เข้ารับคำปรึกษา ได้มีความเจริญทางพฤติกรรม โดยสมบูรณ์ สามารถยอมรับสภาพความเป็นจริงที่เผชิญอยู่ สามารถปรับตัวให้เข้ากับบุคคลและสภาพแวดล้อมได้เป็นอย่างดี และมีความรับผิดชอบในตนเอง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้จะช่วยให้สมาชิกในกลุ่มสามารถประเมินค่าของตนเอง และเกิดความเข้าใจในตนเองได้ และยังช่วยให้ผ่อนคลาย หรือปลดปล่อย ความทุกข์กังวลใจ ความไม่สมหวัง หรือความรู้สึกว่าตนมีความผิด นอกจากนี้ จะช่วยให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนรู้จักศึกษา สำรวจและวิเคราะห์ปัญหา และเรียนรู้วิธีการที่จะจัดการกับปัญหาที่ตนมีอยู่ให้ลุล่วงไปด้วยดี ตลอดจนเรียนรู้วิธีการที่จะตัดสินใจเลือกอย่างถูกต้อง และมีเหตุผล ซึ่งผลที่จะได้รับจากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้จะปรากฏแก่สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม

จากการให้ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยนักศึกษาหลายท่านที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่สร้างกระบวนการกลุ่มเพื่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับกันและกัน อ่อนน้อม การพกกันและกัน และมีความเข้าใจไว้วางใจกัน เพื่อที่จะปรับปรุงตนเอง โดยทำงานกับกลุ่มเพื่อนร่วมกับผู้ให้คำปรึกษา มีการสำรวจปัญหา และความรู้สึกของแต่ละคนเพื่อแก้ปัญหาาร่วมกัน พยายามแก้ไขปรับปรุงทัศนคติและพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น โดยปรับตัวให้เข้ากับบุคคลและสภาพแวดล้อมได้เป็นอย่างดีด้วย //

2.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

แฟรงค์ (Frank. 1957 : 53-63) เน้นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมุ่งที่จะ

1. ลดความตึงเครียด
2. ทำให้คนรู้จักตนเอง
3. สนับสนุนให้ผู้ที่ปัญหาคล้ายเผชิญกับปัญหาและหาวิธีแก้ไข

4. ลดความคับข้องใจทั้งภายในและภายนอก

5. ผลของการปรึกษาจะทำให้บุคคลยืนหยัดอยู่ได้ด้วยความเข้มแข็ง

ท่านองเคียวกัน มาเลอร์ (Mahler. 1969 : 101) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า เพื่อให้บุคคลรู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง และผู้อื่นดีขึ้น ช่วยให้ผู้พัฒนาตนเองและ โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 31) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า จะช่วยให้บุคคลเข้าใจตนเอง รู้จักแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่ร้ายแรงขึ้น ประสบการณ์ที่ได้จากกลุ่มจะทำให้เกิดการเรียนรู้ จะช่วยให้เขาพัฒนาตนเอง ในด้านต่าง ๆ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ส่วนโจนส์ (ทองเวียน อมรัชกุล 2520 : 104 อ้างอิงมาจาก Jones.) ได้กล่าวถึงเรื่องจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า มีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้วิธีที่จะจัดสภาพความเป็นอยู่ของตนให้มีประสิทธิภาพ มีความสำนึกตน (Awareness) ในแง่ที่ว่าตนคือใคร มีโอกาสอะไรบางอย่างที่จะเปิดให้ แก่ตน การให้บุคคลได้เพิ่มพูนความสามารถตัดสินใจและในการวางแผนเพื่อพัฒนาตนเอง การใช้เวลาและเหตุการณ์ในกลุ่มปรึกษานั้น โจนส์ได้เน้นถึงความเป็นปัจจุบันและอนาคต เป็นสำคัญ

สำหรับวัชรวิฑูระคำ (วัชรวิฑูระคำ 2523 : 52) ได้เน้นจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า มุ่งที่จะช่วยคนดังต่อไปนี้

1. ให้สำรวจและประเมินตนเอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง ให้มากที่สุด
2. ให้สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง และนำตนเองได้ สามารถเจริญและดำรงชีวิตที่รับผิดชอบตอตนเองและสังคมได้

3. ให้สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติ เกิดการเปลี่ยนแปลง

ทางพฤติกรรม

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีคุณค่าและประโยชน์มาก ทั้งช่วยให้บุคคลรู้จักตนเอง เข้าใจตนเองและผู้อื่น รู้จักแก้ปัญหาต่าง ๆ ดังเช่น แคลแมน (Kelman, 1963 : 399-432) ได้รวบรวมผลที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ไว้ว่า

1. ทำให้บุคคลไม่รู้สึกโดดเดี่ยว
2. ทำให้บุคคลรู้จักตนเองและยอมรับตนเอง
3. ช่วยให้ผู้บุคคลรู้จักปรับตัวและพัฒนาตนเอง
4. ช่วยให้ผู้บุคคลเป็นตัวของตัวเอง กล้าแสดงความรู้สึกที่

แท้จริง

5. ยอมรับและรับผิดชอบในการแก้ปัญหาของตนเอง
6. ฝึกทักษะในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น
7. ช่วยให้ผู้บุคคลเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรม
8. นำทักษะและความรู้ความเข้าใจที่ได้จากกลุ่มไปปรับปรุง

ตนเองในชีวิตประจำวัน

อานวย ทะพิงค์แก (อานวย ทะพิงค์แก 2513 : 66 - 72)

ได้ทำการศึกษาพบว่า นักศึกษาร้อยละ 70 มีความเห็นว่าการปรึกษาเชิงจิตวิทยา มีผลต่อการปรับตัว ทำให้มีความอบอุ่นใจ และมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น นักศึกษาร้อยละ 65 เสนอแนะว่า ควรเสนอให้ทางมหาวิทยาลัยตั้งสำนักงานให้คำปรึกษาเพื่อช่วยนักศึกษาแก้ปัญหาต่าง ๆ

พรวณี ชูหทัย (พรวณี ชูหทัย 2521 : 11) ได้รวบรวมคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ดังต่อไปนี้

1. ประหยัดเวลาโดยการนำคนที่มีความคล้ายคลึงกันมาพบกัน
ได้มีโอกาสแบ่งปัน ความคิดเห็น ความรู้สึก
2. เป็นบริการที่จัดขึ้นเพื่อให้สมาชิกได้สำรวจเกี่ยวกับตนเอง
ความรู้สึก หัตถ์คติ เพื่อช่วยให้เข้าใจตนเอง และยอมรับตนเองมากขึ้น
3. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เน้นถึงปัญหา อารมณ์
และความรู้สึกของสมาชิก ช่วยให้สมาชิกแต่ละคนแก้ปัญหาของตนเองได้
4. วัตถุประสงค์เพื่อมุ่งให้แต่ละคนพัฒนาตนเองและปรับตัวได้
มีลักษณะป้องกันส่งเสริมมากกว่าการรักษา
5. สมาชิกได้รับการสนับสนุนให้ใช้ความคิดของตนเอง และ
แลกเปลี่ยนกับผู้อื่น
6. สมาชิกแต่ละคนได้รับการส่งเสริมว่า ตนคือใครอย่างแท้จริง
ตนเองต้องการอะไรในชีวิต เป็นการจัดบรรยากาศที่ปลอดภัย เป็นมิตร เพื่อช่วยให้
แต่ละคนเรียนรู้การควบคุมอารมณ์ ความรู้สึก
7. ช่วยให้มีการเรียนรู้ที่จะเข้าใจผู้อื่น ยอมรับฟัง เรียนรู้ที่จะ
สำรวจความสัมพันธ์ของตนเองกับผู้อื่น

2.3 หลักการที่สำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

โคเยอร์ และเวรียน (Dyer and Vriend, 1975 : 136-142) ได้สรุปหลักการสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ดังต่อไปนี้

1. ตัวสมาชิกแต่ละบุคคลมีความสำคัญมากกว่าส่วนรวม จะไม่มี
กลุ่มย่อย กลุ่มรวม จะถูกมองในแง่รายบุคคล จะพูดถึงสมาชิกแต่ละคนไปเรื่อยๆ
เพื่อให้เขารู้จักตัวเอง และเปลี่ยนแปลงตัวเอง
2. ผู้นำจะเป็นผู้ให้คำปรึกษา ไม่ใช่เป็นสมาชิก จะเป็นผู้ช่วยเหลือ
กลุ่ม ไม่ใช่ให้กลุ่มช่วยเหลือ

3. เป็นการให้คำปรึกษาแก่สมาชิกทุก ๆ คน ให้โอกาสสมาชิกได้เป็นตัวของตัวเองมากที่สุด กลุ่มเป็นที่ทดลองพฤติกรรมใหม่ ๆ ของสมาชิกที่เป็นคนปกติไม่ใช่คนไข้ เป็นการพัฒนาไม่ใช่การแก้ไข

4. การให้คำปรึกษาไม่มีเป้าหมายของกลุ่มร่วมกัน แต่ละคนจะมีเป้าหมายของตัวเอง การบรรลุเป้าหมายจะเกิดจากการคิด ความรู้สึกและการกระทำ

5. การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลในกลุ่มบางครั้ง ก็จำเป็นอาจจะ มีตอนใดตอนที่จะต้องให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่สมาชิกที่มีปัญหาคล้ายคลึงกัน

6. การมีปฏิสัมพันธ์กันมาก ๆ ในกลุ่ม ไม่ได้หมายความว่ากลุ่มมี ประสิทธิภาพ การปฏิสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้นในกลุ่ม แต่การช่วยเหลือบุคคลในกลุ่มอาจจะ น้อยลง

7. ผู้ให้คำปรึกษาไม่ควรเพิ่มความกดดันขึ้นในกลุ่ม ถ้าเขาไม่พร้อมที่ จะพูดก็ไม่บังคับให้เขาพูด ถ้าเขาพูดก็ไม่ไปหยุดขงกเขา เขามีสิทธิ์ ผู้ให้คำ ปรึกษามีหน้าที่ปกป้องเขา

8. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไม่ใช่การสารภาพบาป ไม่พูดถึงอดีต เพราะไม่มีประโยชน์ ไม่สามารถจะแก้ไขได้นอกจากความสิ้นหวังและรู้สึกผิด ควรจะเน้นเฉพาะปัจจุบัน คนเราควรจะอยู่ในโลกปัจจุบัน

9. ไม่กล่าวถึงบุคคลนอกกลุ่ม เพราะเป็นการยากที่จะช่วยเหลือเขา

10. สิ่งที่พูดกันในกลุ่มต้องเก็บไว้เป็นความลับ ไม่นำเรื่องในกลุ่มไป พูดยกนอกกลุ่มให้สมาชิกทุกคนรู้สึกปลอดภัย

11. ตัวเองพูดปัญหาของตัวเอง รับผิดชอบตนเอง ปัญหาของใคร ก็ของคนนั้น ไม่มีการพูดแทนกัน แต่กลุ่มมีหน้าที่ช่วยให้เขาบรรลุเป้าหมาย

12. ไม่ควรเน้นความรู้สึกมากกว่าความคิด พูดไปด้วยความคิดและ ความรู้สึก จะช่วยให้เขารู้สึกตัวตลอดเวลา จะไม่มีใครพูดเพื่อเจ้อหรือรุนแรง

13. ความกระชับแน่นของกลุ่มไม่ใช่ความมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ความกระชับแน่นของกลุ่มจะให้ประโยชน์ แต่ไม่ใช่เป้าหมายซึ่งต่างจากกลุ่มสัมพันธ์
 14. การติดตามผลการให้คำปรึกษาแต่ละครั้งควรจะทำให้เป็นประสบการณ์ที่เห็นก่อนจะเริ่มครั้งใหม่ควรจะเอ่ยถึงคราวที่แล้วว่าได้ทำอะไรไปบ้าง
 15. ในการให้การปรึกษาแต่ละครั้ง ควรจะมุ่งช่วยเหลือสมาชิกคนหนึ่งหรือ 2 คนเป็นพิเศษ
 16. สภาพการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม สมาชิกมีความไม่สบายใจ มีความวิตกกังวล เพราะได้รับการกระตุ้นให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
 17. อารมณ์ ความรู้สึกทางลบ ไม่ใช่เป็นสิ่งไม่ดี เป็นสิ่งที่ควรจะระบายออกมา ทุกคนยอมรับ
 18. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะไม่มีแบบแผนที่แน่นอน จะมีการยืดหยุ่นตลอดเวลา ผู้นำควรจะบอกจุดมุ่งหมาย วิธีการขึ้นอยู่กับสมาชิกจะไม่มีรูปแบบที่ตายตัว
 19. พฤติกรรม ความคิด เหตุผล ไม่มีการตัดสินผิด ถูก ดี ไม่ดี ศึกษาว่ามีสาเหตุอะไร จะแก้ไขอย่างไร จะทำอย่างไร
 20. ความมีประสิทธิภาพของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม วัดความสำเร็จจากนอกกลุ่ม คอยสังเกตพฤติกรรมของสมาชิก เจ้าตัวอาจจะบันทึกพฤติกรรมของตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาต้องเป็นกลาง
- นอกจากนี้ยังมีหลักการที่สำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอีกซึ่งในที่นี้จะแบ่งเป็น 7 หัวข้อ ดังนี้
1. วิธีการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม
 2. ขนาดของกลุ่ม

แต่ละครั้ง

3. ความถี่ของการให้คำปรึกษาและช่วงระยะเวลาที่ให้คำปรึกษา
4. การสิ้นสุดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
5. บทบาทของผู้นำกลุ่ม
6. บทบาทของสมาชิก
7. ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

1. วิธีการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม

แนวทางในการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม คมเพชร ฉัตรศุภกุล
(คมเพชร ฉัตรศุภกุล 2521 : 94-95) ได้เสนอไว้คือ

1. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาจากกลุ่มควรจะเป็นผู้มี
ปัญหาคล้ายคลึงกัน เพื่อจะได้อธิบายในประเด็นเดียวกัน และมีความเข้าใจ
ซึ่งกันและกันยิ่งขึ้น

2. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาแบบกลุ่ม ควรเป็นผู้ที่มีความ
ความเต็มใจที่จะแก้ไข้ปัญหา

ซึ่งสอดคล้องกับ วัชรวิ ทรัพย์มี (วัชรวิ ทรัพย์มี 2523 : 180)
ที่ได้กล่าวไว้ว่า การเลือกสมาชิกไม่ควรมีการบังคับให้นักเรียนเข้ากลุ่มก่อนที่จะ
เข้าร่วมกลุ่มสมาชิกแต่ละคน จะต้องเข้าใจในลักษณะของกลุ่ม จุดมุ่งหมายของ
กลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่เขาจะต้องทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่ม จะคงมีการคัดเลือกสมาชิกโดยพิจารณาว่าเขาต้องการจะเข้ากลุ่ม
หรือไม่ และเขาจะปรับตัวเข้ากับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้หรือไม่ โดยใช้
การสัมภาษณ์เป็นวิธีคัดเลือก (Intake Interview)

2. ขนาดของกลุ่ม

มีหลายท่านที่ให้ความคิดเห็นว่าเรื่องขนาดของกลุ่ม ให้คำปรึกษา
แบบกลุ่มควรมีขนาดเล็ก คือประมาณ 4 ไม่เกิน 10 คน ดังเช่น โลเชอร์

(Ohlsen. 1970 : 58 citing Loeser) กำหนดว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ควรมีสมาชิกประมาณ 4-8 คน ซึ่งสอดคล้องกับเชอรัทเชอรั และสโตน (Shertzer and Stone. 1968 : 458) ซึ่งกล่าวว่า ในโรงเรียนควรมีใช้ 4-8 คน แต่ผู้ให้คำปรึกษาส่วนมากกล่าวว่า จำนวนที่เหมาะสมคือ 5-8 คน เพราะว่าถ้ากลุ่มมีจำนวนสมาชิกมากขึ้น ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มจะมีน้อยลงและสมาชิกจะพึ่งพิงผู้ให้คำปรึกษามากกว่าที่จะเกี่ยวข้องกับสมาชิกด้วยกัน สำหรับวัชรี ทรัพย์มี (วัชรี ทรัพย์มี 2518 : 39) มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม บุคคลที่มาเข้ากลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันเป็นอย่างดี ดังนั้นจำนวนสมาชิกในกลุ่มต้องไม่มากจนเกินไป คือควรประมาณ 6-10 คน

ที่กล่าวมานี้ สรุปแล้วขนาดของกลุ่มในการให้คำปรึกษา ควรมีขนาดเล็กคือประมาณ 4 ไม่เกิน 10 คน เพราะเหตุว่า ถ้าสมาชิกมากกว่าที่กำหนดจะทำให้กลุ่มแตกเป็นกลุ่มย่อยได้ง่าย สมาชิกจะไม่สนใจกันเท่าที่ควร และผู้ให้คำปรึกษาจะลำบากในการโน้มนำให้สมาชิกแต่ละคนสนใจกลุ่ม แต่ถ้าเป็นกลุ่มขนาดเล็กสมาชิกจะได้มีโอกาสสื่อความหมายซึ่งกันและกันเต็มที่

3. ความถี่ของการให้คำปรึกษาและช่วงระยะเวลาที่ให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง

ในเรื่องนี้ โจล์ และชาปีโร (Warter. 1960 : 181 citing Joel and Shapiro.) กล่าวว่า การประชุมกลุ่มที่จัดขึ้นสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ใช้เวลา 2 ชั่วโมง ถ้าจัดประชุมกลุ่มสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ใช้เวลา 1.30 ชั่วโมง และถ้าประชุมกลุ่มสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ใช้เวลาครั้งละ 1 ชั่วโมง ซึ่งสอดคล้องกับ แพทเทอร์สัน (Patterson. 2522 : 182) ซึ่งเสนอแนะว่า ถ้าสมาชิกในกลุ่มเป็นวัยรุ่น หรือผู้ใหญ่ควรใช้ช่วงระยะเวลา 1 ชั่วโมง ถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง และ คมเพชร ฉัตรสุกกุล (คมเพชร ฉัตรสุกกุล 2521 : 99) มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มควรจัด

ให้มีขึ้นสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ส่วนช่วงระยะเวลาไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั่วโมง และไม่ควรเกิน 2 ชั่วโมง

4. การสิ้นสุดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

เรื่องนี้อยู่ที่เชอรัทเชอรัท และสโตน (Shertzer and Stone, 1968 : 457-461) ได้เสนอว่า การประชุมกลุ่มควรประชุมกันอย่างน้อยที่สุดประมาณ 10 ครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับ มาเลอร์ (Mahler, 1969 : 57) ที่ว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มควรจัดอย่างน้อย 10 ครั้ง และเสนอแนะต่อไปว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรเป็นผู้กำหนดจำนวนครั้งแล้วแจ้งให้สมาชิกทราบตั้งแต่การประชุมครั้งแรก สำหรับ คมเพชร นิตยสาร (คมเพชร นิตยสาร 2521 : 99) เสนอว่า การสิ้นสุดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทั้งในโรงเรียนและในวิทยาลัยควรกำหนดจำนวนครั้งไว้ประมาณ 6-7 ครั้ง โดยถือเป็นกลุ่มที่ไ้ระยะเวลาสั้น ๆ

5. บทบาทของผู้นำกลุ่ม

ไดเยอร์ และเวเรียน (Dyer and Variend, 1975 : 142-175) ได้รวบรวมบทบาทหน้าที่ที่สำคัญของผู้นำกลุ่มให้คำปรึกษา ดังนี้คือ

1. ผู้นำควรบ่งชี้ (Identifying) เกี่ยวกับความรู้สึก ความคิด การกระทำ และเนื้อหาสาระที่สมาชิกแต่ละคนได้อภิปรายแล้วสะท้อนกลับ (Reflecting) ให้เจ้าตัวได้เข้าใจ ถ้ายังไม่เข้าใจ ผู้นำจะทำความเข้าใจ (Clarifying) ให้เจ้าตัว และสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มได้เข้าใจตรงกัน

2. ผู้นำควรสรุปและทบทวนส่วนสำคัญ (Summarizing and Reviewing Important Material) เพื่อให้เจ้าของปัญหาและสมาชิกคนอื่น ๆ ได้เข้าใจเรื่องราวโดยตลอด และได้ทราบถึงความก้าวหน้าของกลุ่ม การสรุปและทบทวนจะกระทำเป็นระยะ ๆ และกระทำในตอนสุดท้ายที่จะยุติการอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนใดคนหนึ่งด้วย

3. ผู้นำควรตีความหมาย (Interpretation) พฤติกรรมต่าง ๆ ที่สมาชิกแสดงออกทั้งเป็นคำพูด และไม่ใช้คำพูด แต่ต้องระมัดระวังเพราะถ้าสมาชิกยังมีจิตใจไม่พร้อมที่จะรับฟัง อาจทำให้เขาเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยได้

4. ผู้นำควรให้ข้อมูลแก่กลุ่ม (Information Giving) ที่คิดว่า เป็นประโยชน์ และให้ข้อมูลเมื่อสิ่งใดจากกลุ่มรับรู้อะไรที่จริงบางอย่างคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง แต่ต้องควรพิจารณาด้วยว่าควรจะให้เวลาใดจึงจะเหมาะสม

5. ผู้นำควรริเริ่มให้มีการดำเนินงาน (Initiating) ซึ่งกระทำ ได้ตลอดกระบวนการของการอภิปรายกลุ่ม เช่น อาจารย์เริ่มเพื่อให้มีการพูดเมื่อ กลุ่มเงียบ ริเริ่มให้กลุ่มร่วมกันกำหนดเป้าหมาย ให้สมาชิกบางคนได้แสดง ความคิดเห็น และให้กลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนหนึ่งคนใดในกลุ่ม

6. ผู้นำควรกระตุ้น สนับสนุน และให้ความมั่นใจแก่สมาชิก (Encouraging Supporting and Reassurance) โดยกระตุ้นให้สมาชิกได้ พูดถึงปัญหาของเขา และจากนั้นก็พยายามสนับสนุนให้กำลังใจ เพื่อให้เขาเกิดความมั่นใจที่จะอภิปรายปัญหาของเขาต่อไป

7. ผู้นำควรมีวิธีชักชวนกลุ่มอย่างเหมาะสม (Intervention) พฤติกรรมของกลุ่มที่ควรระวังจะชักชวนคือ

7.1 เมื่อสมาชิกพูดแทนกัน ผู้นำจะชักชวนเพื่อให้เจ้าตัวพูดเอง

7.2 เมื่อมีการพูดเน้นถึงบุคคลภายนอกกลุ่ม สถานการณ์ภายนอกกลุ่ม หรือเหตุการณ์ในอดีตมากเกินไป

7.3 เมื่อสมาชิกพูดเกริ่นเชิงออกตัวเพื่อเรียกร้องความเห็นใจ จากกลุ่ม

7.4 เมื่อสมาชิกในกลุ่มเงียบ หรือสมาชิกคนหนึ่งคนใดไม่ยอมพูด โดยอ้างว่า การพูดของเขาจะมีผลกระทบต่อคนอื่น

7.5 เมื่อสมาชิกแสดงออกว่าไม่รับผิดชอบที่จะช่วยตนเอง
 ปกติปัญหาเช่นบอกว่า "ไม่เป็นไรหรอก จะดีเอง"

8. ผู้นำควรช่วยให้สมาชิกได้ตั้งเป้าหมาย (Goal Setting)
 ทุกครั้งที่จะมีการอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนต่อไป ผู้นำจะช่วยให้สมาชิกที่เป็น
 เจ้าของปัญหาได้ตั้งเป้าหมายในการพัฒนาปรับปรุงตนเองให้เรียบร้อยก่อน ซึ่ง
 การตั้งเป้าหมายนั้นจะมีการระบุว่าจะเริ่มปรับปรุงตนเองเมื่อไร ที่ไหน และ
 กระทำอย่างไร

9. ผู้นำควรช่วยให้มีการยุติการอภิปรายกลุ่มอย่างเหมาะสม
 (Facilitating Closure) โดยยุติห้วงเมื่อจบการอภิปรายปัญหาของสมาชิก
 คนใดคนหนึ่งให้เห็นและแน่ใจว่าเขามีเป้าหมาย และยุติปิดประชุมด้วยในแต่ละครั้ง
 ซึ่งผู้นำจะสรุปผลของการประชุมให้สมาชิกทราบและจะมีการนัดหมายการพบกันใน
 ครั้งต่อไป

นอกจากนี้บทบาทของผู้นำกลุ่มยังต้องมีการดำเนินการเพิ่มเติมอีกดังต่อไปนี้
 คือ จากความคิดเห็นของ โคแชม และปีเตอร์ (Coechram and Peters,
 1972 : 30-32) ที่ว่า

1. ความเข้าใจในความหมายของผู้พูด หรือผู้สื่อความหมาย
 เป็นทักษะเบื้องต้นที่สำคัญของผู้นำที่จะต้องแก้ไขในสิ่งที่สมาชิกทุกคนพูด ทั้งความหมาย
 และความรู้สึก ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานในการสร้างสัมพันธภาพ

2. การกำหนดกฎเกณฑ์ ระเบียบทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรม บทบาท
 หน้าที่ ซึ่งเป็นบทบาท หน้าที่ของแต่ละคนรวมทั้งผู้นำด้วย

3. การยอมรับและการสนับสนุน ผู้นำจะต้องยอมรับสิ่งที่สมาชิก
 พูดและรู้สึก และคอยสนับสนุนให้กำลังใจให้เขาได้พูด พยายามฟังและเข้าใจเขา
 พยายามให้เขามีโอกาสได้รวมในกลุ่ม

4. คอยสนองความรู้สึกในเรื่องความเป็นเจ้าของ ทำให้สมาชิกทุกคนรู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญ มีความรู้สึกเป็นเจ้าของ ซึ่งสมาชิกจะรู้สึกดีต่อเมื่อรู้สึกวางกลุ่มปลอดภัย และมีความไว้วางใจเกิดขึ้น

5. ต้องคอยสังเกตและคอยประเมินผลพฤติกรรมรวมของสมาชิกแต่ละคน และปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม

6. ต้องคอยสะท้อนความรู้สึกทั้งคำพูดและการแสดงออก หรือให้สมาชิกสะท้อนกันเองทั้งในคำนำเนื้อหาและความรู้สึก

7. ลดความตึงเครียด ผู้นำจะต้องทำหน้าที่ผ่อนคลายความขัดแย้ง ความกลัว และความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นภายในกลุ่ม

ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะต้องยึดถือทฤษฎีจิตทฤษฎีหนึ่งเป็นแกนกลาง ในฐานะผู้วิจัย จะยึดถือทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทาง (nondirection counseling theory) เพราะว่า การให้คำปรึกษาแบบไม่นำทางใช้ได้ผลดีในกรณีที่มีผู้รับคำปรึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัว และปัญหาทางอารมณ์ (ธีรศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ 2520 : 36 อ้างอิงมาจาก Combs.) และในการให้คำปรึกษาแบบนี้ถือว่าผู้รับคำปรึกษาต้องรับผิดชอบในการตัดสินใจ และในกระบวนการแก้ปัญหาของตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาจะไม่พยายามให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจ แต่จะให้ข้อเสนอแนะและขอเสนอแนะที่ผู้มารับคำปรึกษาคงการ การให้คำปรึกษาแบบไม่นำทางนี้ ถือว่าผู้มารับคำปรึกษาแต่ละคนมีศักดิ์ศรี มีศักยภาพของตน มีความสามารถที่จะแก้ปัญหาของตนได้ เพียงแต่ผู้ให้คำปรึกษาคอยให้ความช่วยเหลือ ให้ผู้มาขอรับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจตนเอง ยอมรับความเป็นตัวของตัวเอง และแก้ปัญหาของตนเอง

การให้คำปรึกษาแบบผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลางนี้มีหลักและวิธีการดังนี้ (วัชรวิ ทรัพย์มี 2520 : 75-76)

1. มนุษย์มีความสามารถในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหา แต่ขณะที่เผชิญปัญหาจะเกิดความวิตกกังวลมาก ทำให้ไม่สามารถเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ ไม่เข้าใจปัญหาของตนเองกระจ่าง หรือไม่สามารถพิจารณาหาวิธีแก้ไขปัญหาได้ ฉะนั้น ในกระบวนการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะให้ผู้รับคำปรึกษาได้ระบายความรู้สึก ใ้คู่หูถึงปัญหาของตน
2. การที่จะให้บุคคลแก้ปัญหาหรือพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่มีนั้น ก่อนอื่นบุคคลนั้นจะต้องรู้จักตนเองอย่างถ่องแท้ แล้วพยายามพัฒนาตนเอง
3. การที่จะเข้าใจบุคคลได้ จะต้องเข้าใจความรู้สึกนึกคิด ทัศนคติ ค่านิยม และการมองโลกของเขา
4. ความคิดเห็นที่มีต่อตนเอง เกิดจากการที่บุคคลนั้นมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นเท่าที่การปฏิบัติของผู้อื่นที่มีต่อเขา จะทำให้เขาเกิดความคิดเห็นที่มีต่อตนเองขึ้น เช่น รู้สึกว่าตนเองเป็นคนดี มีความสามารถ
5. การให้คำปรึกษาวิธีนี้จะไม่เน้นการให้ข้อมูลด้านต่าง ๆ แก่ผู้มาขอรับคำปรึกษา แต่เน้นการรับรู้ของผู้รับคำปรึกษาที่มีต่อข้อมูลนั้น หรือสิ่งแวดล้อม และเน้นที่ความรู้สึกนึกคิดของผู้รับคำปรึกษาที่มีต่อตนเอง
6. เครื่องมือที่ใช้ในการให้คำปรึกษา คือการสัมภาษณ์โดยจะสัมภาษณ์ประมาณสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ใช้เวลาครั้งละประมาณ 1 ชั่วโมง ในกระบวนการสัมภาษณ์ ผู้ให้คำปรึกษาจะพยายามเข้าใจเนื้อหาต่าง ๆ ที่ผู้มารับคำปรึกษาเล่าให้ฟัง ตลอดจนเข้าใจความรู้สึกของผู้มารับคำปรึกษา และแสดงให้ผู้รับคำปรึกษา รู้สึกว่าเขาสามารถแก้ปัญหาของตนเองได้
7. กระบวนการให้คำปรึกษาวิธีนี้ไม่ใช่การวินิจฉัยปัญหา
 - ส่วน อนนค์ อนันตรังสี (อนนค์ อนันตรังสี 2517 : 134-136) เสนอวิธีการให้คำปรึกษาแบบผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลางว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรมีวิธีการอยู่ 2 วิธี คือ

1. การยอมรับ (Acceptance)
2. การสะท้อนกลับ การทำให้แจ่มแจ้ง (Reflection and Clarification)

วิธีที่ 1 การยอมรับ ผู้ให้คำปรึกษาเพียงแต่รับฟังเรื่องที่ผู้รับคำปรึกษาเล่าเท่านั้น ไม่แนะนำ ไม่บอกเล่า ไม่ท้วงติง ไม่ให้ความมั่นใจใด ๆ แก่ผู้รับคำปรึกษาทั้งสิ้น และจะสนใจในตัวผู้รับคำปรึกษา ต้องยอมรับสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษากล่าวพูด ซึ่งอาจแสดงออกโดยการผงกศีรษะยอมรับหรือกล่าวคำ เช่น ครับ หรือใช่ หรืออาจแสดงสีหน้า ท่าทาง รวมทั้งท่วงทีการนั่ง เช่น การนั่งโน้มตัวไปหาผู้ฟัง เป็นต้น

วิธีที่ 2 การสะท้อนกลับความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษา และการขยายความรู้สึกนั้นให้แจ่มแจ้ง วิธีนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะทบทวนคำพูด เจตนาคติ ซึ่งผู้รับคำปรึกษาได้แสดงออกมาแล้วตามธรรมดาแล้ว เมื่อเริ่มต้นสัมภาษณ์นั้น ผู้รับคำปรึกษายอมรับขยายความรู้สึกที่คับข้องใจออกมา ผู้ให้คำปรึกษาเป็นเพียงผู้ฟังที่ดี รับรองและสะท้อนกลับความรู้สึกเหล่านั้นพร้อมทั้งช่วยให้ทัศนะของผู้รับคำปรึกษาแจ่มแจ้งขึ้น ซึ่งจะ使他สามารถมองเหตุการณ์ในแง่ใหม่ได้ ฉะนั้นการฟังจึงเป็นกลวิธีอันสำคัญในการให้คำปรึกษา ส่วนการรับรองและสะท้อนกลับความรู้สึกต่าง ๆ ของผู้รับคำปรึกษานั้นก็เกี่ยวพันกันอย่างมาก ในการสะท้อนกลับความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษานั้น สุธีร์พันธุ์ กรลักษณ์ (สุธีร์พันธุ์ กรลักษณ์ 2518 : 75) กล่าวว่า ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องอดข้อความหรือคำพูดนั้นออกโดยใช้ข้อความใหม่ โดยเน้นในด้านที่แสดงถึงความรู้สึกของผู้พูดมากกว่าเพ่งเล็งในด้านเนื้อหา หรือสาระของคำพูด ซึ่งเกิดจากความคิดและสติปัญญาของผู้พูด กลวิธีนี้จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกว่าผู้ให้คำปรึกษามีความเข้าใจถึงความรู้สึกของตัวเขาที่มีต่อเรื่องราว นั้นอย่างลึกซึ้ง และโดยรอบคอบ เขาจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสังคม เพื่อให้เข้าใจสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้แลกเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด ได้รับความรู้จากคนอื่น

เข้าใจพฤติกรรมของตนเอง เหมือนกับที่ตนเองอยากให้เข้าใจหรือไม่แล้ว ก็เท่ากับเป็นการให้เขาได้รู้ตัวขึ้นไป คือการ เรียนรู้ของผู้รับคำปรึกษาว่าการเปลี่ยนแปลงแก้ไขขึ้นอยู่กับผู้รับคำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียว

นอกจากเทคนิคดังกล่าวแล้ว วัชรีย์ ชูระคำ (วัชรีย์ ชูระคำ 2521 : 56) ได้เสนอเทคนิคในการให้คำปรึกษาเพิ่มเติมอีกดังต่อไปนี้

การมองปัญหาจากมุมมองของคนอื่น (Projection-Interpersonal) เป็นเทคนิคที่ผู้ให้คำปรึกษาพยายามให้ผู้รับคำปรึกษามองปัญหาของตนตามแนวที่คนอื่นมองบ้าง ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะขอเล่นบทบาทพิเศษอะไร ซึ่งไม่ใช่ตัวเขาแต่แสดงในลักษณะที่เขาคิดว่าคนอื่นจะฟัง แสดงการทำให้เกิดความเข้าใจโดยใช้วิธีมองปัญหาจากมุมมองคนอื่นมองนั้น มักไม่ใช่วิธีเดียวกันแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องวางแผนที่จะใช้ทุกวิถีทางให้ผู้รับคำปรึกษาได้มองบทบาทของตนตามคนอื่น หรือให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีความเข้าใจตนเองมากขึ้น

6. บทบาทของสมาชิก

ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ผู้นำกลุ่มต้องชี้แจงให้สมาชิกได้ทราบถึงบทบาทของสมาชิก ซึ่งบทบาทที่สำคัญของสมาชิกมีดังต่อไปนี้ (Nelson, 1973 : 80-81)

1. ควรเป็นผู้ฟังที่ดี โดยแสดงออกให้ผู้พูดเห็นว่าสนใจ และตั้งใจฟังโดยตลอด ขณะที่ฟังให้พยายามจับความหมายให้ถูกต้อง และควรให้ความสนอกสนใจกับน้ำเสียง สีหน้า ท่าทางของผู้พูดด้วย เพื่อจะได้เข้าใจในความรู้สึกของผู้พูด สมาชิกไม่ควรเตรียมตัวโต้ตอบ ในขณะที่ฟัง เพราะจะทำให้ไม่มีสมาธิในการรับฟัง

2. ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดงออก ทุกสิ่งทุกอย่างที่สมาชิกแสดงออกในกลุ่ม จะไม่มีการตัดสินว่าถูกหรือผิด ก็หรือไม่ดีอย่างไร แต่จะเน้นว่าการแสดงออกนั้นมีอะไร เป็นสาเหตุ ตัวเองพอใจหรือไม่

ถ้าไม่พอใจกลุ่มจะช่วยให้ขอคิดในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงต่อไป

3. สมาชิกควรให้ความสนใจเมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของ
ผู้ใดเพื่อจะไ้ร่วมกันช่วยให้ผู้นั้นเกิดความเข้าใจตัวเอง เข้าใจปัญหาและพบ
แนวทางในการแก้ไขปัญหา

4. ควรให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้บุคคลได้ทราบถึงส่วนดี
และส่วนที่บกพร่องของตนเอง ถ้าเป็นการให้ข้อมูลส่วนที่บกพร่อง ควรพิจารณา
ก่อนว่าส่วนบกพร่องนั้นเขาสามารถปรับปรุงแก้ไขได้ในปัจจุบัน และพิจารณาต่อไป
ด้วยว่าเขาจะมีจิตใจพร้อมที่จะรับฟังข้อบกพร่องของเขาเองหรือยัง สำหรับวิธีการ
ในการให้ข้อมูลนั้นควรใช้การสื่อสารที่ช่วยให้ได้เข้าใจตรงกัน ทั้งผู้ให้ข้อมูลและ
ผู้รับข้อมูล

5. การไม่พูดถึงเรื่องนอกกลุ่ม สมาชิกควรจะพูดถึง
เฉพาะแต่บุคคลที่กำลังเสนอหรือได้รับบทบาทอยู่ และควรรักษาความลับของสมาชิก
ในกลุ่ม สิ่งใดก็ตามที่ได้อภิปรายกันในกลุ่ม ให้สมาชิกทุกคนถือเป็นความลับ
ไม่สมควรนำไปพูดนอกกลุ่ม (วารสาร ลัมสุวสัน 2522 : 7)

6. สมาชิกควรพูดถึงสิ่งที่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ทันที
เดี๋ยวนี้ และจะเปลี่ยนอย่างไร ควรใช้สติปัญญาในรูปของเหตุผลไม่ใช่อารมณ์
ซึ่งการตั้งคำถามควรถามในลักษณะของคำถามปลายเปิด หรือขอความคิดเห็น
และควรพยายามเจาะความรู้ลึก ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสมาชิกให้เขารู้ตัวว่า
เขาคือใครและรู้สึกอย่างไร อย่างแท้จริง (วีระวัฒน์ พูนทวี 2523 : 11-12)

๔ 7. ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง
ดำเนินการเป็นขั้นตอน โดยลำดับดังนี้ (ทองเวียน อมรัชกุล 2520 : 113-
120)

1. ขั้นริเริ่มการให้คำปรึกษา (The Involvement Stage)

ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องดำเนินการในเรื่องทำความเข้าใจเกี่ยวกับ จุดมุ่งหมาย ทำความรู้จักคุ้นเคยกัน สร้างความไว้วางใจ เชื่อใจ มีการยอมรับและการริเริ่ม อภิปราย ความรู้สึก และพฤติกรรม หลักการในการดำเนินการสำหรับผู้ให้คำปรึกษาในขั้นนี้ได้แก่

1.1 ต้องการจะช่วยให้ผู้มาขอรับคำปรึกษาได้เข้าใจความรู้สึก และอารมณ์ของตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็จะรู้จักเคารพในสิทธิของผู้อื่น ที่จะมี ความรู้สึก ความคิดเห็น และทัศนคติเป็นของตนเอง

1.2 สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะต้องกังวลใจเพื่อตนเองในสิ่งที่ เขาต้องการกระทำ เช่น บุคคลมีสิทธิจะเจ็บหรือมีสิทธิที่จะรับการส่งกลับจากผู้อื่น

1.3 เอกัตบุคคลจะต้องกระทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาเป็นเพียงผู้สร้างบรรยากาศให้บุคคลใดกระทำกรต่าง ๆ ด้วยตัวเอง

1.4 ทุกคนในกลุ่มจะต้องถือว่าความรู้สึกที่มีต่อสถานการณ์หรือ ปัญหาของกลุ่มเป็นเรื่องสำคัญกว่าสถานการณ์หรือตัวปัญหาของกลุ่ม หรืออาจกล่าว อีกนัยหนึ่งว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมิใช่การอภิปราย ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องทำหน้าที่ เป็นผู้นำให้กลุ่มได้พิจารณาถึงความรู้สึกนึกคิดและความเชื่อของสมาชิกที่มีต่อสิ่งที่ อภิปรายกันมากกว่าเนื้อหาสาระ ที่เป็นประเด็นของการอภิปราย

2. ขั้นหัวเลี้ยวหัวต่อ (The Transition Stage) เป็นขั้นที่สมาชิก เกรียมพร้อมและตั้งใจที่จะศึกษาถึงความหมายต่าง ๆ จากพฤติกรรมที่แสดงออก เป็นระยะที่สมาชิกสร้างความไว้วางใจกัน มีการตรวจสอบความรู้สึกร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และพร้อมที่จะทำงานร่วมกันในขั้นต่อไป อย่างไรก็ตาม จุดสำคัญในขั้นนี้คือ เป็นระยะที่เกิดความตึงเครียด มีความวิตกกังวล และเกิดการ คอตันจากบุคคลหลายประเภท หลักการสำหรับผู้ให้คำปรึกษาที่จะยึดถือในระยะ หัวเลี้ยวหัวต่อ คือ

2.1 ผู้ให้บุคคลในกลุ่มได้เห็นถึงข้อได้เปรียบหลายประการในการเปิดเผยตนเอง เช่น เกิดความไว้วางใจกัน มีความเข้าใจกัน มีการส่งผลย้อนกลับ และทำให้เกิดความรู้จักตนเอง เป็นต้น

2.2 สมาชิกในกลุ่มยอมจะเข้าใจพฤติกรรมของตนเองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.3 สมาชิกในกลุ่มยอมจะรับผิดชอบพฤติกรรมของตนเอง ในการนี้บุคคลจะต้องยึดหลักการช่วยตนเอง และต้องยอมรับว่าไม่มีใครสามารถรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนมากไปกว่าตนเอง

3. ขั้นปฏิบัติการ (The Working Stage) เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกได้หาทางเลือกต่าง ๆ เพื่อการแก้ปัญหา โดยปกติแล้วเมื่อถึงขั้นนี้สมาชิกมักพร้อมที่จะนำเอาปัญหาที่ตนกำลังเผชิญอยู่มาอภิปราย หรือพูดคุยกัน ทั้งนี้สมาชิกอาจจะกล่าวถึงข้อผิดพลาดต่าง ๆ การปล่อยให้สมาชิกได้ยอมรับความคิด ค่านิยม ความรู้สึก การป้องกันตนเอง การพร้อมที่จะเผชิญปัญหาตามความเป็นจริง รวมทั้งการส่งผลย้อนกลับเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในระหว่างสมาชิก ขั้นปฏิบัติการนี้ยอมแสดงให้เห็นถึงขวัญของสมาชิกว่าอยู่ในระดับสูง และมีความรู้สึกเป็นเจ้าของปัญหา ร่วมกับสมาชิกอื่นอย่างชัดเจน หลักการที่ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องยึดถือมีดังนี้

3.1 ปฏิบัติการใด ๆ ยอมจะถือเอาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของสมาชิกเป็นสิ่งสำคัญ ยิ่งกว่านี้ยังหมายถึงการลงมือปฏิบัติหรือกระทำจริง ๆ หากการพูดแต่เพียงอย่างเดียว

3.2 บุคคลยอมพัฒนาทางเลือกต่าง ๆ เพื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ยังยากคับขัน

3.3 การอุทิศตนเองเพื่อการเปลี่ยนแปลงยอมถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ และมีประโยชน์อย่างยิ่ง

4. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา (The Ending Stage) เป็นขั้นที่สมาชิกรวมทั้งหัวหน้าของกลุ่มการให้คำปรึกษา คิดในสิ่งที่จะนำเขาไปใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการนำเขาไปประสบการณ์กลุ่มให้คำปรึกษาไปใช้ เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้อื่น ส่วนเวลาที่จะยุติการให้คำปรึกษานั้นจะต้องค่อยเป็นค่อยไป หลักการที่ผู้ให้คำปรึกษาควรระมัดระวังในการยุติกลุ่ม คือ

4.1 บุคคลทุกคนย่อมมีความสามารถนำเอาสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ ๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4.2 การที่จะมีความตระหนักรู้และยอมรับตนเองมากขึ้นนั้นบุคคลจะต้องพยายามลดกลวิธานในการป้องกันตัวเองให้มากที่สุด

(3) สรุปแล้วควรใช้หลักที่สำคัญในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มดังต่อไปนี้มาแล้ว คือ วิธีการเลือกสมาชิกให้เข้ากลุ่ม เพื่อจะได้ดูความพร้อมและความสมัครใจในการเข้ารับคำปรึกษาแบบกลุ่ม เรื่องขนาดของกลุ่มก็จำเป็นมากไม่ควรน้อยกว่า 4 คน และไม่ควรเกิน 10 คน เรื่องความถี่ของการให้คำปรึกษานั้นไม่ควรเกิน 10 ครั้ง ระยะเวลาสำหรับเค้ควัยรุ่นควรอยู่ระหว่าง $1\frac{1}{2}$ - 2 ชั่วโมง เพื่อว่าจะไม่ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายและเมื่อยล้า และเรื่องหลักการที่สำคัญยิ่งอีกอันหนึ่งก็คือบทบาทของผู้นำกลุ่ม ซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่มีทั้งทักษะ และบุคลิกรวมทั้งมีเทคนิคของตนเอง ยึดหลักทฤษฎีจิตทฤษฎีหนึ่ง ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยยึดหลักทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง เพราะถือว่าเหมาะสมที่สุดในการทดลองการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวโดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และนอกจากบทบาทของสมาชิกยิ่งสำคัญมากเพราะเหตุว่า สมาชิกแต่ละคนจะต้องเป็นผู้ที่ยอมรับปัญหาสำรวจปัญหาร่วมกัน และพยายามปรับปรุงแก้ไขรวมทั้งช่วยเหลือสมาชิกคนอื่นในกลุ่มด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้การทดลองจะต้องมีการดำเนินการตามขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อว่าจะได้ช่วยเหลือให้นักเรียนปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนให้เหมาะสม และลดพฤติกรรมก้าวร้าวให้น้อยลง

2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

งานวิจัยในประเทศ

อำนาจ ทะพิงค์แก (อำนาจ ทะพิงค์แก 2513 : 66-72) ได้ทำการศึกษาโดยให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2510 ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 108 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 49 คน และกลุ่มควบคุม 49 คน โดยใช้คะแนนสอบไล่ของมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม ให้มีคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 2 กลุ่มใกล้เคียงกัน กลุ่มทดลองได้รับการปรึกษากับนักจิตวิทยาตลอดภาคเรียนที่ 1 และ 2 นักจิตวิทยาให้คำปรึกษาแก่กลุ่มทดลองเป็นรายบุคคล 5 ครั้ง ครั้งละ 10-30 นาที และให้คำปรึกษาเป็นรายกลุ่มตามประเภทของปัญหา กลุ่มละ 3 ครั้ง รวมได้รับคำปรึกษาคนละ 8 ครั้ง ปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยภาคเรียนที่ 2 มากกว่าภาคเรียนที่ 1 ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีแนวโน้มที่จะเพิ่มค่าระดับคะแนนเฉลี่ยเพียงเล็กน้อย นอกจากการให้คำปรึกษาจะมีผลในการเพิ่มค่าระดับคะแนนเฉลี่ย แล้วยังทำให้นักศึกษาประมาณร้อยละ 20 ของนักจิตวิทยาเป็นรายบุคคล นักศึกษาร้อยละ 70 มีความเห็นว่าการให้คำปรึกษามีประโยชน์ต่อการปรับตัว ทำให้มีความอบอุ่นใจและมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น นักศึกษาร้อยละ 65 เสนอแนะให้มหาวิทยาลัยตั้งสำนักงานให้คำปรึกษา เพื่อช่วยนักศึกษาแก้ปัญหาต่าง ๆ

ต่อมาในปี 2522 วราภรณ์ ลิ้มสุวัจน์ (วราภรณ์ ลิ้มสุวัจน์ 2522 : 34-56) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัวด้านสังคมของกลุ่มนักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงชัง ซึ่งได้รับการฝึกความรู้สึกลูกก่อนกับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2521 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 48 คน แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการฝึกการรับความรู้สึกก่อนและให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 2 จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับกิจกรรม

อันใดเลย กลุ่มทดลองสมาชิกจะพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลาติดต่อกัน 5 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ไม่มีการฝึก มีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน

ส่วนในด้านทัศนคติที่มีต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้นพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติในทางบวกต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

สำหรับ วิจารณ์ จุฑะปิยะ (วิจารณ์ พงษ์ 2523 : 21 อ้างอิงมาจาก วิจารณ์ จุฑะปิยะ) ได้ทำการวิจัยถึงผลของการให้คำปรึกษาแนะแนวกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ระดับชั้นประกาศนียบัตรการศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 จำนวน 44 คน โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีผลเฉลี่ยทางการเรียนในภาคเรียนที่ 1 ใกล้เคียงกัน และแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม การให้คำปรึกษาใช้เทคนิคแบบละกลุ่ม คือแบบนำทาง (directive counseling group) แบบไม่นำทาง (non - directive counseling group) และแบบผสมผสาน (eclectic counseling group) ผลการทดลองเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของภาคเรียนที่ 3 ของแต่ละกลุ่มมาเทียบกับกลุ่มควบคุม ปรากฏว่าการให้คำปรึกษาแนะแนวเป็นกลุ่มไม่นำทางแก่นักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ในระยะเวลา 1 ภาคเรียน ทำให้ผลการเรียนดีขึ้นกว่าการไม่ให้คำปรึกษาแนะแนว

ปัทมา วิญญู พูลศรี (วิญญู พูลศรี 2523 : 60) ศึกษาผลการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่ม ต่อผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน นิสัย และทัศนคติทางการเรียนของนักศึกษาของระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา

ชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยครูเชียงใหม่ จำนวน 8 คน โดยให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ติดต่อกันรวมเป็น 12 ครั้ง ผลปรากฏว่าหลังจากให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้วสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียนของนักศึกษา เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .043 และในปีเดียวกันนี้ วีรวัฒน์ พูนทวี (วีรวัฒน์ พูนทวี 2523 : 42) ได้ศึกษาผลของการให้ คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนและนิสัยรวมทั้งทัศนคติในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุโมงค์ จังหวัดลำพูน จำนวน 8 คน โดยดำเนินการแบบเดียวกัน ผลปรากฏว่าหลังจากการปรึกษาแบบกลุ่มแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัย และทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น และดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .012

จากผลงานวิจัยในประเทศดังกล่าวทั้งหมดพอจะสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการที่ช่วยแก้ไขและพัฒนาส่งเสริมบุคคล ดังเช่น ช่วยลดความวิตกกังวล ช่วยแก้ปัญหาการปรับตัวทางสังคม ทางการเรียน และ ช่วยพัฒนาอัตมโนทัศน์ของคนเราคด้วย

งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยของ โรเจอร์ส (Rogers. 1902 : 30-31)

โดยการออกแบบสอบถาม ให้สมาชิกที่เคยได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม 481 คน ตอบ พบว่า สมาชิกร้อยละ 57 มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่น่าพึงพอใจ สมาชิกร้อยละ 30 มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ให้ผลในทางสร้างสรรค์ และสมาชิกร้อยละ 45 มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ให้ประสบการณ์ที่มีค่าและมีความหมายยิ่ง

แคตตอมา แคปแลน (Caplan. 1957 : 124-128) ได้ทำการ
ศึกษาเด็กในระดั่มัธยมศึกษาตอนต้นชาย ที่มีประวัติเกี่ยวกับการต่อต้านกฎของ
โรงเรียน โดยการให้คำปรึกษา 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที พบว่า การรู้จัก
ตนเองและการยอมรับตนเอง มีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ไซมอนด์ และแลกเซอร์ และคณะ (Laxer and others. 1967 :
454-457) ได้ให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มแก่นักเรียนชายระดับ 9
อายุระหว่าง 13-16 ปี ของโรงเรียน 3 โรงเรียน คัดเลือกมาโรงเรียนละ
20 คน เฉพาะนักเรียนที่ชอบฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียนอย่างร้ายแรง นักจิตวิทยา
การปรึกษาเป็นผู้เข้าร่วมอยู่ในงานค่านและแนวของโรงเรียนมาอย่างน้อย 3 ปี
มีประสบการณ์ในการสอนอย่างน้อยคนละ 7-19 ปี นักจิตวิทยาการปรึกษาจะได้
รับการฝึก 4 ครั้ง ซึ่งจะได้รับภาระกระตุ้นให้ใช้เทคนิคที่เขาคุนเคย โดยพยายาม
คัดแปลงให้เข้ากับสถานการณ์ ในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
ในระยะแรก นักจิตวิทยาการปรึกษาจะพยายามให้นักเรียนได้พูดถึงปัญหาต่าง ๆ
ที่ตนอยากจะนำมาพูด เพื่อการอภิปรายกัน ซึ่งอยู่ในลักษณะของการให้คำปรึกษา
แบบผู้มารับบริการเป็นศูนย์กลาง ให้การปรึกษาอาทิตย์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที
รวมแล้วแต่ละกลุ่มจะได้รับการปรึกษาอย่างน้อย 600 นาที ผลการทดลองพบว่า
คะแนนเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงของแต่ละตัวแปรได้นำมาคำนวณและวิเคราะห์ที่
หาค่าความแปรปรวน เพื่อใช้ในการทดสอบความมีนัยสำคัญ ซึ่งไม่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกัน
และกันเลย อัตราการลดลงของความเครียดทางอารมณ์ของผู้รับบริการไม่มีนัยสำคัญ
($p > .10$) และการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อบริการให้คำปรึกษาของผู้รับบริการ
ในลักษณะจะไม่มีความสำคัญ ($p > .10$)

ตอมา แซมมวอวิช (Samulewicz. 1975 : 2625) ได้ศึกษา
ผลของการให้คำปรึกษาระบบกลุ่มที่ฝึกผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง และฝึกอบรม
ความสามารถในการคิดวิเคราะห์หรือวิจารณ์ทัศนคติ และการปรับพฤติกรรมของ

นักเรียนมัธยมที่มีปัญหาการปรับตัว กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 42 คน เป็นชาย 26 คน เป็นหญิง 16 คน มีระดับ I.Q. 85-115 นักเรียนทั้งหมดได้รับการสุ่มเข้าทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยที่กลุ่มทดลองแต่ละกลุ่มแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน สมาชิกในกลุ่มพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ติดต่อกัน 5 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ 1 เน้นถึงการแสดงออกของอารมณ์ และความรู้สึก กลุ่มทดลองที่ 2 เน้นการวิเคราะห์หิวใจโดยใช้ความคิด ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้สมาชิกพัฒนาวิธีการแก้ปัญหา เมื่อเปรียบกับสภาพการณ์นั้น ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากการทดลองครั้งนี้ได้ใช้ผู้ให้คำปรึกษา 2 คน พบว่า ประสิทธิภาพของผู้ให้คำปรึกษามีผลต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วย

ในปีเดียวกัน เวอร์นอท (Vernot, 1975 : 3402 A) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยใช้โปรแกรมเดียวกับมนุษย์สัมพันธ์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายในเกรดเอ จากโรงเรียนแถบชานเมือง จำนวน 52 คน โดยผ่านการคัดเลือกจากเกณฑ์ต่อไปนี้

1. เป็นนักเรียนที่ถูกทำทัณฑ์บนอย่างน้อย 1 ครั้งภายใน 1 ปีที่ผ่านมา
2. เป็นนักเรียนที่มีอัตราการขาดเรียนมาก โดยไม่ทราบสาเหตุ (อย่างน้อย 20 วัน) จากปีที่ผ่านมา
3. เป็นนักเรียนที่มีประวัติว่าก่อให้เกิดความเสียหายต่อโรงเรียน เช่น การทะเลาะวิวาทอย่างน้อย 2-3 ครั้ง ในปีที่ผ่านมา

นักเรียนเหล่านี้ถูกสุ่มให้อยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งใน 3 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง 14 คน กลุ่มควบคุม 17 คน และกลุ่มทดลอง 16 คน โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้รวบรวมเอากิจกรรมต่าง ๆ ที่เสริมสร้างทักษะในการสื่อสาร และแก้ปัญหาการลดความขัดแย้งและการตัดสินใจ ผลการทดลองพบว่า ทั้ง 3 กลุ่มยังมี

ความประพฤติไม่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มทดลองนั้นพบว่า มีพัฒนาการด้านความประพฤติมากกว่ากลุ่มควบคุม

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะเห็นได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพใช้ได้ผลดีกับปัญหาต่าง ๆ หลายด้าน เช่น การลดความวิตกกังวลในการเรียน นิสัย และทัศนคติทางการเรียน ปัญหาการเรียน ปัญหาการปรับตัว ปัญหาความประพฤติ และการปรับพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเน้นบรรยากาศแห่งการยอมรับ ความอบอุ่น สำนวญความรู้สึกปัญหา รวมทั้งร่วมกันหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาให้เหมาะสม

ฉะนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมาใช้ในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนให้เหมาะสม โดยให้เป็นพฤติกรรมที่ไม่รบกวนการเรียนการสอนในชั้น ตั้งใจเรียน ไม่ก่อกวนทะเลาะวิวาทรุนแรงกับผู้อื่น หลีกเลี่ยงของความคับข้องใจ อารมณ์ตึงเครียด ในทางที่เหมาะสม ไม่ขัดต่อสังคม ไม่เป็นการรบกวน และทำให้คนอื่นเดือดร้อน ได้รับอันตราย เป็นต้น

✓ สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนให้น้อยลง

7/0/0 14

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ. 4) ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูง โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ. 4) ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูง โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน

เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ต่อการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ. 4) ผู้วิจัยได้คัดเลือกโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพราะลักษณะของโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผู้วิจัยเห็นว่าเหมาะสมที่จะเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขตการศึกษา 6 ซึ่งมีการสำรวจเกี่ยวกับสถานภาพทางความประพฤติของนักเรียนแล้ว ปรากฏว่านักเรียนมีปัญหาทางความประพฤติทางก้าวร้าวมาก (อาคม จันทสุนทร 2516 : 10 - 11)

2. เป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในย่านชุมชน และเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด ซึ่งมีนักเรียนหลายชุมชนมาเรียน
3. เป็นโรงเรียนที่มีฝ่ายแนะแนว ซึ่งเป็นที่ยอมรับของครูอาจารย์ในโรงเรียน
4. เป็นโรงเรียนที่มีผู้บริหารและครูอาจารย์ให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้

วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. นำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าวไปให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ. 4) โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 640 คน ตอบแบบสอบถามแล้วเลือกสุ่มมา 50 คน จากผู้ที่ทำแบบสอบถามได้คะแนนตั้งแต่ควอไทล์ที่ 3 ขึ้นไป ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 152 คน
2. ผู้วิจัยพบและสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 50 คน เพื่อสอบถามความสมัครใจในการรับคำปรึกษาแบบกลุ่ม
3. สุ่มตัวอย่างแบบง่ายจากจำนวนนักเรียนที่ผ่านการสัมภาษณ์และแสดงเจตน์จำนงว่าต้องการเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งโดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์เพื่อให้คำปรึกษา
2. แบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน
3. แบบประเมินผลการใช้คำปรึกษา

แบบสัมภาษณ์เพื่อให้คำปรึกษา เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดข้อคำถามขึ้นเอง เพื่อถามความรู้สึกของนักเรียน

ตัวอย่างคำถาม

0. นักเรียนมีความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นอย่างไรบ้างเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

00. ในการเข้ารับคำปรึกษา นักเรียนต้องการเปลี่ยนแปลงตัวเองหรือไม่ อย่างไร

แบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการสร้างดังต่อไปนี้

1. ศึกษาความหมาย ทฤษฎี และพฤติกรรมที่แสดงออกเกี่ยวกับความก้าวร้าวและการกระทำ และทฤษฎีที่เด็กใช้มาบ่งชี้ความต้องการแรงจูงใจที่ขัดต่อสังคม ทำร้าย รบกวนผู้อื่น จากเอกสารและผลงานวิจัย

2. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามและตัวอย่างข้อความที่ใช้วัดความก้าวร้าวจาก สุภา มาลากุล และคณะ (สุภา มาลากุล และคณะ 2520 : 9 - 10) และตัวอย่างแบบทดสอบวัดความก้าวร้าวของ เสถียร ศรีรัตน์ (เสถียร ศรีรัตน์ 2522 : 129 - 138) รวมทั้งแบบทดสอบวัดแรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมของเด็กเกรงในด้านพฤติกรรมที่ขัดต่อสังคม และพฤติกรรมที่ไม่ขัดต่อสังคมของ สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2522 : 50 - 61)

3. สร้างแบบสอบถามมีลักษณะดังนี้

3.1 ใช้แรงจูงใจต่าง ๆ ที่ได้รวบรวมมาเป็นสิ่งกระตุ้น

3.2 ใช้พฤติกรรมต่าง ๆ เป็นการตอบสนอง หรือเป็นสิ่งที่เด็กใช้มาบ่งชี้แรงจูงใจที่เกิดขึ้น

นั่นคือ สร้างเป็นสถานการณ์ซึ่งเป็นการนำไปสู่คำตอบที่เป็นพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลนั้น แล้วนำไปตรวจสอบความเที่ยงตรง (Face Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการแนะแนวและการวัดผล

ตัวอย่างแบบสอบถาม

สถานการณ์	กระทำมากที่สุด	กระทำมาก	กระทำน้อยที่สุด	ไม่กระทำเลย
<p>๐. ขณะที่นักเรียนกำลังทำงานตามที่ครูสั่งอยู่ มีเพื่อนมาแกล้งและรบกวนนักเรียน นักเรียนเกิดความรำคาญมาก นักเรียนจึงใช้ถ้อยคำที่รุนแรง ทำหน้าที่เขียนเขา เพื่อให้เขาหยุดการกระทำของเขา</p>				
<p>๐๐. ขณะที่ครูกำลังแจกหนังสือให้นักเรียนในชั้นโดยให้เรียงแถวรับ ปรากฏว่าเหลือหนังสือเล่มสุดท้าย เมื่อถึงตัวนักเรียนพอดี แคบ้ง เอิญเพื่อนที่เขาแถวคอดหลังแซง เขารับก่อน เพื่อเป็นการป้องกันสิทธิของตนเอง นักเรียนจึงต้องกระทำรุนแรงโดยใช้กำลังทางกาย</p>				

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

ในกรณีที่สถานการณ์มีความหมายทางลบ หรือทางพฤติกรรมก้าวร้าว
กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตอบของกระทำมากที่สุด	ให้	4	คะแนน
ตอบของกระทำมาก	ให้	3	คะแนน
ตอบของกระทำน้อย	ให้	2	คะแนน
ตอบของไม่กระทำเลย	ให้	1	คะแนน

ในกรณีที่สถานการณ์มีความหมายทางบวก หรือทางพฤติกรรมที่เหมาะสม
กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตอบของกระทำมากที่สุด	ให้	1	คะแนน
ตอบของกระทำมาก	ให้	2	คะแนน
ตอบของกระทำน้อย	ให้	3	คะแนน
ตอบของไม่กระทำเลย	ให้	4	คะแนน

ผลการวิเคราะห์แบบสอบถาม

1. การหาค่าอำนาจจำแนก ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปถามกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ.4) จำนวน 100 คน นำแบบสอบถามที่ตอบแล้วมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยรวมคะแนนของแต่ละคน จัดเรียงลำดับคะแนนจากสูงไปต่ำ แล้วตัดเอา 25% สูง และ 25% ต่ำ มาหาค่าสถิติพื้นฐานในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ และหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร $t - test$ (ถวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 179)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

ผลการวิเคราะห์ไค้กเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกสูงคือ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไว้ 31 ข้อ

2. การหาค่าความเชื่อมั่น นำแบบสอบถามที่หาค่าอำนาจจำแนกแล้วมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธี Alpha Coefficient (Guilford, 1954 : 385)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

ผลการวิเคราะห์แบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมดเท่ากับ 0.98

3. การหาค่าความเที่ยงตรง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ครูเชี่ยวชาญทางจิตวิทยาแนะแนวและวัดผลตรวจสอบเป็น ทา ความเที่ยงตรงแบบ Face Validity และหาความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) แบบ Known group technique มีวิธีการดังนี้ ให้ครูประจำชั้นเลือกเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จัดเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปวัดเด็กพฤติกรรมก้าวร้าวที่ครูประจำชั้นเลือก แล้วนำคะแนนมาจัดเรียงลำดับ และนำไปสัมพันธ์กับการจัดเรียงลำดับของครูประจำชั้น

ผลการวิเคราะห์ได้ค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.755

✓ แบบประเมินผลการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยใช้แบบประเมินผลการให้คำปรึกษา ซึ่งรวบรวม ลืมดูวัฒน์ แปลและเรียบเรียงจากเอกสารศักดิ์สำเนา Counselor Education Division Northern

Illinois University 1975 และได้ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2521

แบบประเมินผลการให้คำปรึกษามี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนประมาณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษา
ตัวอย่าง

ความเอาใจใส่ ความไม่เอาใจใส่
เกรงขาม ไร้เรื่อง

ตอนที่ 2 ผลจากการเข้ารับการให้คำปรึกษา ข้าพเจ้าได้
รายละเอียดหรือเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตัวของข้าพเจ้าเอง ในแง่ต่าง ๆ
ดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง

ไม่ได้รับเลย ได้รับมาก

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัย

กลุ่ม	Pre test	Treatment	Post test
กลุ่มทดลอง (กลุ่ม)	T ₁	ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	T ₂
กลุ่มควบคุม (กลุ่ม)	T ₁	—	T ₂

การดำเนินการเก็บข้อมูล

1. ขั้นตอนเตรียมการทดลอง

1.1 เตรียมสถานที่และอุปกรณ์ในการทดลองโดยขออนุญาต
ผู้อำนวยการโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

1.2 เตรียมกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการทดลอง

2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยนัดวันเวลา และกำหนดสถานที่ที่จะใช้ในการให้คำปรึกษาแบบ
กลุ่ม สมาชิกจะพบกันเพื่อให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ใช้เวลาครั้งละ
ประมาณ 90 นาที รวม 10 ครั้ง ตลอดระยะเวลา 5 สัปดาห์ คือ เริ่มทดลอง
ตั้งแต่วันที่ 26 มกราคม 2525 - วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2525

ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทั้ง 10 ครั้ง มีเนื้อหาในการอภิปรายเป็น
2 รูปแบบคือ

1. ผู้นำกำหนดแนวทางการอภิปราย (Leader structure)
ระยะนี้ผู้ดำเนินการทดลองในฐานะผู้นำกลุ่มเป็นผู้กำหนดหัวข้อเพื่อเป็นแนวทางการ
อภิปราย โดยกำหนดจากครั้งที่ 1 - 4 ดังต่อไปนี้

ครั้งที่ 1

ผู้นำชี้แจงจุดมุ่งหมายของกลุ่ม และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ
รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของสมาชิกทุกคน ที่ต้องปฏิบัติในกลุ่มและเปิดโอกาสให้สมาชิก
ซักถามจนเป็นที่พอใจ

ครั้งที่ 2

ให้สมาชิกแนะนำตัวเอง แล้วให้สมาชิกจับคู่กันพูดคุย
ซักถามกันถึงประวัติโดยย่อ อุปนิสัย สิ่งที่ตนชอบและไม่ชอบ งานอดิเรก อุดมคติ
และสิ่งที่ตนประทับใจในคุณชนาของตน แล้วให้แต่ละคู่ผลัดกันเสนอต่อกลุ่มถึงสิ่งที่ตน
ได้ทราบจากคุณชนาของตนแล้วเปิดโอกาสให้กลุ่มได้ซักถามเพิ่มเติม

ครั้งที่ 3

ผู้นำพยายามให้สมาชิกได้พูดเรื่องราวของตนเองถึงความรู้สึก ความนึกคิดโดยผู้นำได้สมมุติสถานการณ์ให้สมาชิกฟังว่า "ให้นักเรียนสมมุติตนเองว่า นิ่งอยู่ในห้องเรียน แล้วนักเรียนเกิดเบื่อก่อนที่จะฟังครูสอน นักเรียนจะทำอย่างไร จะหา ทางออกที่จะขจัดความเบื่อนั้นได้อย่างไร "

ครั้งที่ 4

ผู้นำให้สมาชิกดูรูปภาพเกี่ยวกับเด็กนักเรียนในบริเวณโรงเรียน มุมหนึ่ง บริเวณสนามกีฬา มีนักเรียนกลุ่มหนึ่งกำลังทะเลาะชกต่อยกัน นักเรียนอีกกลุ่มหนึ่ง กำลังวิ่งแค้นเด็กที่เล็กกว่า แล้วให้สมาชิกแต่ละคนช่วยกันแสดงความคิดเห็นที่ละคนเกี่ยวกับ เด็กนักเรียนในรูปนี้

2. กลุ่มกำหนดแนวทางอภิปราย (Group Structure) จัดขึ้นในครั้งที่ 5, 6, 7, 8 และ 9 วัตถุประสงค์ให้สมาชิกแต่ละคนเปิดเผยพฤติกรรมของตนเองให้สมาชิก และผู้ให้คำปรึกษารับฟังและซักถาม ให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้เกิดการรู้จักตนเอง เกิดความเข้าใจ เกิดการยอมรับตนเอง พร้อมทั้งเสนอวิธีการและตั้งเป้าหมายในการ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่อไป

ตลอดระยะนี้พยายามชักจูงสมาชิกในกลุ่ม สังเกตพฤติกรรมและให้แรงเสริม ทางสังคมแก่สมาชิก เมื่อสมาชิกคนหนึ่งคนใดแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ประพฤติและ ปฏิบัติดี ทั้งภายในและนอกกลุ่ม ให้คำปรึกษา ซึ่งแรงเสริมจะออกมาในรูปคำพูด เช่น คำชมเชย ยกย่อง ผู้วิจัยในฐานะผู้ให้คำปรึกษาได้ขอความร่วมมือจากอาจารย์ประจำชั้น อาจารย์วิชาสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ และโภชนาการ ช่วยสังเกตพฤติกรรมสมาชิก และให้แรงเสริมแก่สมาชิกด้วย ในกรณีที่สมาชิกมีพฤติกรรมที่เหมาะสม

พฤติกรรมที่สมาชิกเปิดเผยและต้องการเปลี่ยนแปลงปรับปรุง มีต่อไปนี้

1. เป็นคนใจร้อน โกรธง่าย อารมณ์ร้อน ชอบทำลายข้าวของ เวลาโกรธ ต้องการเปลี่ยนแปลงเป็นใจเย็นลง คิดก่อนทำ ระบายอารมณ์โกรธอย่างไรจึงจะเหมาะสม

2. เป็นคนชอบพูดโต้เถียงกับพ่อแม่และเพื่อน รวมทั้งครูด้วย

3. เป็นคนชอบพูดไม่ถูกกาลเทศะ พูดโดยไม่คิด อยากพูดอะไรก็พูดเลย เปลี่ยนเป็นคนที่ถูกใจเหมาะสม ถูกกาลเทศะ

4. ไม่ถูกกับอาจารย์ประจำชั้น เนื่องจากนิยามระเบียบวินัยของโรงเรียน แล้วไม่รู้จะวางตัวอย่างไรกับอาจารย์ประจำชั้น เพื่อให้อาจารย์เข้าใจและให้อภัย

5. มักพูดจาไม่เหมาะสมกับเพื่อนต่างเพศ เช่น พูดคำหยาบ พูดตะคอก ล้อเลียน ซึ่งทำให้เขาโกรธ รำคาญ และไม่พอใจ อยากจะเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เพื่อนเข้าใจและรัก คบเป็นเพื่อนที่ดีต่อไป

6. เป็นคนเอาแต่ใจตนเอง ไม่ค่อยยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น โต้เถียง ชักแย้งตลอดเวลา

ครั้งที่ 10

ในครั้งสุดท้ายนี้ กลุ่มจะได้อภิปรายถึงประโยชน์ที่สมาชิกแต่ละคนได้รับจากกลุ่ม พร้อมทั้ง เสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงและให้สมาชิกทำแบบประเมินผลการให้คำปรึกษา และทำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าวอีกครั้ง เป็นการทำ Post test

การทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้สมาชิกให้ความสนใจดีพอสมควร สังเกตจากการเข้ากลุ่ม สมาชิกส่วนมากจะมาตามกำหนดเวลา มีส่วนน้อยคือ 1 - 2 คน ที่มาช้าและบางครั้งก็ขาดบ้าง เนื่องจากต้องสอบซ่อมบางวิชา และจากแบบประเมินผลตนเองซึ่งผู้ให้คำปรึกษาให้ประเมินทุกครั้ง ที่เสร็จการให้คำปรึกษา ทุกคนประเมินว่าพอใจในการเข้ากลุ่มทุกครั้ง

สถิติที่นำมาใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

1. สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)
2. สถิติที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของคะแนนความก้าวร้าวของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent Sample (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 220)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

3. สถิติที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้ t - test แบบ Independent Sample ลูท (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 217)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1-1)S_1^2 + (n_2-1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

บทที่ 4

ผลการทดลองและวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังมีการทดลอง
2. พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังมีการทดลอง
3. เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

ตาราง 1 พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังมีการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง (กลุ่มควบคุม)	n	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนควบคุม	8	23	579	0.95
หลังควบคุม	8			

จากตาราง 1 แสดงว่าพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังเข้ากลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังเข้ากลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 2 พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังมีการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง (กลุ่มทดลอง)	n	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนทดลอง	8	228	7870	5.759**
หลังทดลอง	8			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงว่าก่อนและหลังการทดลองพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือหลังจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	S^2	t
กลุ่มทดลอง	8	50.13	134.69	5.325**
กลุ่มควบคุม	8	78.25	88.71	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 / แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าว
น้อยกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียน
กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดน้อยลงกว่านักเรียนกลุ่ม
ที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียน

✓ กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.ศ.4) ของโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2524 จำนวน 16 คน ซึ่งผู้วิจัยได้สุ่มมาจากนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าว ที่ได้คะแนนตั้งแต่ควอไทล์ที่ 3 ขึ้นไป และได้นำมาสุ่มแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มที่ไม่ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

✓ เทคนิคและเครื่องมือที่ใช้

1. เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
2. แบบสัมภาษณ์เพื่อให้คำปรึกษา
3. แบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน
4. แบบประเมินผลการให้คำปรึกษา

✓ วิธีดำเนินการทดลอง

1. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

2. กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นเวลา 10 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที ติดต่อกัน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
3. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ตอบแบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าวภายหลังการทดลองเสร็จสิ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มทดลองก่อนทดลอง และหลังการทดลอง โดยใช้ t -test แบบ Dependent Sample
2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลอง โดยใช้ t -test แบบ Independent Sample

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

6/2/67

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในชั้นเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม พบว่า ^{๑)} นักเรียนกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมก้าวร่วมน้อยกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในชั้นเรียน และผลการทดลองครั้งนี้ยังพบว่า พฤติกรรมก้าวร้าว

ของนักเรียนกลุ่มทดลอง เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมภายหลังกการทดลองให้
 คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้ว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ
 ② การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับคำ
 ปรึกษาแบบกลุ่มให้น้อยลงกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ โรเจอร์ส (Rogers, 1902 : 31) โอลเซน
 (Ohlsen, 1973 : 63) และ แซมมุลวิทซ์ (Sammulewicz, 1975 :
 2645 A) ที่ศึกษาพบว่า ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มช่วยให้บุคคลยอมรับ
 ปัญหาของตนเอง ยอมรับผู้อื่น ช่วยนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม สามารถ
 ปรับพฤติกรรม เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เหมาะสมและให้ผลทางสร้างสรรค์ให้
 ประสบการณ์ที่มีค่าและมีความหมายยิ่งขึ้นยังสอดคล้องกับความคิดของ แคปแลน
 (Caplan, 1957 : 128) และวัชรีย์ ทรัพย์มี (วัชรีย์ ทรัพย์มี 2518 :
 38) ที่ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะช่วยให้บุคคลได้รู้จักตนเอง สำรวจ
 สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคนได้ ฝึกการยอมรับตนเอง กล้าเผชิญปัญหาและ
 ใฝ่ความคิดที่จะแก้ปัญหา ปรับปรุงทั้งทางด้านทัศนคติและพฤติกรรมของตนเองให้
 ดีขึ้น

แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ ชัดแย้งกับผลการวิจัยของ เวอร์นอท (Vernot,
 1975 : 3402A) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับพฤติกรรม
 ของเด็กที่ถูกทำทัณฑ์บน ชาติเรียนมากโดยไม่ทราบสาเหตุ และมีประวัติว่าก่อให้เกิด
 เกิดความเสียหายต่อโรงเรียน เช่น ทะเลาะวิวาท พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่ม
 ควบคุมยังมีความประพฤตินี้แตกต่างกัน และผลการวิจัยครั้งนี้ยังขัดแย้งกับผลการ
 วิจัยของ แลคเซอร์ และคณะ (Laxer and others, 1967 : 457) ที่ได้
 ศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะไม่ลดความเครียดทางอารมณ์ของ
 กลุ่มนักเรียนที่ชอบฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน

✗ จากการศึกษาวิจัยยังพบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับ
 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทั้งก่อนและหลังมีการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับกา^รให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทั้งก่อนและหลัง เข้ากลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน

จากผลการประเมินการให้คำปรึกษาของนักเรียนกลุ่มทดลองปรากฏว่า นักเรียนเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองมากในเรื่อง "ความสามารถ" "พฤติกรรม" "ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง" และ "ความสัมพันธ์กับผู้อื่น" ความคิดเห็นของนักเรียนเรื่องที่สามารถนำไปใช้แก้ไขเกี่ยวกับตนเองมากที่สุดคือ "ความสามารถ" "ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง" และ "บุคลิกภาพของตนเอง" ส่วนสิ่งที่นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะมากที่สุดคือ "ความสามารถ" และ "ความสัมพันธ์กับผู้อื่น" ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในครั้งนี้ นอกจากจะช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในหลายลง ยังช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง มีทักษะสามารถนำไปใช้แก้ไขพัฒนาตนเองได้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ออ^กงานำวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้ในการปรับพฤติกรรมของบุคคลในกลุ่มที่มีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น บุคคล และเยาวชนในสถานพินิจ กรมราชทัณฑ์ และกรมประชาสงเคราะห์
2. อาจจะมีการจัดให้มีการฝึกอบรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่บุคคลที่ศึกษาวิชาชีพที่ให้บริการแก่ชุมชน เช่น วิชาชีพครู ตำรวจ เจ้าหน้าที่สถานพินิจ กรมราชทัณฑ์ และกรมประชาสงเคราะห์ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลในวิชาชีพเหล่านี้ได้นำไปใช้เป็นประโยชน์โดยตรงต่อสังคม

ข้อเสนอแนะในการท่ว^าวิจัย

1. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ต่อการปรับพฤติกรรมก้าวร้าว

2. ควรทำการ ศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการใช้แรงเสริมทางสังคม ต่อการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในห้องเรียน
3. ควรเพิ่มระยะเวลาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแต่ละครั้งจาก 1.30 ชั่วโมง เป็น 2 ชั่วโมง
4. ควรจะมีการติดตามผลเป็นระยะหลังการทดลอง 1 เดือน 3 เดือน 6 เดือน เพื่อดูประสิทธิผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ข้อจำกัดเกี่ยวกับการนำเอาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้

1. ผู้ที่นำเอาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้ ควรจะได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ อย่างแจ่มแจ้ง และควรได้รับการฝึกอบรมและทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มก่อนที่จะนำไปใช้จริง
2. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนให้เหมาะสม ควรอย่างยิ่งที่จะมีการสัมภาษณ์เพื่อถามความสมัครใจก่อนเข้ากลุ่ม
3. ผู้ให้คำปรึกษาคควมีความจริงจัง มั่นใจ และมีความตั้งใจจริงที่จะศึกษาทดลอง เพราะขบวนการทำการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต้องใช้เวลานาน และต้องใช้ความสามารถอย่างมาก
4. ควรจะมีการศึกษาประวัติของเด็กแต่ละคนที่เข้ากลุ่มให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยละเอียด เพื่อจะได้ทราบอุปนิสัย ทัศนคติ สิ่งที่ชอบและสิ่งที่ไม่ชอบ จะได้ช่วยให้ขบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้ผลและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น ช่วยในการให้แรงเสริมทางสังคมได้เหมาะสม ถูกต้อง
5. ควรมีการขอความร่วมมือกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง และใกล้ชิดกับสมาชิกที่รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม เช่น ผู้ปกครอง ครูประจำชั้น ในเรื่องเกี่ยวกับการช่วยให้แรงเสริมทางสังคม ในกรณีที่สมาชิกในกลุ่มให้คำปรึกษามีพฤติกรรมที่เหมาะสมตรงกับจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งนั้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คมเพชร ฉัตรสุกกุล กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2521, 102 หน้า อักสำเนา
- จินตนา เข็มพิจิตร การพัฒนาโน้ตภาพแห่งตนโดยการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522,
136 หน้า อักสำเนา
- ทองเวียน อมรัชกุล กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก 2520, 222 หน้า
- ธีรศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ "หลักและทฤษฎีการให้คำปรึกษา" แนะแนว 51 : 28 - 47
มิถุนายน - กรกฎาคม 2520
- เบ็ญจกุล จินาพันธุ์ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในชั้นเรียน : การศึกษาเฉพาะกรณีพฤติกรรม
นอนอยู่ไม่สุดเกินปกติ วิทยานิพนธ์ กศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517,
77 หน้า อักสำเนา
- ประพันธ์ สุธงษาวาส ความก้าวร้าวกับก้าวร้อมเลี้ยงดู ปริญญาโท กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 56 หน้า อักสำเนา
- ประสาร ทิพย์ธารำ พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่นตรงตามหลักสูตรมหาวิทยาลัย
และวิทยาลัยครู กรุงเทพฯ แพรววิทยา 2521, 167 หน้า
- ปราณี เดอถึงพล การแนะแนวและการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2520, 362 หน้า
- พรชูลี อ้าวอ่าจุง และสงบ ลักษณะ "การปรับพฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน"
ครูศาสตร์ 6 : 54 - 55 พฤษภาคม - มิถุนายน 2516
- พรรณี ชูทัย "การให้คำปรึกษากลุ่ม" เอกสารประกอบการสอนวิชาการให้คำปรึกษา
ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521, 9 หน้า

พรณี ชูทัย "ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม" จิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว
สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย เช่นทรัด เอ็กซ์เพรสศึกษาการพิมพ์ 2523
266 หน้า

มานะ วีระไพบลีย์ เยาวชนเปิดใจ ไชยวัฒน์การพิมพ์ 2514, 58 หน้า
เรณู ผดุงถิ่น การใ้แรงเสริมทางสังคมเพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าว วิทยานิพนธ์
ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 55 หน้า อัครสำเนา
ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช
2522, 286 หน้า

วราภรณ์ ลิ้มสุวัฒน์ ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัวด้านสังคมของ
กลุ่มนักเรียนที่ถูกเพื่อนรังแก ซึ่งได้รับการฝึกการรับความรู้สึกก่อนกับกลุ่มที่ไม่ได้
รับการฝึก วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 105 หน้า
อัครสำเนา

วัชรวิ ทรัพย์เมธี "การให้คำปรึกษาหรือเป็นกลุ่มแก่วัยรุ่น" แนะแนว 36 : 38 - 43
17? 28?
ธันวาคม 2521 - มกราคม 2518

_____ . การแนะแนวในโรงเรียน ไทยวัฒนาพานิช 2520, 137 หน้า

_____ . "การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในโรงเรียน" ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ
การให้คำปรึกษาในโรงเรียน ไทยวัฒนาพานิช 2523, 354 หน้า

วัชรวิ ชูระคำ "เทคนิคการแนะแนวในการสัมภาษณ์ให้คำปรึกษา" แนะแนว
54 - 55 - 67 ธันวาคม 2520 - มกราคม 2521

_____ . "การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม" จิตวิทยาแนะแนวและให้คำปรึกษา
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู 2523, 113 หน้า

วิญญู พูลศรี ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ความวิตกกังวลในการเรียน นิสัย และทัศนคติ ทางการเรียนของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ปรินิตยานิพนธ์
ศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523, 73 หน้า อัครสำเนา

- วิระวัฒน์ พูนทวี ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลใน
การเรียนนิสัย และทัศนคติในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนอุโมงค์ จังหวัดลำพูน ปริญญาโท ศศ.ม. มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ 2523, 79 หน้า อีศำเนา
- สุชา จันท์เฒ และสุรางค์ จันท์เฒ จิตวิทยาเด็กเกร โอเคียนสโตร
2522, 123 หน้า
- สุธีรพันธ์ กรลักษ์ "กลวิธีในการให้คำปรึกษาเฉพาะอย่าง" แนะแนว
39 : 71 - 84 มิถุนายน - กรกฎาคม 2518
- สุภา มาลากุล ณ อยู่ชยา, คุณหญิงและคณะ พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มของนักเรียน
อาชีวศึกษา 2520, 31 หน้า อีศำเนา
- เสถียร ศรีรัตน์ ความสัมพันธ์ระหว่างความก้าวร้าวกับความสนใจในอาชีพของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนที่จัดหลักสูตรกว้างใน จังหวัดสงขลา
ปริญญาโท ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522,
143 หน้า อีศำเนา
- อนนต์ อนันต์รังสี หลักการแนะแนว พิมพ์ครั้งที่ 2 สุนทรกิจการพิมพ์ 2517,
195 หน้า
- อาคม จันทสุนทร "การวิจัยเรื่องการสำรวจสภาพความประพฤติของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตศึกษา 6" แนะแนว
10 : 31 - 42 เมษายน - พฤษภาคม 2519
- อำนวย ทะพังก์แก "การศึกษาอิทธิพลของการให้คำปรึกษาหารือต่อผลการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัย เชียงใหม่" แนะแนว 4 : 66 - 72 มกราคม - มีนาคม
2513

Bandura, Albert and Richard H. Walters. Social Learning and
Personality Development. Holt, Rinehart and Winston, Inc.,
1963. 237 p.

- Berkowitz, Leonard. Advances in Experimental Social Psychology. New York, Academic Press, 1970. 392 p.
- Caplan, S.W. "The Effect of Group Counseling on Junior High School Boy's Concept of Themselves in School," Journal of Counseling Psychology. 4 : 124 - 128 February, 1927.
- Coehran and Peters J. Herman. Guidance : An Introduction Selected Readings. Ohio, Bells Howell Company, 1972. 552 p.
- Downing, Lester N. Guidance and Counseling Services : An Introduction. New York, McGraw-Hill Book Company, 1968. 435 p.
- Dyer, Wayne W. and John Vriend. Counseling Techniques That Work Applications to Individual and Group Counseling. Washington, APCA Press, 1979. 270 p.
- Feshbach, S. "The Catharsis Hypothesis and Some Consequences of Interaction with Aggression and Neutral Play Objects," Journal of Personality and Social Psychology. 24 : 449 - 462, 1956.
- Frank, J.D. "Some Determinents Manifestation and Efforts of Cohesiveness in Therapy Group," International Journal of Group Psychology. 7 : 363 - 375, September, 1957.
- Freedman, Carl and Smith Sears. Social Psychology. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, 1970. 493 p.
- Gawrys, John Jr. and Bruce O. Brown, Group Guidance and Counseling in School. New York, McGraw-Hill Book Company, 1974. 386 p.
- Goslin, David A. Handbook of Socialization Theory and Research Chicago, Rand McNally College Publishing Company, 1969. 1182 p.
- Guilford. J.P. and Fruchter Benjamin. Fundamental Statistics in Psychology and Education. 5th ed. New York, McGraw-Hill Company, 1973. 546 p.
- Hansen, James C. and others. Group Counseling : Theory and Process. Chicago, Rand McNally College Publishing Company, 1976. 460 p.

- Hart, Betty M. and others. "Effect of Contingent and Noncontingent Social Reinforcement on the Cooperative Play of a Preschool Child," Journal of Applied Behavior Analysis. 1 : 73 - 76, May, 1968.
- Kelman, H.C. "The Role of The Group in the Induction of Therapeutic Change," International Journal of Group Psychotherapy. 13 : 399 - 432, 1963.
- Laxer, R.M. J.J. Onasts, Catherine Isnor and D.M. Kennedy, "Counseling Small Group of Behavior Problem Student in Junior High Schools," Journal of Counseling Psychology. 14 : 454 - 457, November, 1967.
- Mahler, Clarence A. Group Counseling in Schools. Boston, Houghton Mifflin Company, 1969. 234 p.
- McNeil, Elton B. "Patterns of Aggression," The Psychology of the Elementary School Child. Edited by Alfred R. Binter and Sherman H. Frey. Chicago, Rand McNally and Company, 1970. 196 p.
- Nelson, Richard C. "Organizing for Group Counseling," Group Counseling Theory Research and Practice-Washington, D.C., APGA Press, 1973. 367 p.
- Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York, Harcourt Brace and World Inc., 1970. 303 p.
- Patterson, C.H. Theories of Counseling and Psychotherapy. 2nd ed. New York, Haper & Row, 1973. 554 p.
- Rogers, Carl R. Client - Centered Therapy. Boston, Houghton Mifflin 1902. 560 p.
- Samulewicz, Edward. "The Effects of Critical Thinking and Group Counseling Upon Behavior Problem Students," Dissertation Abstracts International. 36(5) : 2645 A, November, 1973.
- Scott, Phyllis M., Royer V. Burton and Marian R. Yarrow "School Reinforcement under Natural Conditions," Child Development. 38 : 53 - 63, July, 1967.
- Shertzer and Stone. Fundamentals to Counseling. New York, Houghton Mifflin, 1968. 637 p.

Vernot, Gerard Gratton. "A Study of the Effectiveness of Group Counseling Using a Human Relations Treatment Program with Disruptive Tenth Grade Boy," Dissertation Abstracts International. 36(1) : 4320 - A, December. 1975.

Wasters, Jame. Group Guidance. New York, McGraw-Hill Book Company Inc. 1960. 428 p.

Woody, Rober H. Behavioral Problem Children in the School. New York, Appleton - Century - Crofts, 1969. 246 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสัมภาษณ์เพื่อให้คำปรึกษา

1. ขอให้นักเรียนช่วยอธิบายเกี่ยวกับ ความนึกคิด ความรู้สึก และอารมณ์ ของตัวนักเรียนเองว่าเป็นเช่นไร
2. ขอให้นักเรียนช่วยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนเองในสายตา ความนึกคิด ความรู้สึกของตนเองว่าเป็นเช่นไร
3. นักเรียนรู้สึกหรือคิดว่า เพื่อน ครู และคนอื่น เขามองพฤติกรรม ของนักเรียนเป็นอย่างไร
4. จากการประเมินผล ที่นักเรียนทำแบบสอบถาม ปรากฏว่า ความคิด ความรู้สึกรวมทั้งพฤติกรรมของนักเรียนมีแนวโน้มไปในทางใจร้อนไม่โง่ง่าย เอาแต่ใจ ตนเองไม่ค่อยยอมใคร เมื่อเทียบกับเพื่อน ๆ นักเรียนมีความคิดเห็นเช่นไร
5. นักเรียนอยากเปลี่ยนแปลงตนเองให้ดีขึ้นหรือไม่ อย่างไร
6. นักเรียนเคยใช้วิธีไหน ในการเปลี่ยนแปลงตนเองให้ดีขึ้นบ้าง
7. การปรับตัวหรือเปลี่ยนแปลงตนเองมีหลายวิธีที่นักเรียนทุกคนก็เป็นวิธีหนึ่ง แต่ก็มีอีกวิธีหนึ่ง ที่อาจช่วยได้คือการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักเรียนอยากทราบไหมว่า วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นอย่างไร
8. นักเรียนมีความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นอย่างไรบ้างเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา แบบกลุ่ม
9. นักเรียนคิดว่าตนเองจะปรับตัวให้เข้ากับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้หรือไม่ อย่างไร
10. ในการเข้ารับคำปรึกษานักเรียนต้องการเปลี่ยนแปลงตัวเองหรือไม่ อย่างไร

นักเรียนที่รัก

แบบสอบถามนี้ต้องการถามข้อเท็จจริงบางประการเกี่ยวกับตัวท่าน โปรดอ่านแบบสอบถามที่จะตอบอย่างระมัดระวัง เพื่อนำไปเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัย ฉะนั้นจึงไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิดข้อใดที่ตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ และติดตามความเป็นจริงให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อท่านแต่ประการใด และกระดาษคำตอบทั้งหมดจะเก็บเป็นความลับกรุณาอย่าเว้นข้อหนึ่งข้อใด เพราะถ้าคำตอบของท่านไม่ครบถ้วนหมดทุกตอน แบบสอบถามของท่านจะใช้ไม่ได้เลย ถ้าท่านไม่เข้าใจข้อความตอนใด โปรดยกมือถามก่อนตอบ

โปรดจำไว้ว่า คำตอบของท่านสำคัญมากและมีประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างยิ่ง โปรดตั้งใจตอบด้วยความจริงใจ

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

คำชี้แจง

แบบสอบถามเป็นสถานการณ์สั้น ๆ ที่ต้องตัดสินใจในชีวิตประจำวันให้ท่าน
อ่านอย่างช้า ๆ แล้วหยุดคิดว่าถ้าเกิดสถานการณ์อย่างนั้นนักเรียนจะกระทำตามข้อ
คำถามหรือไม่ โดยเลือกคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกความคิด และสิ่งที่ท่านคิดจะทำจริง ๆ

ตัวอย่าง

ขณะที่ครูกำลังแจกหนังสือให้นักเรียน โดยให้เรียงตามลำดับเมื่อถึงคิวนักเรียน
รับหนังสือ บราบอกว่าเหลือหนังสือเล่มสุดท้ายพอดีขณะที่กำลังจะรับเพื่อนที่ต่อแถว
อยู่ข้างหลังรีบชิงเข้ารับก่อนนักเรียน เพื่อมองกันลึทธิของตนเอง นักเรียนจึงใช้
กำลังรุนแรง

กระช้ำมาก ที่สุด	กระทำ มาก	กระทำน้อย	ไม่กระทำเลย

1. ขณะทำงานกลุ่มที่ครูมอบหมายให้ มีเพื่อนแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับนักเรียนหลายครั้ง จนกระทั่งนักเรียนไม่พอใจอย่างมาก นักเรียนจึงพยายามโต้เถียงทุกวิถีทางเพื่อเอาชนะเขาให้ได้

2. สมมติว่าทางโรงเรียนของนักเรียน มีการแข่งขันฟุตบอลกับอีกโรงเรียนหนึ่งและนักเรียนมีโอกาสไปเชียร์ฟุตบอลครั้งนี้ด้วย นักเรียนอยากให้โรงเรียนของนักเรียนชนะมาก แต่ยังมีเหตุเกิดเพิ่มขึ้นมา ซึ่งนักเรียนไม่พอใจการเล่นของฝ่ายตรงข้าม ขณะเดินทางกลับบ้านพร้อมเพื่อน นักเรียนพบเด็กนักเรียนโรงเรียนที่ชนะนักเรียนจึงชักชวนเพื่อนพุดจาเยาะเย้ยถากถางเขา

3. ถ้าสมมติว่านักเรียนหนึ่งคน เพื่อนว่าจะไม่ทำธุระด้วยกัน ปรากฏว่านักเรียนรอเพื่อนเป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพื่อนก็ยังไม่ว่านักเรียนรู้สึกโกรธ โมโห หงุดหงิดจะไปไหนก็กลัวเพื่อนจะหาไม่พบ ในที่สุดชั่วโมงต่อมาเพื่อนก็มาถึง นักเรียนจึงพยายามระงับความโกรธเพื่อฟังเหตุผลของเขาก่อน

4. ขณะที่นักเรียนกำลังเรียนหนังสือ ปรากฏว่าครูผู้สอนไม่ค่อยสนใจนักเรียนเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่ตัวนักเรียนเองอยากได้ครูหันมาสนใจบ้าง นักเรียนจึงพยายามหาเรื่องทะเลาะชกต่อยกับเพื่อนให้ครูรำคาญใจเพื่อให้ครูสนใจ

5. ในกรณีที่อยู่ที่บ้านในวันหยุด ขณะที่กำลังนอนฟังเพลงเพลิน ๆ ถ้าพ่อแม่หรือพี่น้องมาขอให้ช่วยทำงานบ้าน หรือออกไปซื้อของนักเรียนจะรู้สึกหงุดหงิด โกรธมาก และจะปฏิเสธเสียงแข็งเพื่อเขาจะได้ไม่ว่างกับนักเรียนอีก

6. ขณะกำลังนั่งคิดอะไรเพลิน ๆ ถ้ามีเพื่อนมาแกล้งหยอกล้อนักเรียนบ่อยครั้งจนนักเรียนรำคาญมาก จนกระทั่งทนไม่ไหวนักเรียนจึงตอบโต้เขาคด้วยกำลังที่รุนแรง เพื่อให้เขาหยุดการกระทำของเขา

7. ในวันหยุดปิดเทอม ถ้าพ่อแม่คอยดู และบังคับให้ช่วยทำงานบ้านไม่ค่อยให้ไปเที่ยว นักเรียน เมื่อที่จะอยู่บ้านเฉย ๆ ไม่ได้เที่ยวกับเพื่อน และหงุดหงิดไม่สบายใจทั้งวัน จนต้องทะเลาะโต้เถียงกับคนใกล้เคียง

8. หลังจากเลิกเรียน นักเรียนรีบออกไปเล่นกับเพื่อน จนพลบค่ำจึงกลับบ้านถ้าพ่อแม่ของนักเรียนคิดว่ากล่าวนักเรียน และสั่งให้ไปทำการบ้านคุณหนึ่งคือเหมือนน้อง ๆ หรือพี่ ๆ ของนักเรียน นักเรียนไม่ค่อยพอใจแต่ก็รับคำสั่งและเดินเลี้ยวไปอาบน้ำทานข้าวและทำการบ้าน

9. ถ้ามีเพื่อนไปฟ้องครู เรื่องที่เล่นข้างป่าและคุยเสียงดังในห้องเรียนขณะที่ครูไม่อยู่ และครูได้เรียกนักเรียนไปพบเพื่อสอบถามพร้อมทั้งกำหนดและตกลงโทษด้วย นักเรียนจะโกรธเพื่อนคนนั้นมากหลังจากเลิกเรียนแล้วนักเรียนจึงตรงเข้าไปพูดต่อว่าและขู่ว่าถ้าฟ้องครูอีกจะกระทำรุนแรง

10. ในชั่วโมงปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ขณะที่ครูกำลังสาธิตการทดลองอยู่ ถ้ามีเพื่อนคนที่นักเรียนไม่ชอบมายืนบังจนนักเรียนมองไม่เห็นนักเรียนจะฉีกเขาพร้อมทั้งพูดว่าเรื่องที่เขาทำมันบังนักเรียน

11. ในการพบทบทวนบทเรียนให้แก่ นักเรียนทั้งชั้น ถ้าปรากฏว่าครูผู้สอนเป็นคนที่ไม่ที่นักเรียนไม่ค่อยชอบ นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายมากนักเรียนจึงลุกขึ้นเดินไปมาแล้วแกล้งยืมปากกา แล้วผลักเก้าอี้ล้มเพื่อให้หายเบื่อหน่ายและสนุกดี

12. ในขณะที่นักเรียนกำลังระบายสีรูปภาพอยู่ ถ้าปรากฏว่าเพื่อนที่นั่งข้าง ๆ นักเรียนหันมายิ้มไม่มรหัด บ้างเอือมอิดแชนนักเรียนจนทำให้รูปภาพเลอะเทอะ นักเรียนจะรู้สึกโมโหไม่พอใจ เพราะพยายามวาดและระบายสีอยู่นาน จึงคิดว่าด้วยถ้อยคำรุนแรงและหยาบคาย พร้อมทั้งประกาศว่าจะไม่ให้ยิ้มของใช้อีกต่อไป

13. ในขณะที่เดินทางกลับบ้านกับกลุ่มเพื่อน ถ้ามีนักเรียนโรงเรียนอื่นมองมาที่กลุ่มนักเรียนพร้อมทั้งพูดจาเชิงเข้าแหย่ จนนักเรียนทนไม่ได้นักเรียนจึงตอบโต้และทำทนายนักเรียนกลุ่มนั้น

14. ถ้าสมมติว่าเพื่อนหยิบของของนักเรียนไปใช้โดยไม่บอกนักเรียนนักเรียนจะโมโหหงุดหงิด และถ้าบ่อยครั้งเข้านักเรียนจะบอกว่าเขาอย่างคุณเฉียวให้เขารู้ว่านักเรียนไม่ค่อยพอใจที่เขาหยิบของนักเรียนไปใช้โดยไม่บอก

15. ในขณะที่เดินทางกลับบ้าน ถ้ามีคนข้างบ้านกำลังจับกลุ่มพูดคุยกันอยู่ และบังเอิญนักเรียนได้ยินว่าเขากำลังนินทา คำหยาบนี้ คติเตือนนักเรียนว่าเกรง แต่คงกาย ไม่เรียบร้อย ชอบเที่ยวเตร่ นักเรียนจะโกรธมาก ไม่พอใจและจะพูดตะโกนด้วย ถ้อยคำที่รุนแรงโต้ตอบเขาไป

16. ในการเรียนการสอนแต่ละวิชา ถ้าครูให้การบ้านและรายงานหลาย ชิ้นทั้งยังใกล้สอบไปด้วย นักเรียนจะรู้สึกเครียด หงุดหงิดถ้าใครพูดคุยกระเซ้า เย้าหย้าด้วย นักเรียนจะควากด้วยถ้อยคำรุนแรง

17. ในขณะที่นักเรียนเขาแถวรอซื้อบัตรชมภาพยนตร์อยู่ ถ้าปรากฏว่ามีคน เอามือยื่นเข้ามาตื้อนักเรียน เพื่อแย่งซื้อตั๋วนักเรียนไม่พอใจ และหันไปพูดเชิงคำหยาบ คติเตือนเพื่อให้เขารอถึงคิวก่อน

18. ถ้ามีครูสาวสวยเข้ามาสอนใหม่ นักเรียนอยากให้ครูสนใจนักเรียน บ้าง แต่ไม่รูจะทำอย่างไร จึงชวนเพื่อนลงเสียงล้อเลียนครู

19. ในขณะที่กำลังเรียนอยู่ครูผู้สอนสั่งให้ทำแบบฝึกหัดและให้ส่งในชั่วโมง ถ้าปรากฏว่านักเรียนจำเป็นต้องใช้กินสอและไม้บรรทัด ซึ่งนักเรียนไม่ได้เตรียมมา นักเรียนจึงตกใจถึงกินสอและไม้บรรทัดขณะที่เพื่อนกำลังไข้อยู่ เพื่อทำของตนเอง ให้ทันเวลา

20. ขณะเรียนหนังสือ ถ้านักเรียนรู้สึกง่วงนอน เบื่อหน่าย และบังเอิญ สายตาเหลือบไปเห็นเพื่อนคนที่นักเรียนไม่ค่อยชอบหน้ากำลังสนิวฟังครู นักเรียนอยาก จะแกล้งเพื่อนคนนั้นมาก เวลาครูเฉลยนักเรียนจึงหยิบกระดาษ เป็นเป็นก้อนขว้าง เพื่อนคนนั้นเล่น

21. ถ้ามีเพื่อนไปฟ้องครูว่านักเรียนแกล้งเขา จนครูตำหนิและลงโทษ นักเรียนอย่างรุนแรง นักเรียนจะรู้สึกโกรธแค้น ถ้ายิ่งทำอะไรเขาไม่ได้นักเรียน จะกล่าวคำอาฆาตให้เขาได้ย็น

22. ถ้ามีเพื่อนมาบอกนักเรียนว่า มีคนกลุ่มหนึ่งเขานินทานักเรียนไปใน ทางไม่ดีนักเรียนรู้สึกไม่พอใจ และตรงเข้าไปฉกและต้อยคนกลุ่มนั้นทันที

23. เมื่อสอนบทเรียนในวิชาหนึ่งจนจบหลักสูตรแล้ว ถ้าครูได้ให้นักเรียน ผลักดันออกมาทบทวนบทเรียนบนหน้าชั้น ให้เพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นฟังนักเรียนเกิดความ รู้สึกประหม่ากลัวและคิดว่าเป็นการเพิ่มภาระที่ไม่ดีเลย นักเรียนจึงปฏิเสธ โดยการ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้น ไม่ว่าจะเรียกก็รังเกียจตาม

24. ถ้ามีเพื่อนล้อชื่อพ่อชื่อแม่ของนักเรียน นักเรียนจะรู้สึกไม่พอใจมาก เพราะถือว่าเป็นการล้อเลียนที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม จึงตรงเข้าไปใช้กำลังกายกระทำรุนแรง เพื่อนคนนั้นทันที

25. ในขณะที่ครูสอนเรียกนักเรียนออกไปพูดหน้าชั้น ถ้าสมมติว่ามีเพื่อนให้กำลังใจนักเรียน จนทำให้นักเรียนอายนักเรียนจะไม่พอใจ โกรธ และเมื่อพูดเสร็จ นักเรียนจะตรงเข้าไปผลักอกเพื่อนคนนั้น

26. สมมติว่ามีเพื่อน เพื่อนจักพาเที่ยวชายทะเล เล่นเรือไปเที่ยว เกาะนักเรียนอยากไปมาก จึงไปขออนุญาตพ่อแม่ ถ้าบอกรากว่า พ่อแม่ไม่อนุญาต ให้ไป โดยไม่ชี้แจงเหตุผลเลย นักเรียนเสียใจผิดหวังมาก และหงุดหงิดทั้งวัน เห็นอะไรอยู่ใกล้มือจะจับขว้างปาทิ้ง

27. สมมติว่านักเรียนทะเลาะกับเพื่อนในห้อง ถ้ามีคนห้ามและสั่งให้เลิก กัน โดยไม่ฟังเหตุผลพร้อมทั้งตำหนินักเรียน นักเรียนจะโกรธและพุดด้วยถ้อยคำรุนแรงออกไป

28. สมมติว่านักเรียนและเพื่อนตั้งใจจะทำว้าวเพื่อเล่นด้วยกันในวันอาทิตย์ ที่จะถึง แต่ทำมาเป็นเวลานานแล้วก็ยังใช้ไม่ได้สักทีทำให้เหินคเหินน้อย และท้อแท้มาก ถ้ามีใครมาใช้ให้ไปซื้อของให้นักเรียนจะหงุดหงิด และควากปฏิเสธเสียงแข็ง

29. ถ้านักเรียนเห็นเพื่อน ๆ แอบสูบบุหรี่แล้วนึกอยากลองสูบบ้างจึงหัดสูบ ปรากฏว่าน้องของนักเรียนเห็นการกระทำนี้ และจะไปบอกพ่อแม่ นักเรียนจึงขู่และ บังคับไม่ให้หนีไปฟ้องคุณพ่อคุณแม่

30. ขณะเดินทางกลับบ้านพร้อมเพื่อน มีนักเรียนกลุ่มหนึ่งเดินตามหลังนักเรียน ถ้าบังเอิญกลุ่มที่เดินตามหลังตะกอนหินมาถูกตัวนักเรียนอย่างแรง นักเรียนรู้สึกเจ็บจึงชวนเพื่อนตะกอนหินมานักเรียนกลุ่มนั้นทันที

31. ถาขณะเดินร่ำอย่างสนุกสนาน บังเอิญมีชายคนหนึ่งเดินมาเหยียบเท้าของนักเรียนพอดี นักเรียนรู้สึกเจ็บมากจึงคอยชายคนนั้นทันที

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....

ข้อที่	กระทำมากที่สุด	กระทำมาก	กระทำน้อย	ไม่กระทำเลย

แบบประเมินผลตนเอง

	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. นักเรียนคิดว่ากรให้คำปรึกษาแนะแนวกลุ่มครั้งนี้ได้ผล.....			
2. นักเรียนสนใจในการให้คำปรึกษาแนะแนวกลุ่มในครั้งนี้.....			
3. นักเรียนสนใจและตั้งใจในขณะที่เพื่อนพูด.....			
4. เพื่อนสนใจและตั้งใจฟังในขณะที่นักเรียนพูด.....			
5. นักเรียนคิดว่านักเรียนวิจารณ์เพื่อนได้ตรงกับความเป็นจริง.....			
6. เพื่อนวิจารณ์นักเรียนได้ตรงกับความเป็นจริง.....			
7. ความเข้าใจตนเองและยอมรับตนเองของนักเรียนหลังจากการเข้ากลุ่มให้คำปรึกษา.....			
8. ความเข้าใจเพื่อนและยอมรับเพื่อนของนักเรียนหลังการเข้ากลุ่มให้คำปรึกษา.....			
9. นักเรียนรู้สึกว่ามีโอกาสได้ระบายความในใจอย่างเต็มที่.....			
10. นักเรียนคิดว่าเพื่อนเข้าใจและยอมรับนักเรียน.....			
11. นักเรียนคิดว่าผู้ให้คำปรึกษาเข้าใจและยอมรับยอมรับนักเรียน.....			

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่นักเรียนคิดว่าควรจะมีในกิจกรรมครั้งนี้

.....

ชื่อ.....นามสกุล.....

การให้คำปรึกษาครั้งที่.....

แบบประเมินการให้คำปรึกษา

ตอนที่ 1 ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดของมาตราการในการที่จะประเมินผู้ให้คำปรึกษาของนักเรียนสิ่งที่นักเรียนจะต้องทำก็คือ ให้นักเรียนประเมินว่าผู้ให้คำปรึกษาของนักเรียนใช้สิ่งต่อไปนี้มากน้อยเท่าใด ขอให้นักเรียนตัดสินใจประเมินไปตามที่นักเรียนรู้สึกเช่นนั้น เช่น

ตัวอย่าง

ความเอาใจใส่ ความไม่เอาใจใส่

เคร่งขรึม ว่าง

ขอให้นักเรียนกาเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อ จากประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับในขณะที่เข้ารับบริการให้คำปรึกษาที่นักเรียนรู้สึกว่าคุณให้คำปรึกษาของนักเรียนเป็นเช่นนั้น

ความไวในการรับรู้ ไม่สามารถในการรับรู้

ความต่อเนื่อง ความไม่ต่อเนื่อง

ความเอาใจใส่ ความไม่เอาใจใส่

รู้สึกไม่สะดวกสบาย ความสะดวกสบาย

รู้สึกสับสน สามารถทำให้กระจ่าง

ความสามารถใน-

การเคา ความเชื่อมั่น

ความพอใจ ความไม่พอใจ

ความจริงใจ ความไม่จริงใจ

การรู้สึกเห็นอก-

เห็นใจ การไม่เห็นอกเห็นใจ

การเอาอกเอาใจ การไม่เอาอกเอาใจ

ไม่มีประสิทธิภาพ มีประสิทธิภาพ

การยอมรับ	การปฏิเสธ
รู้สึกดีใจ	รู้สึกอ่อนคลาย
รู้สึกไม่สนใจ	รู้สึกไม่สนใจ
เต็มใจด้วยความ		
ช่วยเหลือ	ไม่ให้ความช่วยเหลือ
เต็มใจด้วยการ		
ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
สนใจจริง	แสวงสนใจ

ตอนที่ 2 ข้างล่างนี้จะให้นักเรียนจัดลำดับถึงปฏิริยาที่นักเรียนมีต่อคำถามในขณะเข้ารับกรให้คำปรึกษา

2.1 ผลจากการได้รับประสบการณ์ในการเข้ารับกรให้คำปรึกษาในครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้รับรายละเอียด หรือเกิดความเข้าใจ เกี่ยวกับตัวของข้าพเจ้าเองในแง่ต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ

	ไม่ได้รับเลย	ได้รับมาก
ความสามารถ	
ชีวิตจำกัด	
พฤติกรรม	
ความรู้สึกเกี่ยวกับ "ฉัน"	
ความสนใจ	
เป้าประสงค์	
บุคลิกภาพ	
ทัศนคติ หรือ ค่านิยม	
การตัดสินใจ	

	ไม่ได้รับเลย	ได้รับมาก
การเลือกอาชีพ
ความสัมพันธ์กับผู้อื่น
เนื้อหาทางวิชาการ
อื่น ๆ (ระบุ)

2.2 ผลจากการที่ได้รับประสบการณ์ในการเข้าร่วมกรให้คำปรึกษา
 ในครั้งนี้ ข้าพเจ้าสามารถแก้ไขเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเองคือ

	ไม่ได้รับเลย	ได้รับมาก
ความสามารถ
ชีวิตจำกัด
พฤติกรรม
ความรู้สึกเกี่ยวกับ "ฉัน"
ความสนใจ
เป้าประสงค์
บุคลิกภาพ
ทัศนคติ หรือ ค่านิยม
การตัดสินใจ
การเลือกอาชีพ
ความสัมพันธ์กับผู้อื่น
อื่น ๆ (ระบุ)

2.3 ผลจากการที่ได้รับประสบการณ์ในการเข้าร่วมกรให้คำปรึกษาใน
 ครั้งนี้ ข้าพเจ้าสามารถพัฒนาทักษะบางด้านในตัวข้าพเจ้า คือ

	ไม่ได้รับเลย	ได้รับมาก
การตัดสินใจ
ความสัมพันธ์ระหว่าง		
บุคคล

แบบวิเคราะห์พฤติกรรมตนเอง

ขอให้นักเรียนพยายามระลึกถึงที่นักเรียนได้รับในกลุ่ม และให้คะแนนตัวเอง
จากพฤติกรรมที่นักเรียนได้กระทำไป

คำชี้แจง

คะแนน 0 หมายถึง นักเรียนไม่ได้แสดงพฤติกรรมนั้นเลย

คะแนน 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นเล็กน้อย

คะแนนที่มากขึ้น หมายถึง การแสดงพฤติกรรมนั้นมากขึ้นตามลำดับ

1. เสนอความคิดเห็นในเชิงสร้างสรรค์ต่อกลุ่ม	0	1	2	3	4	5
2. มีความพร้อมที่จะยอมรับผู้อื่น	0	1	2	3	4	5
3. พยายามที่จะเป็นผู้ควบคุมการสนทนาในกลุ่ม	0	1	2	3	4	5
4. มีความสามารถที่จะสนใจอย่างคอบเนื่องในหัวข้อที่กำลัง
ถกเถียงกันอยู่	0	1	2	3	4	5
5. มีความสามารถที่จะบรรยายความคิดออกมาเป็นคำพูด
ให้ผู้อื่นเข้าใจได้กระจ่าง	0	1	2	3	4	5
6. มีความสามารถที่จะเสนอแนวคิดและทำให้กลุ่ม
ยอมรับได้	0	1	2	3	4	5
7. มีความสามารถที่จะฟังด้วยความเข้าใจถึงแนวความคิด
และความหมาย	0	1	2	3	4	5
8. มีความเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น	0	1	2	3	4	5
9. มีความเข้าใจว่าตนเองกำลังพูดอะไรและทำอะไร	0	1	2	3	4	5
10. แสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกอย่างทันทีที่มีอารมณ์
หรือความรู้สึกนั้น	0	1	2	3	4	5
11. มีแนวโน้มที่จะวิพากษ์วิจารณ์หรือประเมินพฤติกรรม
ของผู้อื่น	0	1	2	3	4	5

12.	เมื่อพฤติกรรมของข้าพเจ้าได้รับการประเมิน
หรือแนะนำข้าพเจ้าจะกรุณาคิดเกี่ยวกับข้อวิจารณ์นั้น	0	1	2	3	4	5
13.	ยอมรับความคิดเห็นที่ตรงข้ามกับตน	0	1	2	3	4	5
14.	เมื่อมีการแสดงออกถึงความขัดแย้งในกลุ่มข้าพเจ้า
รู้สึกชอบ	0	1	2	3	4	5
15.	เมื่อมีการแสดงออกถึงความเข้าอกเข้าใจในกลุ่ม
ข้าพเจ้ารู้สึกชอบ	0	1	2	3	4	5
16.	พฤติกรรมของข้าพเจ้าที่แสดงต่อผู้อื่นนั้นจะเป็นไป
ในรูปของความเห็นใจ	0	1	2	3	4	5
17.	มีแนวโน้มที่ข้าพเจ้าจะไว้วางใจผู้อื่นในกลุ่ม	0	1	2	3	4	5

ดัดแปลงมาจาก Appendix C. An
Instrument for self-Analysis
of Personal and Group Skills
จากหนังสือ Human Relation
ของ Jack Halloran.

ตาราง ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

ข้อที่	t	ข้อที่	t
1	2.086	22	7.78
2	2.26	23	4
3	2	24	2.64
4	3.2	25	5.44
5	3.16	26	8
6	6.4	27	6.08
7	5.2	28	4.52
8	2.51	29	4.63
9	6.66	30	7.2
10	7.81	31	5.84
11	2.05		
12	5.26		
13	6.36		
14	3.55		
15	5.69		
16	2.22		
17	4.15		
18	4.52		
19	3		
20	4		
21	6.85		

ตาราง พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	Pre test	Post test
1	95	40
2	91	54
3	84	55
4	79	72
5	75	50
6	71	45
7	70	52
8	64	33

ตาราง พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังเข้ากลุ่มควบคุม

คนที่	Pre test	Post test
1	96	81
2	84	89
3	84	83
4	82	65
5	81	80
6	75	80
7	82	85
8	65	63

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างบทสนทนาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ครั้งที่ 4

หัวข้อการอภิปราย ความคิดเห็นของนักเรียนเมื่อครูบทบาทเกี่ยวกับเด็กนักเรียนในบริเวณ
โรงเรียนหนึ่งบริเวณสนามกีฬาที่มีนักเรียนกลุ่มหนึ่งกำลังทะเลาะ
ชกต่อยกัน นักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งกำลังวิ่งแกล่เด็กที่เล็กกว่า

วัน เวลา วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2525 เวลา 15.00-16.30 น.

สถานที่ ห้องแนะแนว โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย

สมาชิก 8 คน (นามสมมติ)

ผู้นำ ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 4 นะคะ จากครั้งแรกคือครั้งที่ 1, 2, 3 เราก็ได้สร้างความ
คุ้นเคยรู้จักกันและกันแล้วในครั้งนี้ก็เหมือนในครั้งที่แล้ว คือ ให้นักเรียนพูด
ซักถาม และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตัวเองโดยขอให้ครูบทบาทนี้นะคะ
ซึ่งเป็นรูปเด็กนักเรียน 2 รูป ครูแล้วนักเรียนรู้สึกและมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง
ใครพร้อมก็เชิญได้เลยนะคะ...คุณแล้วพิจารณารวบรวมความคิดก่อนก็ได้คะ

แก้ว หนูขอพูดก่อนนะคะ ครูไปแล้ว (ชี้ไปที่เขาเล่นกีฬา) เขาเล่นกันสนุก ๆ อยากรจะ
หยอกล้อเพื่อน แต่...

ใหญ่ เล่นไปตามเกมส์นะ

ผู้นำ อ้อ...แต่เที่ยวจะปะกังแก้ว เขาแสดงความคิดเห็นก่อนแล้วช่วยกันซักถามความ
คิดเห็นของเขาเราจะได้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดเขามากขึ้น เมื่อแก้วบอกว่า
เขาเล่นเพื่อความสนุกแต่อะไรคะ

แก้ว แต่ถามองอีกแง่หนึ่ง อาจเป็นการแกล้งกันก็ได้นะคะซึ่งการกระทบกระทั่งกันอาจ
เป็นเพราะมีเจตนาทำหรือไม่ก็ได้ (หันไปทางใหญ่) เคยทำหรือเปล่าละ...
เจียบ...

ผู้นำ ลองช่วยกันซักถามแก้วซิว่า ทำไมถึงมีความ คิดเห็นนั้นมีเหตุผลอะไร

- แก้ว (หันไปทางใหญ่) ใหญ่นะพฤติกรรมไม่ค่อยดีขนาดนั้นแล้วยังไม่ดีขึ้นเลย ชอบว่าหนูอยู่เรื่อย ๆ
- ใหญ่ ก็เธอมาว่าเราก่อน เขารักคอกจึงหยอกตลอด
- แก้ว ก็เราว่าเธอไม่รุนแรง แต่เธอว่าเราอับอายชาวบ้านนะ
- ผู้นำ เอาละ อียวเพิ่งเถียงกัน ช่วยฟังทางนี้เคียวนะคะ ในกลุ่มครูเคยบอกแล้วไงคะ ว่าพฤติกรรมที่ตามมาเราจะไม่ทำหน้าเพื่อนแต่ในกลุ่มเราจะช่วยเพื่อนให้พยายามช่วยตนเองให้ดีขึ้น เราจะไม่ว่าเขาทำถูกหรือผิดคือหรือไม่ดี แต่ควร... ะพูดว่า... คำนึงหรือไมควร... เมื่อกี้ทุกคนลองช่วยกันออกความคิดเห็นชื่อว่าใหญ่ ควรพูด คำว่า "รักคอกจึงหยอกตลอด" เพื่อนซึ่งเป็นผู้หญิงหรือไม่
- ทุกคนพูด ไม่สมควรพูด
- ผู้นำ เพราะอะไรคะ มานะอยากจะพูดอะไรคะ
- ใหญ่ ผมว่ารักในฐานะเพื่อนนะครับ
- ผู้นำ เคียวนะคะใหญ่ ลองฟังความคิดเห็นของเพื่อนก่อนนะคะ ครูเข้าใจที่ใหญ่พูด แต่ใหญ่ลองฟังความคิดเห็นความรู้สึกของเพื่อนชื่อว่า เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นแล้วเขารู้สึกเช่นไรจะเหมือนความรู้สึกของใหญ่ไหม นะคะ ใหญ่อยากฟังไหม...
- ใหญ่ อยากฟังเหมือนกันครับ
- มานะ ผมว่าเขาไม่ควรพูด เพราะว่า แก้วเป็นผู้หญิง การล้อเล่นแบบนี้ไม่ถูกต้อง เพราะผู้หญิงเขาคงอาย
- แดง แดงรู้สึกไม่ค่อยชอบ เพราะว่าถ้าเจอคนที่รู้มชนแล้วเขาคงอายคนอื่นเขาจะคิดอย่างไรกับแก้ว และตัวใหญ่ควย แดงก็ไม่อยากให้ใหญ่พูดอย่างนั้นกับแดง
- ผู้นำ ใครอยากแสดงความคิดเห็นอีกคะ

ชาย ผมก็รู้สึกเหมือนคนอื่น ๆ ครับ เขาเป็นผู้หญิงเราเป็นผู้ชายเราต้องผูกในสิ่งที่ดี เพื่อให้เกียรติเขา

ผู้นำ แล้วใหญ่รู้สึกเช่นไรที่พูดออกมา

ใหญ่ ผมคิดว่า พูดไปในฐานะเพื่อน ก็คิดว่าเขาไม่คิดอะไรครับ

ผู้นำ ใหญ่เขาคิดว่าพูดไปในฐานะเพื่อนคงไม่กระทบกระเทือนแล้วแล้วแล้วละคะ รู้สึกอย่างไรบ้าง

แก้ว แก้วรู้สึกไม่ค่อยชอบ กลัวว่าคนอื่นได้ยินจะไม่ดีแต่ก็ไม่คิดอะไรมากเพราะได้ยินในหูเขาพูดบ่อยๆ

ผู้นำ แต่ใจจริง ๆ เราไม่ค่อยชอบใจใหม่ที่ใหญ่พูดเช่นนั้นแต่เกรงใจเพื่อน

แก้ว คะหนูไม่ชอบเลย แต่ไม่โกรธนะคะ เพราะเป็นเพื่อนกัน แต่ก็ไม่อยากให้เขาไปพูดกับคนอื่นอย่างนี้ เพราะเป็นสิ่งไม่ดีเลย เฮ้อ...ไม่สมควรพูดเลย

ผู้นำ ใหญ่เขาใจความรู้สึกของเพื่อน ๆ ใหม โดยเฉพาะแก้ว

ใหญ่ เขาใจแล้วครับ แต่บางครั้งเพื่อนก็ไม่เข้าใจเพื่อนเลยครับ

ผู้นำ ไม่เข้าใจอย่างไรคะ ลองยกตัวอย่างซิ เราจะได้เข้าใจกันและกันเพิ่มขึ้น

ใหญ่ ผมพูดบางครั้งรุนแรงไปหน่อย เขาน่าจะคิดบ้างว่าผมเป็นคนหุนหันอะไรตรงไปตรงมาไม่ค่อยระวังปาก

ผู้นำ ใครมีความคิดเห็นอย่างไรคะ ทำไมเงี้ยมละ กำลังคิดอะไรอยู่หรือ....

...เงี้ยม...

ใหญ่ มองในแง่ให้เขาเข้าใจเราได้อีกใหม่ ดูเหมือนว่าเพื่อน ๆ เขาก็พยายามจะเข้าใจใหญ่คะ เช่น เมื่อกี้ แก้วเขาก็พยายามเข้าใจและยังรับเราเป็นเพื่อน แต่ใหญ่ลองสำรวจดูซิว่า เราพยายามเข้าใจเพื่อนใหม่คะ การที่เราพูดตรงเกินไปจนเพื่อน ๆ หลายคนก็บอกแล้วว่าไม่สมควรพูดเพราะเป็นการไม่ให้เกียรติเพื่อน การพูดตรง ๆ ก็เป็นสิ่งดีแต่เราควรพิจารณา ก่อนพูดกว่าสิ่งที่พูดนั้นจะทำให้คนอื่นเขาเสียหาย เจ็บปวด หรือไม่พอใจหรือไม่ถวย ใหญ่คิดว่าเราควรให้คนอื่นปรับตัวให้เข้ากับเราก็หรือ ใหญ่ควรปรับปรุงตัวให้เข้ากับคนอื่นก็

ใหญ่ ผมปรับปรุงเอง เพราะ พฤติกรรมผมยังไม่ค่อยดีเท่าไร ผมยอมรับว่า
 ผมเป็นคนไม่ค่อยดี ไม่ค่อยระวังมาก

ผู้นำ ใหญ่เป็นคนมีความคิดดีมากและเป็นคนที่นายยอมรับนับถือ เพราะว่า เขาเป็น
 คนยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน ยอมรับตนเองอยากปรับปรุงแก้ไขสิ่ง
 ที่คิดว่า ไม่เหมาะสม ซึ่งนับว่าเขาเป็นคนดีคนหนึ่ง ซึ่งพวกเราน่าจะ
 ชมเชยเขา นะคะ... เอาจะขอชมเขา เรื่องของเราตอนเมื่อครั้งที่ถึงตรงแถว
 แสดงความคิดเห็นว่าเด็กกำลังเล่นกีฬา กัน แต่มีการกระทบกระทั่งกัน ซึ่ง
 อาจจะงงใจหรือไม่ก็ไ้ ขอให้แถวแสดงความความคิดเห็นก่อนนะ คะ คนอื่น ๆ
 พังแล้วช่วยกันชักจูงทำให้เขาใจว่าเขาทำไมคิดเห็นหรือรู้สึกเช่นนั้น

แถว อีกรูป เด็กกำลังชกต่อยกันเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะต่อยกันตัวต่อตัวไม่ควรรวมกันนะ
 ใหญ่ เขารวมกันแน่นอน ดูเขากำก่าป็นซี

แถว เขารวมกันอย่างนี้ไม่ดี เขาควรจะสู้กันตัวต่อตัวดีกว่า

ใหญ่ แต่ผมว่าคนอื่นเขามาทามนะ แต่เขาควรตีต่อก่อนจะต่อยกันนะ

ผู้นำ ดีมาก ความคิดของใหญ่

ใหญ่ ผมว่านะแถวก่อนจะมีเรื่องควรจะให้คุยปรับความเข้าใจกันก่อนดีกว่า ถ้าไม่
 รู้เรื่องค่อยลงมือ อีกรูปเขาเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพดี ไ้โดยออกกำลังกาย

ผู้นำ ใหญ่มีความคิดดีตอนที่ว่าควรพูดคุยกันใหญ่เรื่อง อยามี่เรื่องเลยแต่ถ้าไม่รู้เรื่อง
 จะลงมือชกต่อยกันนั้น น่าคิดนะว่าควรทำอย่างนั้นหรือไม่

ใหญ่ ไม่ควรทำครับ เพราะทำให้แตกความสามัคคี ควรมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

ผู้นำ คนอื่น ๆ ละคะ ทำไมเงียบหมกลองช่วยกันพูดคุย ออกความคิดเห็นได้อย่าง
 อีกระเลยนะคะไม่มีใครเขาวาหรอก

แถว แต่ขก๊วว่านะเขาเล่นแกลงกันนะ ไม่ใช่เล่นกีฬาเขาตั้งใจแกลง

มานะ ผมว่าเป็นกีฬา นะแต่อาจมีผลขาดไ้ ฝึกสติกา

ชาย ผมว่าเป็นเกมส์กีฬา เพื่อสุขภาพนะ (ซึ่งรูปเด็กเล่นฟุตบอล)

มานะ เล่นกีฬาเพื่อสุขภาพแต่อีกรูปเป็นการดูกีฬาแล้วถกถวาววิวาทแตกความสามัคคี
 ไม่ดีเลยทำให้เสียภาพพจน์หมกถกถวาวไม่สงบ

ยู่น้ำ ไม่ใช่ เพราะเป็นการแตกสามัคคี เกิดความไม่สงบ
 มานะ ส่วนอีกรูป ก็แล้วไม่มีคุณธรรมรังแกเด็กที่เล็กกว่า
 แก้ว รู้โดยอย่างไร เขารูมกันต่อสู้กันแบบไม่ไร้อำนาจ ตัวเท่ากันนะ
 ไม่ใช่รังแกเด็ก
 มานะ ก็ถูกเขากล่าวในบทความสามัคคีนะ
 ใหญ่ เราก็อธิกว่าเป็นสิ่งไม่ดี
 มานะ ทำไมละ
 ใหญ่ การเล่นกีฬาควรเล่นตามกติกา ควรศึกษาก่อนทำ
 ยู่น้ำ ความผิดก็มาก
 แก้ว ตัวเองแย่มากหรือเปล่าละ
 ใหญ่ ไม่เคยทำ...หัวเราะ...
 ยู่น้ำ คีมาก ใหญ่เขาคิดถึงหนึ่งแล้ว ยังเหลืออีกครึ่งหนึ่งที่เขามองว่าควรปรับปรุง
 การพูดโดยไม่คิดก่อน ที่ชมเขาเพราะว่าเมื่อก่อนเขากลุ่มครูเห็นเขาพยายาม
 ชวนเพื่อนรับเขากลุ่มแต่สุดท้ายเพื่อนยังไม่ยอมจะไปทำธุระส่วนตัวก่อน
 ซึ่งเขาก็ชักชวนไม่ได้ ครูก็ชอบมาว่าเขามีความรับผิดชอบดี ที่หลังนะคะ
 ขอให้เขาให้ตรงเวลาด้วยพวกเราจะไปไม่เสียเวลากลับบ้านไว้มะ
 แดง ความจริงใหญ่เขาก็ดีนะคะ แต่เขารักเพื่อนไม่ได้เพื่อนมีส่วนทำให้เสียคะ
 ยู่น้ำ การคบเพื่อนเราควรดู คบเพื่อนที่ดีไป คบเพื่อนไม่ดีก็พาไปทางไม่ดี
 ใครเห็นทวยไหม
 ใหญ่ เห็นด้วยครับ
 แดง แดงก็คิดว่ารูปที่เด็กทะเลาะกันเป็นสิ่งไม่ดีเลย แต่รูปเล่นกีฬาทำให้
 สุขภาพดี
 ...เงี่ยม...
 ยู่น้ำ ทำไมเงี่ยมละคะ...ใครกำลังคิดอะไร...ใครอยากพูด
 แดง อีกรูปเด็กกลุ่มใหญ่

ใหญ่ นั่นนะซี ควรตกลงกันก่อน
 เลข ควรให้ตัวต่อตัวนะ ถึงจะยุติธรรม
 ชาย แต่เราว่าตกลงต่อยกันควรตกลงกันก่อน ควรปรับความเข้าใจกันมีเขื่อนนั้น
 ฝ่ายปกครองรัฐคะแนนความประพฤติกี่หมก

ผู้นำ กอนต่อยกัน ควรตกลงกันก่อนควรปรับความเข้าใจกันไม่มีเรื่องใดเป็นดี
 ที่สุด ฝ่ายปกครองรัฐอาชฎกสอบสวนเกิดความเสียหาย ไม่สบายใจ
 คะแนนความประพฤติกี่หมก

เลข แต่ถาเขามาหาเราเราไม่สู้เขาก็ว่าไม่เป็นลูกผู้ชายซี
 ผู้นำ ก็จริงอยู่แต่ลองคิดต่อไปซิว่าหลังจากที่เราภาคภูมิใจว่าเราต่อสู้เพื่อความ
 เป็นลูกผู้ชายแล้ว อะไรจะเกิดขึ้นกับเราต่อไป ลองคิดดูซิ

เลข แต่ถาเขาใช้กำลังแล้วเขาอาจจะจับอาวุธมรณะได้ ซึ่งอาจจับมือกันได้
 ผู้นำ อ้อ อาจจะมีในกรณีเช่นนั้น และก็จริงที่ใช้กำลังแล้วจะจับอาวุธมรณะได้
 แต่ก็มีน้อยกรณีใช้ใหม่ทีคนโกรธกันใช้กำลังกันแล้วจะตีกัน ส่วนมากจะ
 อามาตต่อกัน เพื่อสร้างแก่นรักษาศักดิ์ลูกผู้ชาย ทำไมเราไม่ระวังอาวุธมรณะ
 ฆอนโดยออกกำลังกายทางอันสูงละ เช่น เตะตีฟ้า ใครคิดอย่างไรบ้าง

เกี่ยวกับเรื่องนี้

แก้ว เรากว่ามีน้อยนะที่ต่อสู้กันแล้วจับมือกันได้อีก มีแต่โกรธกันอย่างมาก
 ทองหาทางแก้แค้นให้ได

เลข แต่เรามองรูปนั้นะดูแล้วเขาน่าจะจับมือกันได้หลังจากที่เขาต่อสู้กัน
 ผู้นำ ความคิดของกลุ่มเราแยกเป็น 2 ความคิดแล้วนะคะความคิดที่หนึ่ง คือ
 ให้ตีต่อกันแล้วตกลงกันก่อนที่จะมีเรื่องทะเลาะชกต่อยกันและอีกความคิดหนึ่ง
 ก็ชก ชกต่อยกันเพื่อรักษาศักดิ์ศรีลูกผู้ชาย ซึ่งเป็นการออกกำลังกายเพื่อ
 ระวังอาวุธมรณะโกรธแล้วหลังจากทะเลาะชกต่อยแล้วก็จับมือกันได้ ซึ่งครู
 ว่าก็เป็นสิ่งที่ดีทั้ง 2 อย่าง แต่ในกรณีหลังถาเราจับมือกันได้และการทะเลาะ
 ชกต่อยนั้นไม่ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ก็เป็นสิ่งที่ดี
 แต่ถาถาให้เกิดความเสียหายแก่ครอบครัวนั้นก็คิดนะ หรือใครว่าอย่างไร

มานะ แดงว่าควรระวังอารมณ์ร้อนโดยนับ 1-10 นะครับ

ศักดิ์ เราทำไม่ได้แน่

ชาย เรากินทางหลักเฉียง เช่น กินหนีซี

ผู้นำ ศักดิ์บอกว่าทำไม่ได้ เพราะอะไรคะ

เดช เราไม่ยอมมีเรื่องก็เดินหนักได้

ศักดิ์ เหมว่ากินเหล้าดีกว่า

เดช ผมก็ว่าดี สร้างสัมพันธ์ภาพ

ศักดิ์ มีความสัมพันธ์อันดีญาติมิตร จริงด้วย

แกลง เวลาเมาก็พูดกับรูเรื่องเธอ

ผู้นำ นั่นนะซี ถ้ามองอีกแง่ เวลาเมาก็จะทะเลาะกันก็ได้ เกยอ่านข่าวใหม่

แกลง เกยคะ

ศักดิ์ เราก็กินพอตึง ๆ

ผู้นำ ตึงแค่พอกมา เกง ยังไม่ออกความคิดเห็นเลยนะคะเป็นใจ

คิดว่าทางกินเหล้ากับทางอื่น เช่น ตกลกก่อน อย่างไหนดีกว่ากัน

ชาย ผมว่าทางกินเหล้าไม่ดีแน่ อาจะยิ่งก่อเรื่องมากกว่านั้น

เกง ควรให้คนอื่นรับรู้กิจกรรมการ ฝ่ายเขาฝ่ายเรา มาพูดคุยปรับความเข้าใจ

กันก่อน

เดช ถ้าไม่เข้าใจกันก็ยกพวกตีกันเลย

แกลง ออย่า กวปรับความเข้าใจก่อน แก่ไคนะ

ผู้นำ ลองเถิดคิดว่าวิถีการแบบไหนดี อย่างที่เดชพูดหรือศักดิ์พูด หรือใหญ่พูด

หรือเกงพูด ใครคิดว่ายกพวกตีกันเลยเป็นสิ่งที่ควรทำ

เกง คุณแล้วไม่คิดแน่ ๆ เสียหาย จิตใจก็จะหวาดระแวงไม่สบายใจและไม่แคบกรรมอง

แจ้งว่าแทนที่จะรู้จักเพื่อนมากยิ่งขึ้น เช่น ผมมีเรื่องกับชาย และศักดิ์เป็นเพื่อน

ของชาย แทนที่ผมจะรู้จักศักดิ์ไม่รู้จัก

ศักดิ์ ผมเห็นด้วย

ผู้นำ เกงลองคุยกับรูซิเป็นอย่างไร

- เก่ง การเล่นเกมของดิ โคาโคนเตะควรดูก่อนว่าเขาแกล้งหรือเปล่าอาจเป็นการพลาด
พลังก็ได้ ควรมีน้ำใจเป็นนักกีฬา แหม่อีกพวกก็ถูกลงโทษขึ้นสมอง
กีฬาแพคนไม่แพ่ ชวนที่ไม่ดีแน่ พวกนี้อาจจะเป็นนักพนันก็ได้เนอะ
- มานะ ทำไมมองอย่างนั้นละ
- ผู้นำ ใช้คำถามดีมาก
- เก่ง ไม่มีอะไรคิดจิตใจ ความไม่เข้าใจกันไม่ยอมรับสภาพของตนเอง ไม่ควร
โทษใครไม่ควรโทษกรรมการ อีกรูปไม่ยอมเสียเปรียบกัน มีการรุมกัน
ดมเคยมีประสบการณ์ คนโดนทำก็ไม่สบายใจกลัวเขาจะทำอีก เกิดความ
หวาดกลัว
- ผู้นำ เป็นผลต่อจิตใจ เป็นใจใหญ่ทำไมเงียบไปละคะสงสัยอะไรไหม
- ใหญ่ ไม่สงสัย
- ผู้นำ คนอื่น ช่วยกันสรุปซิ
- เคซ หมายความว่าเก่งเขาพูดว่า ถ้ามีเรื่องควรที่จะพูดกันก่อน การชกต่อยทำให้
ไม่สบายใจ
- ชาย เก่งบอกว่าเล่นกีฬาควรจะมีน้ำใจ เป็นนักกีฬา กองเชียร์คลั่งไคล้มากไป
เลยมีเรื่องชกต่อยซึ่งเป็นสิ่งไม่ถูกต้องไม่สมควรทำ อีกรูป ควรมีการพูด
จากก่อนที่จะมีเรื่อง
- ผู้นำ เก่งมาก สรุปได้ชัดเจนดี ใจใจความ
- ศักดิ์ หมายความว่า เป็นเพราะแพ้หรือฝ่ายเดียวกันอาจเป็นเพราะเข้าใจกันแต่ก็ไม่สมควรทำ
ผู้อื่นเห็นจะสร้างภาพพจน์ที่ไม่ดี เสียชื่อเสียง
- มานะ เห็นด้วย ทำไมก็
- แดง แดงก็เห็นด้วย เห็นว่าทำอย่างนั้นไม่ดีแน่ ๆ
- ศักดิ์ ผมเห็นว่าอีกรูปก็ไม่ดี ควรจะเป็นลูกผู้ชาย ควรหาพี่เลี้ยงให้อีกฝ่าย...
ถ้าเป็นผมควรรับนี้ แล้วตั้งหลักใหม่
- ชาย ก็เหมือนกัน
- เก่ง ไม่ก็เลย ไซ่เอาที่ก็เหมือนสาคน้ำรคกัน ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา

- ผู้นำ ความคิดแก็งก็มาก สมควรกระทำ
- มานะ แต่ผมว่าสนุกก็ ใครจะใครว่าเราไม่กลัวเขา
- ผู้นำ สิ่งนั้นก็ถูก ถ้าคิดในแง่รักษาเกียรติของตน แต่ตามองอีกแง่หนึ่งเราก็ไม่กลัว
เขาแค่เราก็ไม่กลัวเรื่องทะเลาะชกต่อยระดับอารมณ์ได้ ไม่ใช่คนอ่อนแออะ
แข็งแรงนะแหละแต่ก็ไม่ใช่แสดงความแข็งแรงในทางชกต่อยหาเรื่อง
ถ้าเป็นกัน 2 คน คนหนึ่งระดับอารมณ์โคตรคน ไม่ก่อเรื่อง กับอีกคนใคร
พูดว่าอะไรไม่โลกของต่อสู้เพื่อคนอื่นจะได้ไม่ถูกดูว่าเรากลัวเขา มานะ
คิดว่าคนไหนที่เรานิยมชมชอบมากกว่ากัน
- มานะ คนที่ไม่มีใครกล้ามารังแก
- ผู้นำ เอาละ ลองมองอีกแง่คิดว่าคนไหนที่มานะคิดว่า เป็นคนที่มีความอดทนเป็น
คนที่น่านับถือ น่าใจ เป็นคนที่ต่อไปอนาคตจะเจริญกว่าหน้าปกครองลูกน้อง
ได้ทั้งใจและกาย โดยไม่บังคับเขา เขาจะรักเราด้วยความจริงใจ
ไม่ไรกลัว
- มานะ คนที่มีความอดทนและระดับความโกรธได้ ระดับอารมณ์โคตรคนอื่นจะรับเขา
เป็นคนที่น่านับถือ เพราะเขาแก็งที่ทำได้
- ผู้นำ ก็มาก
- มานะ แต่เขาจะไม่ว่าเราเป็นหน้าท้วเมียหรือครับ
- ผู้นำ ออกแล้วเขาว่าเราเป็นคนไม่สู้กันใช่ไหม สิ่งนั้นมองกันผิวเผินแต่ตามองกันอย่าง
ลึกซึ้ง คนรอบคอบเขาจะมองอีกแง่ก็ไคโนะว่าเอ...ทำไมคนนี้ระดับอารมณ์
แก็ง ท้าทายเขาก็ เป็นคนสู้กันนะแต่เขาแก็งในแง่มีความเป็นลูกผู้ชาย
คือ มีความอดกลั้นอดทนเอาชนะใจและอารมณ์ของตนเองได้ ซึ่งหาได้บ่อย
กันมาก คนชนิดนี้ควรนับถือ น่าใจ
- แคง หนูเห็นควยคนน่านับถือ น่าใจ
- ผู้นำ เราควรรู้สึกว่าการใช้เวลาไหนควรใจร้อน เวลาไหนควรใจเย็น
หยุดคิดก่อนที่จะทำ "ลองช่วยกันสรุปชื่อะ"

ใหญ่ แต่ทุกคนมีความคิดเห็นไม่เหมือนกัน มองคนละแง่
 แถว บางคนก็ว่า รุ้มกันดีกว่าบางคนก็ว่าควรปรับความเข้าใจกันดีกว่า
 ฐู้นำ แล้วสิ่งไหนดีที่สุด
 ใหญ่ ผู้ที่ปรับความเข้าใจกันดีที่สุด แพ้ก็ว่าชนะ แพ้ในทางนี้เรื่องแพ้ชนะใน
 ฐู นำ เกมนี้ก็แพ้ ความมั่นใจ
 ...วันนี้ ปรากฏให้ทุกคนแสดงความคิดเห็นกันแล้วนะละ และก็ใจซอคิด
 มากมายขอให้เก็บไปศึกษาริ่ตรองให้เหมาะสมควรวันนี้ก็ขอขอบใจที่ทุกคน
 มาเข้ากลุ่มและแสดงความคิดเห็นที่ดีกันทุกคน ถ้าวรหน้าเราจะพูดเรื่อง
 ต่อไป วันนี้ใครมีอะไรจะซักถามครูบางไหมคะ ...เงี้ยม...
 งั้นเราหมั่นอีกครึ่งวันพฤหัสบดีนี้ เวลาเกษิณะคะ ขอขอบคุณทุกคนคะ

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ครั้งที่ 5

หัวข้อการอภิปราย พฤติกรรมของท่านที่โครงการจะเปลี่ยนแปลง
 วัน เวลา วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2525 เวลา 15.00 - 16.30 น.
 สถานที่ ห้องแนะแนว โรงเรียนพินิจวิทยาลัย
 สมาชิก 6 คน (ขาด 2 คน เพราะต้องไปสอบซ่อมวิชาภาษาไทย)

ผู้นำ ครั้งนี้ขออนุญาตอีกเทปอีกนะคะ ในครั้งนี้ขอให้ทุกคนลองสำรวจตนเองเกี่ยวกับ
 ความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรมของตนเองว่าเป็นอย่างไรและอยากจะเปลี่ยนแปลง
 เป็นอย่างไร และขอให้เพื่อน ๆ ช่วยกันซักถามเสนอความคิดเห็น เพื่อ
 ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ก่อนอื่นขอชมเชยที่ทุกคนมีความรับผิดชอบเข้ากลุ่มพร้อมเพรียง
 กัน ว่าอย่างไร ใครพร้อมที่จะเสนอความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเอง
 ก่อน.....เงียบ..... พฤติกรรมที่คิดว่าอยากจะเปลี่ยนแปลงให้ดี
 ใหญ่ ผมพูดก่อนครับ คือว่า พฤติกรรมไม่ค่อยดี คือว่าเวลาอยู่ในห้องผมชอบส่ง
 เสียงรำคาญ เอะอะ โวยวาย รบกวนเพื่อนตลอดเวลา
 ผู้นำ ใหญ่บอกว่ามีพฤติกรรมไม่ดี เพราะชอบโวยวายรบกวนเพื่อนในห้องตลอดเวลา
 แก้ว แก้วคิดว่าบางครั้งเขาจะทำก็ทำได้
 แดง อ้อ...เขาเคยพูดว่าเขาอยากเป็นคนดี
 แก้ว อยากเปลี่ยนแปลงอะไร...เปลี่ยนในทางที่ดีเทรล...แล้วคิดว่าทำได้หรือเปล่านั้น
 ใหญ่ ยังไม่รู้...เงียบ...
 ผู้นำ ที่บอกว่าจะไม่รู้ละ โจจริงอยากเปลี่ยนแปลงไหม แก้วเขาถาม
 ใหญ่ อยากมัน...อยากครับ
 ผู้นำ นับว่าเป็นความคิดที่ดีมาก ที่อยากจะเปลี่ยนแปลง แล้วอยากเปลี่ยนแปลงเป็น
 ใหญ่ อย่างไรละ
 ใหญ่ เปลี่ยนแปลงในทางที่ไม่ค่อยพูด

ใหญ่ ผมว่าเขามองผมในแง่ที่ไม่ค่อยดี
 แก้ว ก็ จะ ให้เขามองในแง่ดี ได้อย่างไรละ
 แกลง บางคนเขาก็อยากจะคุยด้วย อยากจะสนิทด้วย พวกผู้หญิงก็อยากเล่นด้วยเพราะ
 เป็นเพื่อนกัน แต่เห็นนิสัยอย่างนี้ ไม่เล่นด้วยดีกว่าเสียประโยชน์
 แก้ว จริง ๆ นะ เราเห็นด้วย
 ชู่น้ำ ใหญ่ ลองฟังความคิดเขา นะคะ เพื่อน ๆ ก็อยากพูดคุยเล่นและอยากเป็นเพื่อน
 สนิทด้วยแต่ก็คิดตรงที่ ใหญ่ ชอบพูดอะอะรวมกวนเขา
 แก้ว เขาพูดจริง ๆ นะ ใหญ่
 ใหญ่ เขาก็พูดจริง ๆ นะ แก้ว (พูดรวม)
 ชู่น้ำ ใหญ่ ลองฟังก็ ๆ นะ ใหญ่ จะได้ทราบความรู้สึกเขาบางทีบางเรื่องใหญ่อาจจะทำ
 ไปโดยไม่คิดอะไร ไม่เข้าใจความรู้สึกเขา แต่จริง ๆ ละเขา รู้สึกเช่นไร
 ใหญ่ ผมเป็นที่รังเกียจในทอง
 ชู่น้ำ ไม่จริงหรอก เพื่อนเขาก็บอกแล้วไงว่าเขาก็อยากจะเป็นเพื่อนกับใหญ่ถ้าใหญ่
 ไม่ก่อกวนรำคาญให้เขา
 แก้ว ใหญ่ จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้หรือ ?
 ใหญ่ ได้
 ชู่น้ำ คี่มาก จะเปลี่ยนแปลงอย่างไร
 ใหญ่ ไม่แซว... ไม่ไว้วางใจในทองผมว่าผมทำได้ไม่มากก็น้อย
 ชู่น้ำ คี่มาก ถ้าเราคิดเริ่มทำก็... เป็นประโยชน์กับตัวใหญ่เอง
 แก้ว ก่อนจะไปคุยกับเพื่อน แซวเพื่อนใหญ่คิดอะไรหรือเปล่า
 ใหญ่ ผมว่าพูดดีกว่านั่งไว้ครับ
 แกลง ไม่จำเป็นนี่
 ใหญ่ คิดอะไรก็อยากจะพูด ถ้าไม่พูดเก็บไว้ผมคิดว่าไม่คี่นะทำให้เป็นคนพูดไม่เป็น
 แก้ว ไม่จริงมันแล้วแต่เรื่อง สำคัญตรงที่พูดแล้ว เข้าหูคนหรือเปล่า เราหมายถึง
 พูดแล้วคนเขาฟังแล้วเข้าใจไม่โกรธเคืองหรือเปล่า

- ใหญ่ ก็อยากจะพูดให้มันหมดเรื่องหมดราว
 แก้ว บางเรื่องตัวพูดไม่ดีเลย เรื่องที่พูดออกมานั้นอาจารย์สมพรบอกว่ามีแต่เรื่อง
 ลามก เรื่องดี ๆ พูดออกมาก็ไม่ได้
- ผู้นำ บางเรื่องเก็บไว้ไม่พูดก็ไม่ดี แต่บางเรื่องไม่พูดออกมาก็ดีกว่าพูดอย่างเช่น
 เรื่องที่แก้วพูดออกมา
 ...เงี้ยบ...
- แดง พุคซี ...
- ใหญ่ ...อาจารย์ถามใคร
 แก้ว ...ก็ถามเรานะซี
- ผู้นำ ศักดิ์ เก่งลองพูดซิว่า รู้สึกอย่างไร
 ศักดิ์ รู้สึกว่าถ้าเขาทำได้ก็เป็นสิ่งที่ดี เขาเลิกไววายก็ดี เป็นสิ่งที่ดีสำหรับตัวเขาเอง
 ผู้นำ ศักดิ์ บอกว่าสมควรอย่างยิ่ง ที่ใหญ่ควรพยายามไม่พูดเหยียดคนอื่นให้หยุดคิด
 ก่อนที่จะพูด ถ้าพูดไปจะเป็นผลดีหรือผลเสียใหม่ เพื่อนจะรำคาญใหม่ ใหญ่
 เคยบอกว่าไม่อยากให้ใครหรือคนอื่นดูถูกใช้ใหม่ ชอบให้คนอื่นเกลียดชังหรือเปล่า
 ใหญ่ ไม่ครับ...เงี้ยบ...
- ผู้นำ เราจะทำอย่างไรละ เป็นการยากที่จะแก้เขา รู้สึกว่าฮึดฮัดใจถ้าไม่ได้พูด เรา
 ลองช่วยกันคิดซิว่าจะแก้อย่างไรดี มานะว่าไง
- มานะ ยังไม่มีความคิดเห็นครับ...
- เก่ง ก่อนจะพูดมาควรจะต้องคิดว่าสมควรพูดไหม ถ้าสมควรพูดก็ควรจะต้อง
 แก้ว เห็นครับ ควรจะคิดว่าจะต้องก่อนไหนถึงจะเหมาะสม เช่นเราเรียนกับอาจารย์
 คนนี้เราควรพูดอย่างไร อาจารย์คนนั้นควรจะต้องพูดอย่างไร กับเพื่อนคนนั้นควรจะต้อง
 พูดอย่างไรดี เขาถึงจะฟังได้โดยไม่รำคาญ ไม่โกรธบางคนเขาก็ฟังไม่ได้นะ
 ใหญ่ แคมพูดจากความรู้สึก...เงี้ยบ...
- ผู้นำ เพื่อนเขาหวังดีกับเรา เขาช่วยคิดว่าควรจะทำอย่างไร ใหญ่ควรจะพิจารณาซิว่า
 ทำอย่างนั้น เราทำได้ไหมจะเกิดผลดีหรือผลเสียคนอื่นละคะ ช่วยคิดหน่อยซี...
 เงี้ยบ...เอาเลยแสดงความคิดเห็นช่วยใหญ่หน่อยใหญ่ เขาอยากเปลี่ยนแปลงตนเอง
 ใหญ่กลุ่มใช้ใหม่ถ้าไม่ได้พูด ฮึดฮัดใหม่ละ แต่ก็เป็นธรรมดาคนเคยพูดแล้วจะไม่
 ให้พูด...เอ หรืออาจพูดกับเพื่อนสนิทที่เขาเข้าใจเรา

แดง เพื่อนสนิทพูดคุยจากใจจริงซี จะได้ระบายความอัดอั้น
ผู้นำ คือเหมือนกัน แล้วคนอื่นละคะคิดว่าใหญ่ควรทำอะไรดี ใหญ่เขาอยากปรับปรุง
ตนเอง แต่ไม่รู้วิธีแก่เขาอยากให้เพื่อนทุกคนคบเขาไม่เกลียดเขา แแดงเขา
เสนอวิธีหนึ่ง คือ พูกระบายกับเพื่อนที่สนิทถึงสิ่งอัดอั้นตันใจ แแดงอยากพูด
อะไรต่อกะ

แดง หนูว่า เขาพูดอะไรไม่ค่อยคิด และไม่ใช่นะผลก็อย่างแก่ว่า
ใหญ่ ...ก็...(เงียบบ)

ผู้นำ ใหญ่ใจอยากเปลี่ยนแปลงไซ้ใหม่อยากให้เพื่อนรักและมองเราในแง่ดีไซ้ใหม่
ใหญ่ ครับ ไม่รู้จะทำอย่างไร

ผู้นำ การที่จะให้คนอื่นมองเราในแง่ดี ก็คือตัวเราต้องเปลี่ยนแปลงตนเองก่อน แล้ว
ใหญ่ จะทำอะไรละ แต่ครูว่าใหญ่ทำได้นะตัวอย่างเช่น กล้วย ๆ จากการที่
ครูนัดพบนักเรียนเข้ากลุ่มนี้ ปรากฏว่าใหญ่เขากลุ่มโดยไม่ขาดเลย นี่ก็แสดง
ผู้นำ ว่า เขาเป็นคนก็คนหนึ่งมีความรับผิดชอบมาก เอ...แต่ใหญ่จะทำอย่างไรลอง
บอกหน่อยซี

ใหญ่ ผมจะพยายามทำ

แก้ว พยายามเทรจ...ทำเลยซี

ผู้นำ เขาก็พยายามที่จะทำแล้วนั่นขี้ว่าเป็นก้าวแรกที่พวกเราน่าจะตั้งใจกับเขาที่เขา
ใหญ่ คิดว่าจะพยายามทำตัวใหม่ ดีมาก

ใหญ่ ผมจะพยายามเป็นคนไม่ไว้วางใจในห้อง

ผู้นำ ครูรู้สึกว่ใหญ่จะทำได้ พยายามหน่อยตอนแรก ๆ อาจจะไม่สบายใจแต่ทำไป
ใหญ่ นาน ๆ จะคิดเป็นนิสัยแล้วที่นี้โตขึ้นเมื่อเราไปอยู่ในสังคมที่มีคนมาก ๆ เราก็
จะปรับตัวสบาย

แดง แแดงคิดว่าใหญ่ทำได้ ใหญ่เขาหัวดีนะคะเรียนเก่ง ขนาดไม่ค่อยสนใจยังสอบผ่าน
ใหญ่ ทุกวิชาเลย ความจริงเพื่อนเขาก็อยากพูดกับใหญ่นะ แต่ใหญ่ไปเบรคซัดกด
ใหญ่ เขาว่าเขาเสีย ๆ หาย ๆ เขาก็กลัวไม่กล้าจะพูดด้วย ใจจริงเขาส่งสารใหญ่
ใหญ่ นะที่โดนครูคว่ำบอย ๆ แต่เวลาพูดด้วยก็เบรคทุกทีเลย

- ผู้นำ นี่แสดงว่าเพื่อน เขาก็พร้อมที่จะคบใหญ่ เป็นเพื่อนอยากผูกคูก้วยแต่เทคนิคเดียว ถ้าใหญ่ไม่ผูกในทางที่เขาไม่พอใจ ออ นอกจากขางวาจา แล้วพฤติกรรมทางกายมีไหมที่ใหญ่อยากจะเปลี่ยนแปลง
- ใหญ่ ผมคิดอะไรออกมาก็ทำเลย เช่น แหย่คนโน้นคนนี้ ชกตอจริง ๆ โดย
- แก้ว กับผู้หญิงละก็สะกิดคนโน้นคนนี้ เล่นก็เล่นแบบธรรมชาติตัวเองคิดเป็นจริง เป็นทั้งหมด เล่นไม่เป็นเล่นหยอก (ใหญ่ไปก็แก้ว)
- แก้ว เอ๊ะ...เราพูดจริง ๆ นะ
- ผู้นำ อ้าว ใหญ่ทำไมทำอย่างนั้นละคะ เขาบอกจากความรู้สึกจริง ๆ
- แก้ว จริง ๆ นะ เรา พูดกับเธอจริง ๆ ในฐานะเพื่อน
- แดง ไปสะกิดเขาน่ารำคาญและน่าเกลียด เขาจะคิดอย่างไรตัวเป็นผู้ชาย เขาเป็นผู้หญิง มันไม่คี่แน่
- ใหญ่ ผมไม่คี่ทั้งนั้น
- แก้ว เขาอยากให้เราปรับปรุงให้คี่ เป็นคนก็ถึงพูด
- ผู้นำ ไม่ใช่ใหญ่อย่าคิดอย่างนั้น คี่เพื่อนเขาหมายความว่า ใหญ่อาจจะไม่คิดอะไร แต่ผู้หญิงเขาต้องรู้สึกว่ามันไม่ถูกไม่ต้อง เพราะฉะนั้นรู้ไว้ที่หลังจะไม่ทำอย่างนั้น เพื่อนเขาจะได้มองเราในแง่ที่ดี เข้าใจหรือเปล่าคะ
- ใหญ่ ...ถอนหายใจ...
- แก้ว ที่ตอนนี้ไม่พูด ถึงเวลาจะพูดแล้วทำไมไม่พูด
- ผู้นำ ใหญ่ รู้สึกอย่างไร ไม่สบายใจ...
- ใหญ่ ผมยอมรับทุกสิ่งทุกอย่าง
- แก้ว ยอมรับแล้วจะทำไถ่หรือเปล่าละ
- ผู้นำ แก้วใจเย็น ๆ ใหญ่เขาเป็นลูกผู้ชายนะ เขายอมรับและรับปากว่าจะทำเราต้องเชื่อในเกียรติของเขา แล้วทำไมจะไม่เงิบไปหมด
- ใหญ่ ผมว่าทำไถ่แน่ ๆ ... (หัวเราะ)
- แดง ถ้าตัวเองทำไถ่ก็จะได้คิดตัวไป เป็นผู้ใหญ่ที่คี่ตัวเองก็จะสบาย

แก้ว ถ้าไม่เปลี่ยนแปลง ไปถิ่นอื่นซิถ้าไปทำอย่างนั้น เขาจะคิดอย่างไร...
 ใหญ่ เราก็อาศัยพ่อที่อยู่ลพบุรี
 แก้ว ออคิดจะอยู่ลพบุรีตลอดไปหรือ ไม่คิดจะไปอยู่ที่อื่นหรือ
 ใหญ่ เราสนุกเล่น ๆ นะ
 แก้ว แค่นั้นสนุกจริง ๆ นะ
 ชูน้ำ อยู่บ้านเป็นอย่างไร โวยวาย อย่างนี้หรือเปล่า
 ใหญ่ ถ้ามักก็ดูซิครับ
 ศักดิ์ ที่บ้านเขาไปคอยพูด
 ชูน้ำ ใหญ่เขาเป็นลูก คนสุดท้าย มีพี่สาว 1 คน เพราะฉะนั้นอาจถูกตามใจมาก
 เพราะพ่อแม่รัก มาก อยากให้เป็นคนดี เราไปอะอะมันก็ไม่ดีใช่ไหม
 พ่อแม่เขาก็อยากให้เราเป็นคนเรียบร้อย ชัยชนะแข่งในการเรียน
 ใหญ่ แม่เขาก็พูดบ่อย พูดว่า อย่าไปทำโวยวายอย่างงี้กับใครนะไม่ใช่ถิ่นเรา
 พ่อแม่ไม่สามไปตลอดหรอก ตายไม่รู้เรื่องถ้าขึ้นศาล
 ชูน้ำ แม่เขาก็หวังดีกับเรา แล้วรู้สึกอย่างไรที่แม่พูดอย่างนั้น
 ใหญ่ ผมมีเรื่องที่บ้านบ่อย ซกคอยคนโน้นคนนั้น แค่มีกู้ออกคอยคุ้มกัน พ่อเขา
 ก็พูดว่า ถ้ากูตายไปนี่จะตายไม่ดีหรอก
 ชูน้ำ แล้วใหญ่รู้สึกอย่างไรคะที่พ่อพูดอย่างนั้น จริงไหม
 ใหญ่ ผมไม่รู้จะทำตัว कै่ कै่ไหน เพื่อนต้องสงสัยแน่
 แคง ถ้าตัวลอง เจียมสักวัน เขาคงว่าวันนี่ใหญ่ เขาคิดขึ้นนะ เขาก็จะฝึกสั่ง เกต
 ใหญ่ เขาจะแซวเรานะซี
 แคง เขาไม่แซวหรอก เราก็อำเฉย ๆ ซิเขาพูดอะไรมาเราก็อำเฉย ๆ
 ใหญ่ เขาจะหาว่าเราเป็นคนผิดปกตินะ
 แคง เราก็อบโก้นึกหนอยไม่ต้องโวยวายหรือเราก็ออกไปเลยว่าคุณก็อยากเปลี่ยนแปลง
 บุคลิกใหม่บางซี
 แก้ว เขาจะหาว่าเรามีความอกหนใหม่

- แกลง ลองทำดูซิ เขาจะว่าอย่างไร
 ผู้นำ ควรลองทำดูอย่างเพื่อนว่าซิ
 แก้ว โกลด์จับแล้วเราจะได้มีความคิดถึง จะเขียนจดหมายมาหา (หัวเราะ)
 ผู้นำ มันก็จะเป็นพี.ม.ศ. 5 เราจะต้องขยับอนาคตเรายังอยู่อีกไกลตอนแรกที
 เปลี่ยนแปลงตนเองอาจจะลำบากใจแต่ภายหลังจะสบายมากและจะเกิดผลที่
 ต่อตนเองอย่างคิดไม่ถึง
- แกลง แกลงว่าใหญ่ทำได้แน่
 ผู้นำ จริงด้วย คุณเขาเป็นคนอกหนมีความรับผิดชอบนะ
 แกลง ใหญ่ เขาคืออย่างคะเวลาพูดอะไรเขายอมรับไม่โกรธ
 ผู้นำ มันซิเป็นบุคลิกที่ดีมาก น้อยคนจะมี เขายอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น...
 แก้ว แกลง...คะ...
- แกลง เขายอมรับ พวกอาจารย์วิชาต่าง ๆ ยังชมเลยคะ
 ผู้นำ ใหญ่ เขาจะเปลี่ยนแปลง ให้เป็นคนที่ดีก่อนพูดไม่โววายทำตัวให้เหมาะสม
 ครูหวังว่าเขาต้องทำได้
- ใหญ่ ...พยักหน้า...
- ผู้นำ คนอื่นใครที่คิดว่าตนเองเป็นคนอย่างไรอยากจะเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างใด ใคร
 พร้อมทั้งจะพูด คนอื่นอย่าเฉยนะจะช่วยกันแสดงความคิดเห็น จะได้ช่วยเพื่อน
 ได้ซัดคิดหลายแนวทาง...เงี่ยม...
- แก้ว หนูเองคะ อยากรู้นานแล้ว หนูเป็นคนอารมณ์ร้อนคะ เอาแต่ใจตนเองเมื่อ
 วานยังทะเลาะกับเพื่อนตั้งหลายคนในห้องบางคนก็คบกันน่าจะรู้อใจนะว่าหนูเป็น
 คนอย่างไร แต่เขาก็ไม่รู้ใจหนูเป็นคนไม่รอบอะไรจะตะคอก เพื่อนกลุ่ม
 เก่าเขาไม่คิดอะไรก็ไม่โกรธแต่เมื่อวานนี้ หนูตะคอกเพื่อนเขา เขาก็
 โกรธทั้งกลุ่มเลย
- ผู้นำ ฮือ...แล้วรู้สึกอย่างไร
 แก้ว หนูไม่มีความสุขเลย รู้สึกอยากพูดคุยกับเพื่อน แต่ไม่รู้จะเริ่มค้นพูดกับเขาอย่างไร
 จะพูดกับเขาก็เขิน

ผู้นำ แก้ว เราไม่กล้า...คนอื่นลองช่วยซิ...แก้วอยากเปลี่ยนเป็นอย่างไรคะ...
 เปลี่ยนแปลงเป็นคนอารมณ์เย็น แต่หนูว่าหนูที่ตรงที่เพื่อนชวนไปไหนก็ไม่คัดค้าน
 แต่เรื่องเอาแต่ใจตนเองมีมาก เมื่อเซ็กซ์ทะเลาะกับพ่อเมื่อคืนก็ทะเลาะกัน
 แม่กลับมาแล้วจากกรุงเทพฯ แล้วแม่ก็ถามว่าทำไมไอนั้นแล้วหรือยัง หนูก็ตะคอก
 บอกว่าทำแล้วไม่เห็นหรือใจแม่ก็บอกว่าใช้อะไรเป็นตะคอกเป็นไฟเลยนะ แม่
 ก็จะไปถึงลูกคนอื่นพ่อก็บอกว่าก็เอาลูกคนอื่นมาเลี้ยงซะเลยซิแม่เซ็กซ์เลย
 โกรธแล้วบอกว่าจะเอาอะไรให้ฟังแล้วไม่พูดเลยก็ถือว่า แล้วก็บ่นว่าลูกเราไม่ดี
 หนูก็เคยตอนเช้าพ่อเขาพูดเรื่องเซ็กซ์มา 2 อันแล้วก็หาย พ่อบอกว่า
 ใช้ไม่ได้เลยทำตัวเหลวไหล หนูก็บอกว่า หนูไม่ชอบ หนูก็ตะคอกตอบก็เลย
 ทะเลาะกัน...ชอบเอาแต่ใจตนเอง ... (หัวเราะ)...หนูอยากที่จะเปลี่ยนแปลง
 ตัวเองใหม่

ผู้นำ แก้ว คนอื่นลองช่วยคิดซิว่าแก้วเขาอยากเปลี่ยนจากตะคอกเป็นพูดคุย ๆ จะทำอย่างไร
 ก็มันเคยแล้วหนูว่ามันไม่ดีมันเคยชินแล้วก็คงทำอยู่เรื่อย ๆ

ผู้นำ แก้ว แต่ก็อยากเปลี่ยนซะใหม่ ใจจริง ๆ คิดว่าจะเปลี่ยนก็ได้ใหม่ ลงคิกกุ
 อาจจะได้ก็ได้คะ บางครั้งหนูก็ยังคิดได้เลยว่า เออ คราวนี้จะไม่พูดนะจะ
 เคยทำได้

ผู้นำ แก้ว ค่ะ คิดว่าไม่พูดก็ไม่พูด

ผู้นำ แก้ว เคยทำอย่างอื่นไหม

ผู้นำ แก้ว เปิดทีวีดู ให้อ่านหนังสือ จะได้ไม่ได้อินเสียงบน บางทีก็นอนเลย

ผู้นำ แก้ว ใจเย็น ๆ ลองหาทางออกอย่างอื่นดู

ผู้นำ แก้ว หนูว่าพูดบ่อยก็บางครั้งดี นิ่งไว้ให้เขาพูดมากทำให้เขาชู้เราได้

ผู้นำ แก้ว แต่บ้านฉันไม่เหมือนบ้านเธอละ ยิ่งพูดยิ่งเสียงดังใหญ่ ช่าง ๆ บ้านคุณเขา

ผู้นำ แก้ว เรียบร้อย แม่ชอบพูดเปรียบเทียบกับหนู หนูก็อยากพูดว่าเอาลูกเขามาเลี้ยงซิ

ผู้นำ แก้ว แต่ก็เคยแจ้วก็บอกว่าเขามันดี ๆ เขาเรียนเก่งกว่าหนู แม่ก็เปรียบเทียบกับบางครั้งหนู
 โมโหร้องไห้เลย อะไรทำอะไร...

ผู้ นำ เคยมีบาง ครั้ง ไหมที่เราเดินหนีแล้วคุณพ่อคุณแม่หยุดบน
 แกว เคยมีคะแค้นเลย
 ใหญ่ ทำให้เขา รุ้ชึ
 แกว ยิ่งเถียงชึยิ่งดัง โด่ยืนทุกบ้านเลย บ้านหนูเมื่อก่อนหนูก็มีนิสัยเหมือนกัน เวลา
 โน โทอะไรต้องทุบโน้นนี่ให้เสียไปคนละอย่าง บางทีเตะบิดประตูกิ่ง ๆ ก็
 แม่ชอบเอาคนอื่นมาเล่า หนูไม่ชอบ
 ผู้ นำ อือ หนูเคยคิดหรือเปล่าคะว่าแม่เขาเล่าเพราะอะไร
 แกว เขาคงอยากให้หนูเป็นคนดีก็ได้ แต่หนูไม่ชอบ
 ผู้ นำ เรื่องนี้ ถ้าครูพบแม่หนูครูจะลองช่วยพูดคุย
 แกว อ ยานะคะ... หัวเราะ... ไม่ตองคะ
 ผู้ นำ ครูกับแม่สนั้หัดกัน แม่จะได้ไม่ทำให้หนูไม่สบายใจแต่ก็ททางครูคิดว่าถ้าจะให้ได้
 ผลดี หัวแกวเองควรเปลี่ยนแปลงตัวใหม่ให้เจียมอง ลองเฉยชึ ๆ.....
 อ้าวคนอื่นเจียมไปหมดเลยลองช่วยแสดงความคิดเห็น เรื่องของแกวชึ.....
 เจียม.... เหม่ใจที่เจียมหมายความว่าอย่างไรคะ... ช่วยชึ ช่วยเพื่อน
 แกว มีบาง ครั้ง สะคะเวลาหนูไม่สบายใจจะไปพูดกับเพื่อนสนิให้ฟัง ปรับทุกชั้กัน
 เวลาเพื่อนมาปรับทุกชั้กับหนูบางครั้งพอลดบ้านหัวทัวก็เฉย ๆ พอเขาก็ชมคะว่า
 เอนนะทำตัวดีชึ้น หนูก็ชึใจที่พอชม
 ผู้ นำ ดีมาก ความจริงแกวเป็นคนคล่องคูลเป็นคนใจร้อน ถ้าใช้ในการทำงานก็ดี
 กระตือรือร้นชึแต่ถ้าความใจร้อนแล้วพูดตะลอกวอกไปและทำลายสิ่งของเป็นการ
 ไม่ดีคนอื่นลองช่วยคิดชึว่าจะทำอย่างไรดี
 เกง จากเตะสิ่งของ เป็นเตะคนไม่ชึ
 แกว ไม่ไคพอรักกันไม่มาก
 เกง เตะคนที่ไม่มีค่าชึ
 ผู้ นำ ทำอย่างนั้นก็ เจ็บตัวหาทางออกทางอื่นชึ
 แกว ถ้าแม่ไม่พูดเรื่อง เปรียบเทียบกับลูกคนอื่น และเวลาแม่ไม่อยู่หนูก็ทำได้ทุกอย่าง
 เช่น ข่ายของตัวเองทำกับข้าวเองทำได้ทุกอย่าง

ผู้ว่า ความธรรมดาพ่อแม่ทุกคนบนใหม่
 ทราย แม่เรากับบน
 แกลง บน
 ศักดิ์ บนมาก
 เก่ง จู้จู้มาก
 ผู้ว่า เหมือนกันทุกคน
 แก้ว แต่มันทำให้โมโหเราว่าเราทำดีที่สุดแล้วสำหรับตัวเองเขาเองไปเปรียบเทียบ
 กับคนอื่น หนูก็น้อยใจ ไม่รู้จะพูทำให้ใครฟังก็ได้แต่มาพูทำให้เพื่อนสนิทอีกคนฟัง
 ผู้ว่า เวลาพูสนุกสนานไม่ทะเลาะกันระหว่างพ่อแม่ลูก แก้วเคยพูใหม่ว่าหนูไม่
 ชอบที่แม่เอาหนูไปเปรียบเทียบกับใคร
 แก้ว เคยคะ พอยังบอกว่า ทำไมพูไม่เพราะกับลูกเลย แม่ก็เถียงว่าจะพู
 เพราะใคอย่างไร เถียงก็เก่ง หนูก็บอกว่า ถ้าแม่พูเพราะหนูก็พูเพราะ
 ค่าย ส่วนมากเขาจะพูภูมิใจ เออ...น่าจะพูว่าเอานี้ให้แม่หน่อยนะ...
 แต่ส่วนมากก็อารมณ์ดี ถ้าไม่ก็พูไม่เพราะ
 ผู้ว่า คุณแม่เป็นพยาบาลทำงานหนักใช้ใหม่
 แก้ว หนักคะ เขามันว่าจะออก ขอให้ลูกเรียนจบก่อนจะออก
 ผู้ว่า เมืองงานหนักแม่อาจอารมณ์ไม่ดี เรารู้สึกใหม่ว่าแม่รักเรา
 แก้ว รู้สึกคะ
 ผู้ว่า ลองเปลี่ยนแปลงตัวเองใหม่ทำให้เย็นคิดก่อนพู เวลาใจร้อน อาจจะ
 หาทงออกทางอื่นเช่น เดินเลียงไปไกล ๆ
 แก้ว เมื่อคืนหนูก็อกไม่ไคคะ พอบอกว่าไปอาบน้ำหนูก็ไปอาบน้ำคหนังสือก็ไม่มีอะไร เกิด
 ขึ้น แม่เขาก็นั่งบนให้คนอื่นฟังหนูไม่ก็คะไรมาก เพิ่งมีเมื่อคืนไม่ก็ยากตอบได้
 ผู้ว่า สีมมาก นับว่าเป็นการกระทำที่ดี ถ้าเราไปเถียงต่อยิ่งเสียงดังคนเราชอบ
 เอาชนะฉะนั้นเวลาเถียงกันถ้าขาดสติจะเสียงดังกันใหญ่คนหนึ่งเสียงดังอีก
 คนยิ่งดังยั่วๆ คนอื่นลองช่วยแสดงความคิดเห็น

- แก้ว อย่างกับเพื่อนหนูก็ไม่ชอบไม่ถูกกันกับเขาฉันเคยบอกเขาว่าเป็นอย่างนี้นิสัยฉันเป็นอย่างนั้นอย่าโกรธนะ
- ผู้นำ เป็นคนเปิดเผยดี
- แก้ว แต่บางคนไม่รู้เขาก็จะคิด
- แดง ไปอยู่กับคนหมู่มากก็ลำบากใจ แก้วก็ต้องเปลี่ยนแปลงตนเองซี
- แก้ว แม่เขาก็บ่นว่า มันเป็นคนสนุกสนานของเคยตามใจมาแต่เล็ก ๆ หนูโมโหกับบอกว่าก็อยากตามใจทำไมละ
- ผู้นำ ก็อาจเป็นเพราะเขารักเรานะซี
- แก้ว พูดยไปแล้วหนูกลับมากลัวว่าไม่ดี แต่ไม่ตอยคิดคิดว่าเราคือถูกแล้วถูกแล้ว พอแม่ไม่ว่าเราเลยนะ ความจริงเราทำจนสุดกำลังสุดนิสัยเราแล้ว ก็เลยเสียใจ
- ผู้นำ แก้วก็บอกนั้นว่าแม่รักเราอยากให้เราเป็นคนดีเรียนเก่งจึงเปรียบเทียบกับคนอื่นเพื่อให้เราขยันกระตือรือร้น และแม่ก็ทำงานหนักบางทีก็อารมณ์เสียได้
- ใหญ่ แม่ผมเวลาทำงานแล้วชอบเรียก แต่เวลาไม่มีเงินแล้วไม่เรียกเลย
- ผู้นำ ก็แม่มีเราคนเดียวก็ต้องใช้เราซี
- แก้ว บางครั้งหนูเลยทำเฉย ๆ แม่เขาก็ยังว่าทำดีนะ เขาก็เอาใจทำดีตอบจะเอาอะไรก็ได้ บางทีเขาก็ซื้อเสื้อผ้าให้โดยไม่ต้องขอเลยหนูคิดว่าคงจะทำอย่างนั้นดีกว่า ต้องพยายามระงับจิตใจอารมณ์ คิดเรื่องอื่นหรือไม่ก็หาสิ่งอื่นมาทำ เช่น อ่านหนังสืออ่านเล่น ส่วนมากบ้านหนูจะซื้อหนังสืออ่านเล่น พอชอบซื้อ หนูว่าหนูทำได้นะกะ
- ผู้นำ ครูก็รู้ว่าเราทำได้
- แดง เราก็อ่านหนังสือทำได้
- แก้ว แต่เรื่องเพื่อนซี หนูไม่สบายใจเลยไม่รู้จะทำอย่างไรดี
- แดง ตัวก็ยุ่งกับเขากวนซี
- แก้ว ไม่ เราทำไม่ได้
- ใหญ่ เราช่วยๆทำให้ไหม

แกลง นั่นน๊ะ
 ชาย จริงด้วย
 แก้ว ไม่นะ แต่เราก็ไม่สบายใจ
 แกลง นั่นน๊ะ ตัวก็ไม่ยึดเพื่อน เขาก็ไม่เข้าใจ
 แก้ว ใช่ เราคิดจะไปกับเพื่อนไม่ได้ เขาก็ไม่เข้าใจพอเมื่อวานเขาจะพูดด้วยกับ
 เราก่อน แต่อีกคนห้ามไว้เราเลยตะคอกบอกว่าไม่ง้อก็อย่างอื่นเขาก็เลยโกรธ
 เราทั้งกลุ่ม
 ผู้นำ นั่นน๊ะ เห็นไหมโทษของการผูกใจร้อนตะคอก
 แก้ว ตะ แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร
 แกลง ตัวลองพูดกับเขาก่อนน๊ะ
 แก้ว ไม่นะ
 ผู้นำ เรื่องนี้ แก้วต้องตัดสินใจเอาเองจะทำให้เหตุนี้ไม่สบายใจเราอยู่หรือจะหา
 ทางออกโดยลวกทึฐึ โดยการปรับความเข้าใจกับเพื่อน ตะก็บอกแล้วใช่ไหม
 ว่าจะเปลี่ยนแปลงตนเอง ลองคิดเองเริ่มก็เขยื้อนใจกับเพื่อนก่อนแล้วจึงนำ
 ไปทักที่บ้าน ครูหวังและคิดว่าแก้วคง จะทำได้แน่ ถ้ามีความตั้งใจพยายาม
 จริง.....วันนี้ ยังมีคนไม่คอยแสดงความคิดเห็นหลายคนน๊ะ ก็ขอให้คราว
 หน้าช่วยเพื่อนหน่อยช่วยกันแสดงความคิดเห็นให้มาก ๆ จะได้แนวคิดหลายแนว
 เราควรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ก็ขอขอบใจทุกคนที่ให้เวลาร่วมมือเป็นอย่าง
 คดียิ่งขั้น คราวหน้า อย่าลืมวันที่เรานัดน๊ะ วันอังคารหน้าเวลาเดิมน๊ะ
 ขอบใจมาก...สวัสดีน๊ะ.....

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มใน 10 ครั้ง มีจุดมุ่งหมาย และกระบวนการ ดังนี้

ครั้งที่ 1

จุดมุ่งหมาย เพื่อต้องการให้ผู้รับคำปรึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย วิธีการของกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตลอดจนบทบาทหน้าที่ ของทุกคน

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ขั้นแรก ผู้นำในฐานะผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงจุดมุ่งหมายของกลุ่มและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของสมาชิกทุกคน

ขั้นที่สอง เปิดโอกาสให้ทุกคนซักถามจนเป็นที่พอใจ

ขั้นที่สาม ผู้นำนำครั้งที่ต่อไป

ครั้งที่ 2

จุดมุ่งหมาย เพื่อต้องการให้สมาชิกสร้างความคุ้นเคย มีสัมพันธภาพมีความไว้วางใจ เชื่อใจ มีบรรยากาศที่อบอุ่น ยอมรับกันและกัน

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ขั้นแรก ผู้นำให้สมาชิกจับคู่พูดคุยซักถามกันและกันเกี่ยวกับประวัติโดยย่อ อุปนิสัย สิ่งที่ชอบไม่ชอบ งานอดิเรก ฯลฯ

ขั้นที่สอง ให้สมาชิกเสนอประวัติของเพื่อนให้สมาชิกในกลุ่มทราบและเปิดโอกาส ให้สมาชิกในกลุ่มซักถาม

ครั้งที่ 3

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อให้เกิดบรรยากาศแห่งความอบอุ่น ยอมรับซึ่งกันและกันมีสัมพันธภาพ และคุ้นเคยกันยิ่งขึ้น

2. เพื่อให้สมาชิกเริ่มทำความเข้าใจยอมรับความรู้สึกอารมณ์ ความคิด ทั้งของตนเองและเพื่อน
3. เพื่อให้สมาชิกได้แสดงความรู้สึกนึกคิด ความรู้สึกออกมา

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

- ขั้นแรก ผู้นำออกหัวข้อในการอภิปรายแก่สมาชิกว่า "ถ้าเกิดความรู้สึกเมื่อหน้าย ที่ห้องเรียน นักเรียนจะแก้หรือหาทางขจัดความรู้สึกเมื่อนั้นได้อย่างไร"
- ขั้นที่สอง ให้สมาชิกเสนอความคิดเห็น ความรู้สึก ของแต่ละคนแล้วให้สมาชิกคนอื่น ๆ ช่วยซักถาม

ครั้งที่ 4

- จุดมุ่งหมาย
1. เพื่อให้เกิดบรรยากาศอบอุ่น ยอมรับซึ่งกันและกัน
 2. เพื่อให้สมาชิกได้แสดงความรู้สึก ความนึกคิดและเริ่มเปิดเผยตนเอง

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

- ขั้นแรก ผู้นำให้สมาชิกดูรูปภาพเกี่ยวกับเด็กนักเรียนในบริเวณโรงเรียนโดยมุมหนึ่งบริเวณสนามกีฬา มีนักเรียนกลุ่มหนึ่งกำลังทะเลาะชกต่อยกันและนักเรียนอีกมุมหนึ่งกำลังรังแกเด็กที่เล็กกว่า
- ขั้นที่สอง ให้สมาชิกแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับ นักเรียนในรูปภาพที่ใหญ่ ที่ละคน และให้สมาชิกคนอื่น ๆ ซักถาม
- ผลปรากฏว่า สมาชิกบางคนเริ่มเปิดเผยพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของตนเองทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน รวมทั้งเริ่มมีการเสนอวิธีการแก้ไขพฤติกรรม

ครั้งที่ 5

- จุดมุ่งหมาย
1. เพื่อให้สมาชิกได้มีโอกาสสำรวจตนเอง เข้าใจพฤติกรรมของตนเองอย่างแจ่มชัด
 2. เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้วิธีที่มีประสิทธิภาพในการปรับปรุงพฤติกรรมด้วยตนเองจากกลุ่ม
 3. ในครั้งนี้ให้สมาชิกที่อาสาพูด 1 คน

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

- ขั้นแรก ให้สมาชิกอธิบายเปิดเผยพฤติกรรมของตนเองและเปิดเผยว่าอยากจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นเช่นไร ผลปรากฏว่าสมาชิกคนนี้ต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองที่เป็นคนไว้วางใจ เจาะอะ ส่งเสียงในห้องเรียนและที่บ้าน รวมทั้งพฤติกรรมที่ชอบทะเลาะวิวาท อาสาคนอื่น
- ขั้นที่สอง สมาชิกได้ซักถามและแสดงข้อเสนอแนะว่าให้พยายามคิดก่อนพูด หยุดคิดพิจารณาว่า พูดไปจะเหมาะสมหรือไม่และถ้าอยากพูดมากก็ให้หาทางออกโดยการพูดคุยกับเพื่อนที่สนิทและครั้งนี้ปรากฏว่ามีสมาชิกอีกคนอาสาจะพูด โดยบอกว่าอยากจะเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองที่มีคนทะเลาะกับพ่อแม่ และเพื่อนมีอารมณ์ร้อน โกรธง่าย เอาแต่ใจตนเอง ชอบทำร้ายข้าวของเวลาโกรธ สมาชิกในกลุ่มเสนอแนะว่าควรคิดก่อนพูด เวลาโกรธให้เดินเดี๋ยงดูกรณี่อาจจะดูทีวี หรือ ดูหนังสือ

ครั้งที่ 6

- จุดมุ่งหมาย
1. เพื่อให้สมาชิกพูดเปิดเผยพฤติกรรมของตนเองที่อยากแก้ไข 2 คน
 2. เพื่อให้เขารู้จักตนเอง และเรียนรู้วิธีการปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมต่อไป

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

- ขั้นแรก สมาชิกที่อาสาคนแรก พูดเปิดเผยพฤติกรรมของตนเองที่อยากแก้ไข ปรากฏว่าเขาอยากแก้ไขเรื่องเกี่ยวกับการแต่งกายนิกระเบียบ มาโรงเรียนสาย เข้าห้องเรียนช้าจนทำให้ไม่ถูกกับอาจารย์ประจำชั้น
- ขั้นที่สอง สมาชิกคนอื่น ๆซักถามและแสดงความคิดเห็นว่า ควรจะพยายามคืนเข้า ๆ ถ้าคิดจริงๆจริง ๆ ควรพูด กับอาจารย์ให้รับทราบควรทำตัวให้ดีโดยแต่งกายให้ถูกระเบียบ และพยายามให้เขาคั่ง เป้าหมายเปลี่ยนแปลงตนเองก่อนเปิดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สำหรับคนนี้
- ขั้นที่สาม สมาชิกอีกคนที่อาสาพูด เปิดเผยพฤติกรรมของตนเองว่าอยากแก้ไขเรื่อง ความใจเพื่อนมากไม่กล้าขัดใจจนทำให้มีประวัติทะเลาะวิวาทจนฝ่ายปกครองจับได้ เช่นเคยมีเรื่องหนีเรียนไปทานเหล้าแห้งแล้วส่งเสียงเอะอะก่อกวนผู้อื่น
- ขั้นที่สี่ สมาชิกคนอื่น ๆ ช่วยให้ขอเสนอแนะซักถามและตั้งเป้าหมายให้เขาทำตัวให้เป็นตัวของตัวเองอย่าตามใจเพื่อนมากจนเกินเหตุ คิดพิจารณาก่อนที่จะทำอะไร โดยพิจารณาว่าถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่

ครั้งที่ 7

- จุดมุ่งหมาย
1. เพื่อสมาชิก 1 คนพูดเปิดเผยพฤติกรรมของตนเองที่อยากแก้ไข
 2. เพื่อให้เรียนรู้วิธีการปรับพฤติกรรมของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

- ขั้นแรก ให้สมาชิกที่อาสาพูดเปิดเผยพฤติกรรมของตนเองว่าอยากเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากที่พูดจะไม่ไหวเพราะกับเพื่อนต่างเพศ เช่นพูดคำหยาบพูดตะลอก ล้อเลียนให้เสียหายเป็นพฤติกรรมที่สมควรแก้ไขเพื่อเพื่อนจะได้เข้าใจและรับเป็นเพื่อนต่อไป

ขั้นที่สอง สมาชิกในกลุ่มซักถาม และเสนอความคิดเห็นรวมทั้งช่วยตั้งเป้าหมาย ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่า ควรคิดก่อนพูด ถ้าอยากพูดมากให้ หาทางออกโดยการพูดกับเพื่อนที่สนิท

ครั้งที่ 8

- จุดมุ่งหมาย
1. เพื่อให้สมาชิกพูดเปิดเผยพฤติกรรมของตนเองที่อยากแก้ไข 2 คน
 2. เพื่อให้เขารู้จักตนเองเข้าใจพฤติกรรม และเรียนรู้วิธีการปรับพฤติกรรมให้เหมาะสม

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

- ขั้นแรก สมาชิกพูดเรื่องครั้งที่ 7 ให้สมาชิกที่ไม่มาทราบก่อนเริ่มครั้งที่ 8
- ขั้นที่สอง สมาชิกเปิดเผยพฤติกรรมของตนเองว่าอยากเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากการเป็นคนใจร้อน โกรธง่าย เขาแต่ใจตนเองไม่ค่อยยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น โต้แย้งโต้เถียงตลอดเวลาเป็นคนใจเย็นฟังความคิดเห็นคนอื่น
- ขั้นที่สาม สมาชิกซักถาม และให้ข้อเสนอแนะว่าควรหาทางออกโดยการเล่นกีฬา เล่นดนตรี ฟังเพลง วาดรูปภาพ
- ขั้นที่สี่ ให้สมาชิกสังเกตคนที่อาสาพูดเปิดเผยพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งปรากฏว่าสมาชิกคนนี้มีปัญหาคล้ายคลึงกับคนแรก ฉะนั้น สมาชิกในกลุ่มจึงให้ข้อเสนอแนะเหมือนคนแรก

ครั้งที่ 9

- จุดมุ่งหมาย
1. เพื่อให้สมาชิกคนสุดท้ายที่เหลือพูดเปิดเผยพฤติกรรมของตนเอง
 2. เพื่อให้เขาได้รู้จักตนเองอย่างแท้จริงเรียนรู้วิธีการปรับพฤติกรรมให้เหมาะสม

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

- ขั้นแรก ให้สมาชิกพูดทบทวนเรื่องที่พักกันในเรื่องที่ 8 ให้สมาชิกที่ไม่มาฟัง และซักถาม
- ขั้นที่สอง ให้สมาชิกคนสุดท้ายพูดเปิดเผยพฤติกรรมของตนเองที่อยากจะแก้ไข ปรากฏว่า เขาอยากแก้ไขพฤติกรรมที่มีปัญหาได้เพียง กับครูพ่อแม่และเพื่อน มีทะเลาะชกต่อยกับคนอื่น เสมอเพราะเพื่อนชวนและออกใจไม่ได้ถูกทำหรือถูกมองมาก ๆ
- ขั้นที่สาม สมาชิกซักถาม และแสดงความคิดเห็นว่าควรจะทำเพื่อนที่ชักชวนไปทะเลาะกับคนอื่น ควรหาทางออกโดยหาเวลาว่างไปเล่นฟุตบอล เล่นดนตรี และพยายามออกใจฟังความคิดเห็นของคนอื่น

ครั้งที่ 10

จุดมุ่งหมาย เพื่อจะไ้ทราบความคิดเห็นของสมาชิกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในครั้งนี้

กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

- ขั้นแรก ให้สมาชิกอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ รับจากการเข้ากลุ่มให้คำปรึกษาในครั้งนี้
- ขั้นที่สอง ให้สมาชิกทำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าวอีกครั้งหนึ่ง เป็นการทำ Post test

การทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

บทคัดย่อ

ของ

เพชรสุภา เพชรใส

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน 2525

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2524 จำนวน 16 คน กลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 8 คน กลุ่มทดลองจะเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ติดต่อกัน 5 สัปดาห์ รวม 10 ครั้ง ครั้งละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง ผู้วิจัยเป็นผู้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนให้น้อยลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

AN EXPERIMENT ON GROUP COUNSELING FOR AGGRESSIVE
BEHAVIOR OF M.S. 4 STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

PETHSUDA PETHSAI

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

April 1982

The purpose of this research was to study the effect of group counseling on modifying aggressive behavior of students. The subjects were 16 M.S. 4 students of Pibulwithayalai school Changwat Lopburi during the academic year 1981. The students were divided into two group, the experimental group and the control group each having 8 students.

The experimental group was scheduled to meet for 10 sessions each session took an hour and a half for 5 weeks. The researcher was the counselor. The result indicated that there was a statistically significant decrease in aggressive behavior of the students in the experimental group at .01 level.